

221/1-28

తమిళ సాహిత్య చరిత్ర

రచయిత :

డాక్టర్ చల్లా రాఘవకృష్ణ శర్మ

560
/ 80

ప్రచురణ :

ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ

కాశివన్ - హైదరాబాద్ - 500004

తమిళ సాహిత్య చరిత్ర

రచయిత :

డాక్టర్ చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ

ప్రమాద :

అంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ

కావల్ వన్ - హైదరాబాద్ - 500004

ప్రథమ ముద్రణము 1976
శ్రీపతులు 1000

Acc. No. 7385

394. 611
240
సెంట్ రూప్ రూప్

పెలురూ. 4.00

ముద్రణ :

ఆయశ్రీ ప్రీండోర్గ్ అధ్యక్ష, బుక్స్ బైండింగ్ వర్క్స్-న
విధ్యానగ్రర్, హైదరాబాద్.

ఫోటోగ్రాఫీ - డాక్టర్ కృష్ణ నాయక్

నా గురుదేవులు

శ్రీ చల్లా లక్ష్మినారాయణ శాస్త్రీకి

సభక్కికముగా సమర్పితము

మనవి మాటలు

ప్రాచీనమూ సుసహన్నమూ ఆయన తమిళ సాహిత్య చరిత్రను స్ఫూర్తి
యంధతీ న్యాయంగా నైనా తెలుగువారికి తెలియజేయాలని నా చిరకాల వాంఛ.
సిత్యుద్ధోధక రచన ఆయన తిరుక్కుణ్ణు, రసవత్కావ్యములైన సిలప్పదికార,
కంబరామాయణములు మొదలైనవి ఏ భాషవారినైనా అలరించగలవని నా నిశ్చి
తాఖిప్రాయం. ఇటువంటి అనర్థరత్నములతో ప్రతిభాసించే తమిళ సాహిత్యం
తోని ప్రధానఘటములను తెలిసినంతవరకూ ఈ పుస్తకంలో వివరించాను. దొన
గులు దొరలివుంటే, అది నా అజ్ఞత. గ్రంథ రచనావసరమున ప్రసిద్ధ తమిళ
రచయితల రచనలను సంప్రతించాను. వారికి నేను మికిగృహి కృతజ్ఞాణి.

తమిళ సాహిత్య చరిత్రను వ్రాయవలసిందిగా నన్ను కోరిన ఆంధ్రపదేశ సాహిత్య
అకాడమీ వారికి - ముఖ్యంగా అకాడమీ అధ్యక్షులూ బహుభాషా
కోవిదులూ ఆయన డాక్టర్ బెజవాడ గోపాలరెడ్డి గారికి, సహృదయులూ సాహితీ
వేత్తలూ ఆయన శ్రీ దేవులపల్లి రామానుజరావు గారికి - వినయహర్యకంగా
నా కృతజ్ఞతను తెలుపుకొనుచున్నాను.

తమిళ సాహిత్యం గురించి ఏమాత్రమైనా తెలుసుకోధనికి ఈ పుస్తకం
ఉపకరిస్తుందని నా నమ్మకం. నా కృషణి సహృదయులైన సోదరాంధులు
అదరిస్తారనీ నా నమ్మకం.

విషయసూచిక

పుటలు

1	మన్మహి	1
2	సంగయగము	8
3	<u>కై</u> న బోద్ధుల యుగము	29
4	కైవ వైష్ణవాచార్యుల యుగము	40
5	కవితయ యుగము	55
6	పురాణేతిహాస యుగము	65
7	ఆధునిక యుగము	78
	కవిత	78
	నాటకము	88
	నవల	97
	కథానిక	103
	విమర్శ, వ్యాసము	106
	జీవితచరిత్ర, స్వియచరిత్ర	109
	ఆధునిక విజ్ఞానం మొదలైనవి	110
	బాల సాహిత్యం	111
	తమిక ప్రతికలు	117
8	ఉపసంహారము	124
9	అనుబంధము 1	128
	అనుబంధము 2	138
	అనుబంధము 3	135

1. మున్సుడి

తమిళ శబ్దము

తమిళసాహిత్య చరిత్రను పరిశీలించుటకు వూర్యం, తమిళ్! శబ్దర్థత్తు త్రిని గురించి తద్వాచాపణితులు ప్రకటించిన అభివాయములు తెలుసుకోవడం సమంజసం. తమిళ్ అనే మాటకు నిఘంటువులో కసిపించే ఆర్థం మాఘర్యం. తూర్పుఆఫికాలోని జాంజిబార్ దేశంలో వ్యవహర్షతమయ్యే స్వాహాలి అనేభావాలో తము శబ్దమునకు మాఘర్యమని ఆర్థం చెప్పబడుతున్నదట. పారసీక భాషలో జ్ఞానమనే ఆర్థంలో తమిన్ అనే మాటను వాడుతున్నారు.²

కొందరు తమిళపడితులు తమి+ళ్ అని తమిళ శబ్దమునకు ఆర్థం చెపుతారు. తమి అనగా ప్రత్యేకము; ఇళ్ అనగా మధురము. కనుక తమిళం స్వతంత్రమూ మధురమూ అయినభాష అని వారి ఆభిప్రాయం. ‘తేనుత్తెతమిళ్’ (తేనెవలె తీయని తమిళము), ‘తమిళ్ తళీ ఇయిశాయిఃఎర్’³ – అని ప్రాచీన తమిళ విద్యాంసులు తమభాషనుగూర్చి పేర్కొన్నారు. పింగలందై ఆనే ప్రకస్త మైన ప్రాచీన నిఘంటువును కూర్చిన పింగళముని ఇలా పేర్కొన్నాడు. “ఇనిమైయుం (మాఘర్యం), సీర్ మైయుం (సం స్క్రించబడింది)తమిళేరలా ఒం” ఇక్కడ ప్రయుక్తమైన తమిళ శబ్దానికి మాఘర్యమనే ఆర్థం. కాగా, తెలుగు వలె తమిళంకూడా తీయనిభాష అని స్వప్త మవుతున్నది.

ద్రావిడ శబ్దము

ద్రావిడభాషల విషయంలో-ముఖ్యంగా, తమిళ భాషా సాహిత్యాలలో-ప్రకం సార్వమైన కృషి సంపిన బిషప్ కాల్యోల్ తమిళశబ్దం సంస్కృత శబ్దమైన ద్రావిడ శబ్దభవమని నిర్దయించిన విషయం భాషాత త్రైజ్ఞలకు తెలిసిందే. సంస్కృత ప్రాకృత గ్రంథాలలో ద్రవిడ, దమిలో, దామిలో, ప్రదమిళకాని తమిళం పేరొన్నంబడింది. ద్రావిడంలోని డకారం తొలుత కకారంగానూ పిష్టుట లకారం

నానూ రూపొంది వ్యంతవచ్చు నని కాటైస్తే నమ్మకం. ద్రవీర, దఖిల, దమిశ దమిళ ఆని వేర్కేరు కాలాలలో వ్యవహర్యత మత్తుతూ వడ్డి చివచికి ద్రవిడభజ్ఞం భాషాస్వీభాషం అయి రించి తమిళగా మార్పుచెందెనని చెప్పవచ్చు.

నెడక మున్నారే శ్రుకు ముఖపు ని సి. చిన సులహ్యజ్య దీఖితర్ ఆనే పంచేతుడు. తోఱత ఈ వాదమును తన తమిళ ప్రయోగ వివేకం ఆనే గ్రంథాలో ఉధారించెనన్ను రా. రాఘవ అయ్యంగారు పేరొక్కన్నారు.⁴

కాటైస్తే సిద్ధాంతములలో చాలవరకు ఏకిభవిస్తున్న తమిళ పుణితులు ఈ విషయంలో భిన్న భిప్రాయాలు వెల్లించారు. ప్రైగా, ద్రావిడ శబ్దా కూడా సంప్రగ్పతశబ్దా కాదనివాదించే తమిళపండితులూ కొందరు లేకపోలేదు. తిరు + ఇదం (తిరువిడం - పుణ్ణభూమి) ఆనే తమిళ శబ్దమును ద్రవిడంగా సంస్కృత పండితులు సంస్కృతీకరించున్నారని వారి అభిప్రాయం.⁵ మరి కొందరు తుత్తై వీడు ఆనే ఆరవ మాటను సంస్కృతీకరించగా ద్రావిడశబ్దం ఏర్పడినన్ను భావించారు. ప్రాచీన తమిళులు సముద్రముల మీద సటురులు చేసి, విదేశాలలో వర్క వాణిజ్యాలు సాగించారు అ రోషల్లో కోర్కె, ముసిరిన్ (కొంగనూర్), పుషార్ (కావేరిహూ పట్టణం) మొదలైనవి వార్త కెకిక్కన రేవు పట్టణాలు. రేవుపట్టణమును తమిళంలో తుత్తైముగం ఆని వ్యవహరిస్తారు: తుత్తైముగములు కల దేశంకనుక ద్రావిడమనే వ్యవహారం ఏర్పడి ఉండవచ్చునని పై వాద సారాంశం.

ప్రాచీన తమిళ సాహిత్యాలో-అనగా, తోల్పాపియం మొదలైన గ్రంథాలలో-తమిళశబ్దాల ప్రయుక్తమైనని కనుకను, తమిళంలోని ‘ట’ కారం సంస్కృతార్థార్థాల బాధాలలో లేకు కనుకను,.. తమిళ శబ్దం తమిళాప్రా శబ్దమే కాని పరభాషా శబ్దభవం అనడం అనంగీత మని కొందరి అభిప్రాయం.

తమిళం, ద్రావిడం - ఈ రెండూ సమానార్థకములు కావని కాట్రికేయముదలియార్ ఆనే ఒక పండితుడు పేరొక్కన్నారు. తమిళం నుంచి యేర్పడిన భాషాలకు ద్రావిడభాషలు (తలిమెలిగ్క) ఆనే పేరు కలిగిందనీ, కనుక తమిళమునకూ ద్రావిడభాషలకూ జన్మజనక సంబంధం కలదనీ ఆయన పేరొక్కన్నారు.⁶ పరిశోధనవల్ల నూతనాంశము లెన్నో బయలుదుతున్న యా రోషలలో

కూడా ఈవాదం సత్య సమ్ముతమని తమిళ పండితులు కొందరు భావించడం శోచనీయం. 7

తమిళం ప్రాచీనమైనభాష. తెలుగు, కన్నడం మొదలైన భాషలలో సంస్కృత వాటి విహారించినంత స్వేచ్ఛగా తమిళంలో విహారించలేదు. ఇలా పేర్కునడంవల్ల, తమిళభాషా వాజ్యయాలపై సంస్కృత భాషావాజ్యయముల ప్రభావం ఏమీ లెదని భావించరాదు. మహాభారతం తెలుగు సాహిత్యంలో వెలసిన తొలికావ్యం. కన్నడంలోనూ భారతకథను అభివర్ణించే గ్రంథమే ఆదికావ్యమయింది. మలయాళ సారస్వతంలో వెలసిన ప్రాచీనకావ్యం రామచరితం. ఈ ద్రావిడ భాషలలో వెలసిన తొలి రననలలోని యితివృత్తములు భారత రామాయణముల నుంచి గ్రహించబడినవే. కానీ తమిళ సాహిత్యంలోని తొలి రచనలు స్వతంత్రములు: ఇతివృత్త స్వీకరణ, కథా సంవిధానం, వర్ణనలు మొదలైన వాటియందు ప్రాచీన తమిళ కవులు తన ప్రత్యేకతను చాలావరకు ప్రదర్శించ గలిగారు జైనబౌద్ధుల సంపర్కమునకు పిమ్మట, తమిళ సాహిత్యం తన ప్రత్యేకతను కోలోయినట్లు విజ్ఞాల విశ్వాసు.

తమిళ భాషా ప్రాచీనత

ఇక తమిళభాషా ప్రాచీనతను పరిశీలిద్దాము. ఒకానొకప్పుడు తమిళం భారతదేశంలోనే కాక అసీరియా, బాబిలోనియా మొదలైన దేశాలలోకూడా ప్రచారంలో ఉండేదనీ, ఇటలీయందలి టాస్కునీలో వ్యవహర్యత మయే భాష తమిళ మాండలికమని చెప్పవచ్చుననీ, సంస్కృతం, గ్రీకు మొదలైన భాషలలోకి కూడా అరవహాటులు కొన్ని ప్రవేశించినవనీ ఒక తమిళ పండితుడు పేర్కు న్నాడు.⁸ రమారామి 20,000 సంవత్సరాలకు పూర్వాం భారతదేశంలో వాటకలో ఉన్న భాషలు చాలావరకు తమిళమునకు సన్నిహితంగా ఉండేవనీ, కనుక ఉత్తర భారతంలోని భాషలు ఆర్యభాషా కుటుంబమునకు చెందినవిగా ఈ - దు వ్యవహర్యత మఫతున్నప్పటికి, ఒకానొకప్పుడు అని తమిళమునకు సన్నిహితంగా ఉండేవనీ పి. టి. శ్రీనివాస ఆయ్యంగారి అభిపూయం.⁹ దామోదరంపిక్కె

క్రి.పూ. 12,00 కు వూర్యమే తమిక భాషా సాహిత్యములు ప్రచారంలో ఉండేవని తెలియజేశారు. ఈవిషయమై పరిశోధనలు చేసిన కనకసభాపతిపిడ్డి, కృష్ణసౌమి అయ్యారారు, వి.జి. సూర్యసారాయణకాత్రి ప్రభుతులు భిర్మాభిప్రాయులై ఉన్నారు. ఈ విధంగా తమిక పండితులు తమ భాషా ప్రాచీనతను క్రిస్తునకు వూర్యం కొన్నివేల సంవత్సరాల దాకా తీసుకువెళ్లారు.

తమికపండితులు పేర్కొనిన మరికొన్ని విషయాలను కూడా సంగ్రహంగా ఉచాహరిస్తాను.¹⁰

మనువు ద్రావిడ దేశాధిపతి. ఆతని సంతతి వారయిన శిఖి, ముచుకుందుడు మొదలైనవారు తమికభూపతులు. మనవుకి సంబంధించిన బతిహ్యం ఒకబీ ఉన్నది. ఆతనికి యమడనే కుమారుడు, ఇక్కె అనే కుమారై ఉండేవారు. వృథ్య దైన తర్వాత, మనువు తనరాజ్యమును రెండు సమభాగాలుగా చేసి వాటిని తన సంతోసానికి ఇచ్చాడు. ఇక్కె పరిపాలించిన దేశమునకు కుమరినాడు అనే పేరు అప్పబోసుంచీ కలిగింది. అంతేకాదు; తదాదిగా ఆ రాజ్యమును మహిశలే పరిపాలించారు. నేటికి మలబారు ప్రాంతంలో మహిశలకు గౌరవప్రవత్తులు ఎక్కువగా ఉండడానికి కారణం బహుళః ఇక్కెప్రభావ మని చెప్పవచ్చు. కొంతకాలానికి యమని రాజ్యం కడలిలో కలిసి పోయింది. ఆవిధంగా తమికనాడులోని కొంత భాగం భ్రష్టమైపోయింది. క్రి. పూ. 815రీ 8 సం¹¹ ప్రాంతమున భూకంపముల వల్లనూ వెల్లువల వల్లనూ ప్రపంచంలోని కొన్ని ప్రదేశాలు నామరూపాలు లేకుండా నసించిపోయనవి. ఆ ప్రకయంలోనే కుమరినాడు కూడా సముద్రంలో కలిసిపోయి వుండాలి. కుమరినాడుకు ఉత్తర సరిహద్దు వింధ్యాద్రి.

ఈ విషయాదికంలోని సత్యాసత్యములు ఎలాఉన్నా, తమిక శబ్దం ద్రావిడ శబ్దభవమనీ, తమిక భాషాసాహిత్యములు అత్యంత ప్రాచీనములనీ చెప్పవచ్చు. ఒక్కవిషయం. లిపిసహా మం లేకుండా సాహిత్యం వ్యాప్తిలోకి రాదని పండితులు అంగికరించిన అంశమే చరిత్రకు తెలియవచ్చినంతవరకూ బ్రాహ్మణ

మనుషుడి

లిపియే మనదేశంలోని ప్రాచీనలిపి. బ్రాహ్మిశాసన రచనాకాలం క్రీ. హా. 3వ శతాబ్ది అని పండితుల విశ్వాసం. కనుక తమిళసాహిత్యం క్రీ. హా. 3వ శతాబ్దికి తర్వాత వ్యాప్తిలోకి వచ్చివుటటుందని పేర్కొనవచ్చు. సుప్రసిద్ధ పండిత పరిశోధకు లైన య్యెన్. వైయాపురిపిత్తై ఈవిధంగానే విశ్వసించారు.¹¹

తమిళ లిపి

ఈక తమిళలిపిని గురించి రెండుమాటలు. తమిళమునకు ఆష్టరములు 30. వీటిలో ఆచ్చులు 12, హల్లులు 18. ఒత్తుక్కరములు లేవు.

ఆచ్చులు : అ ఆ ఇ ఈ ఉ ఊ ఎ ఏ ఐ ఓ.

హల్లులు : పరుషములు. క చ ట త ప ణ.

అనువాసికములు : జ ఇ ణ న మ న్.

అంతస్థములు : య ర ల వ ఱ శ.

ఉచ్చారణలో, పరుషములు సరకములుగా మార్పు చెందడం గమనించదగిన విషయం. పుత్తకం (పుస్తకం) అని వ్రాసినా, పుత్తగం లేక పుత్తహం అని ఉచ్చరించడం తమిళలకు పరిపాటి. మరికొన్ని మాటలు.

కదితం - కదిదం (ఉత్తరం, జాబు)

పుత్తి - బుద్ది (బుధ్యి)

వన్తాన్ - వన్డాన్ (వచ్చెను)

అలాగే, నకార ఆకారములు ఉచ్చారణలో స్వర్ణిగామారును. ఉనా ;

కొన్నఱు - కొస్సుర్ (చంపు)

వెన్నఱు - వెస్సుర్ (జయించు)

పన్తి - పన్నుర్ (పంది)

తమిళంలో .. అనే అడుగం ఒకబీ ఉన్నది. దీనికి ఆయుధం ఆని పేరు. ఉచ్చారణలో ఇది హ గా మారుతుంది. ఉదా: ఎ .. కు, ఎహోమగా (ఉక్కు) ఉచ్చరించబడుతుంది.

బ్రాహ్మణీలిపినుండి తమిళలిపి యేర్వడి వుండవచ్చు నని విజ్ఞాల విశ్వాసం. ఇది సత్యసముత్తం. బ్రాహ్మణీలిపి రత్నింజాపథంలో వదైశ తుగానూ, గ్రంథలిపి గానూ మార్పు చెందింది. ఈ రెండు లిపులూ నేటి తమిళలిపికి రూపరేఖలు దీన్ని నవి. గ్రంథలిపిలో మొనమొన్న దేదాకా తమిళలు సంస్కృత గ్రంథాలు ప్రకటొచేవారు. పైగా, గ్రంథలిపిని పురస్కరించుకుని నేటి తమిళ, మశయాళలిపులకు మధ్యగల దగ్గరి చుట్టరికమును సిర్దుయించవచ్చు. ఎందుకంటే, మలయాళలిపికి కూడా వదైశ త్తు, గ్రంథలిపులే ఆధారం.

1. తెలుగులో ‘ట’ కారం బ్రష్టం కావడంవల్ల, దానికి బదులుగా శకారం వాడ బడింది.
2. రా. రాఘవ అయ్యంగారు: “తమిళ్ వరలాఱు”, పుట 3.
3. ఈ వాక్యం తమిళ పంచకావ్యములలో ఒకబీ అయిన జీవక చింతాక మణి లోనిది. ఇందులోని తమిళ శబ్దమునకు మనోజ్ఞమని అర్థం చెప్పబడు తున్నది.
4. తమిళ్ వరలాఱు.
5. మ. కార్తికేయ ముదలియారు: “మొరినూల్” (1918).
6. మొరినూల్, పుట 41. (“తమిళన్ వామోమెఱి తెలుంగు...”)
7. సుప్రసిద్ధ నాటకక త్ర పె. సుందరం పిక్కె తన “మనోనృణియం” అనే నాటకంలో తమిళతల్లిని ప్రస్తుతిస్తూ ఇలా పేర్కున్నారు:

మున్నది

“కన్నడమం కి తెలుంగుం కవిన్ మలైయాళమం తుఫవ ఉన్ ఉదర
త్రుది త్రెష్టనే ఒస్టుర్ పలవాయిడునం - ” కన్నడం తెలుగు మొదలైనవి
తమిళజననికి ఉదయించిన భాషలని ఆయన సృష్టం చేశారు.

8 కందయ్య పిత్రై : “తమిళగం.”

9. వివరములకు డి. ఆర్. జేష అయ్యంగారు: *Dravidian India*, పుటులు
77 – 88.

10. తమిళగం.

11. *History of Tamil Language and Literature*, పుట 10.

వైయాపురి పిత్రై చాలాకాలం మదరాసు విశ్వవిద్యాలయంలో తమిళబాషా
జాబాధ్యక్షులుగాను, కొంతకాలం తిరువాంకూరు విశ్వవిద్యాలయంలో తమిళ సాహిత్యాచార్యులు గానూ పనిచేశారు. బహుగ్రంథక ద్రులు.

2. సంగయుగము

యుగవిభజన

తమిక లాక్షణీకులు తమికసాహిత్యమును ఇయల్ (సాహిత్యం), ఇత్తై (సంగితం), నాటకం అని విభజించారు. ఇలక్కణం (లక్షణం), ఇలక్కింయం (ంక్ష్యం), అని ఇయల్ని విభజించారు. లక్షణాప్రంలో ఎత్తు (అక్షరామాన్యము), చాల్ (శబ్దము), పొరుళ్ (కావ్యవస్తువు) అనే మూడు భాగములున్నవి

తమిక సాహిత్య చరిత్రను కొందరు ఈ విధంగా విభజించారు.

1. సంగయుగం
2. జైన బౌద్ధుల యుగం
3. శైవ వైష్ణవాచార్యుల యుగం
4. కవిత్రయ యుగం
5. పురాణేతిహస యుగం
6. ఆధునిక యుగం

పరికొందరు యుగవిభజన ఇలా చేశారు.

1. సంగ కాలం
2. సంగమునకు తరువాతి కాలం
3. పల్లవుల కాలం
4. చోళుల కాలం
5. నాయర్-రాజుల కాలం
6. ఐరోపియుల కాలం
7. ఆధునిక యుగం

సంగయుగము

సంగయుగపు సారస్వతమునకు సంబంధించిన వివరాలు నుస్పష్టాగా తెలియరాలేదు, కొందరి దృష్టిలో సంగం కల్పనే అఖినప్పటికి, ప్రాచీన తమిళ గ్రంథాలు కొన్నిటిలో సంగ ప్రశంస కనిపించడం గమనించదగిన అంశం, ఇత్తై యనార్ అనేకవి సంతరించిన ఆగపొప్పార్డు¹ అనే లక్షణ గ్రంథములకు సంతరించబడిన వ్యాఖ్యాసంలో సంగ ప్రశంస మొదటిసారిగా కనిపిస్తున్నది. ఇత్తై యనార్ అనగా భగవంతుడని ఆర్థం. కనుక ఈ గ్రంథం శివునిరచన ఆని కొందరి నన్నుకం. ఈ గ్రంథ వ్యాఖ్యాత తమిళనాడున వర్ధిలిన మూడు సం ము అను వర్ణించాడు. కానీ ఆ వర్ణనాంశములు విక్యసనీయములు కావని పరిశోధకుల తలఁపు.²

సంగకళిం సంస్కృత శబ్దమైన సంఘమునకు రూపొంతరం. జైన బౌద్ధుల కాలంలో సంఘు ప్రచారంలోకి వచ్చింది. మహావీరుని ఆనుయాయు లైన శాచిత్రా శ్రావకుల ధర్మబద్ధమైన సమూహమును జైనులు సంఘమని వ్యవహారించారు. అంగే బౌద్ధ ధర్మవలంబకు లైన సన్మానిసీ సన్మానిసుల సమూహమును కూడా సంఘమని వ్యవహారించారు. ప్రపథమ జైనసంఘం క్రి.శ. 470వ సంవత్సరమున మధురా నగరంలో శాపించ బడినట్లు తెలియవస్తున్నది. సంగమునకు సమానార్థకము లైన తమిళ శబ్దములు కూడల్, కశగం మొదలైనవి. మధురలో సంఘం వెలసిన కారణంగా, ఆ నగరాసికి కూడల్ అనే నామాంతరం కలిగింది.

సంగకాల నిర్దయము

ఈక పంచితుల భిన్నాభిప్రాయములకు పాఠ్యడిన సంఘకాల నిర్దయమును దిజ్ఞాత్రంగా పరిశీలించాము.

సంగయుగము క్రిస్తునకు పూర్వమే ప్రారంభమై, క్రిస్తునకు వెనుక ఒకటి రెండు శతాబ్దిలో ముగిసినట్లు కొందరి అభిప్రాయం. మరికాందరు క్రి.శ.7,8 శతాబ్దిలలో సంగములు వర్ధిలినట్లు విక్యసిస్తున్నారు కానీ యో శతాబ్దిలలో

రక్షిత పథరలో పల్లవభూపతులు రాజ్యాధికారం చేస్తూ ఉండేవారు. తైవ వైప్పువ మతములు ప్రమర్పచారంలో ఉండేవి. కానీ సంగవాజ్ఞయంలో జైన బ్రాహ్మ మత ప్రశంసా, తమికరాజ్యమునకు చెందిన చేర, చోళ, పాండ్య మహిపతుల ప్రశంసా కనిపిస్తున్నవి. అందపల్ల 7, 8 శతాబ్దిలలో గాక, అంతకుహర్షార్వమే సంగవాజ్ఞయం వెలుగులోకి వచ్చి ఉండాలి.

పండితాదరమను పొందన మరొక వాదమను కూడా పరిశీలించాము. క్రి. శ. మొదటి శతాబ్దిలో సంగయగం ప్రారంభ మయిందని పటవరు ఖావిస్తున్నారు. వంటి పట్టణంలో సతీదేవి అని శాశ్వతక్రితి గడిచిన కష్టక్రిదేవికి ఆలయం నిర్మించిన చేరభాపతి సెంగుట్టువనూ, సింహాక్షేప పు మన్మిదు గజబాహల చక్రవర్తి (కి. శ 17 -ఓథి) సమకాలికులని సింహాక్షేప చారిత్రక లేఖనమైన మహామంశం స్వప్తం చేస్తున్నది. సెంగుట్టువన్ సోదరుడైన ఇశంగో, కష్టక్రికథన ఆభివర్ణించే సిలప్వదికార కావ్యమును వెలయించాడు. కాగా, సంగయగం కీ శ. మొదటి శతాబ్దికి మనుపే ప్రారంభ మైంట్లు ఖావించవచ్చు.

కవి సమూహమును 'సంగ' మనవచ్చు. ఆటువంటి కవి సమూహములు మూడు వర్ణిల్లినవి. ఖాటిని తలైచ్చుంగం (తొలిసంగమ), ఇడైచ్చుంగం (మధ్య సంగమ), కడైచ్చుంగం (కడ సంగము) అని వ్యవహారిస్తారు. కవుల కావ్యముల తోసి బాగోగులను నిర్మించి సత్కారమై నిర్మించి చెయ్యిదమే సంగంకులు చెయ్యివలసిన పరి. ఆ రిధంగా సంగ కవుల ఆమోద ముద్రను పొందిన రచనలే పచారంలోకి వచ్చేవి.

సంగ కాలములో వెలువడిన కావ్యము లన్నీ బోసి ద్వ్యావిధంగా విభజించ వచ్చు. అగం (మథరగాథలు), పుఱు (పీరగాథలు) అనేవి ఆ విభాగములు. అగనానూలు, పుఱనానూలు అనే ప్రకస్త సంకలన కృతులు ఈ తెండు విభాగ ములకు |పాతినిద్యం వహిస్తున్నవి. సుగకా పు సాహిత్యం ఆరాబి తమిక సంఘమును మధుర మనోజ్ఞింగా చిత్రిస్తున్నది. తమికుల ఆచార వ్యవహారములు, వారి పెండ్రి పేరంశములు, తమిక మహిపతుల గుణ గణములు, వారి యుద్ధ విధానములు మొదలైన వాటిని తెలుపుకునేందుకు స గకాలపు కృతులు ఆవశ్య పతనియములు. ఒక్కమాటలో చెప్పువెనంటే, సుగముగపు సాహిత్యం అలాటి తమిక సంఘజీవిత దర్శణం.

తొలి సంగము

కూడల్ నామాంతరం గల మధురానగరంలో² ఈ సంగము వర్ణింది. ఇందులో 549 మంది కవులు ఉండేవారనీ శివుళ, మురుగన్ (సుబ్బాష్యాడు), అగ్తియన్ (ఆస్సుర్దు) మున్నగువారు సభ్యులుగా ఉండేవారనీ పండితులు చెపుతారు. ఈ సంగము 4,440 సువత్సరాలు వర్ధించటః ఆ తర్వాత మధురానగరం నముద్రంలో కలిసిపోయిందట. పరిపాదల్, ముదురారై, మురుకురుకుఇంకా హరికొన్ని కృతులు ఈ కాలంలో వెలుగులోకి వచ్చినట్లు వ్యవహారం. పీటిలో అగ్సుర్దు వ్రాసినట్లుగా చెప్పబడే అగ్తియం ముఖ్యాగా పేర్కొన దగింది. ఇని లక్ష్మణగంథం. తమిళ లక్ష్మణాత్రమునకు మాత్కెక అనదగిన రచన యిదే అగ్తియమును ఆధారం చేసుకుని తరువాతి లాక్షణికుడైన తొలా-ప్రీయనార్ వ్యాకరణం వ్రాసినట్లు పుత్తితి. కాని అగ్తియం పూర్తిగా లభించక పోనటం దురదృష్టం. ఇందులో 12,000 సూత్రములు కలవటః కొన్ని మాత్రమే లభ్యములు. పీటిని భవానందం పిక్కి ఒక పుస్తకంగా ప్రకటించారు.

మహాక్వరుడు పాణినికి సంస్కృత వ్యాకరణమునూ, అగ్సుర్దునికి తమిళ వ్యాకరణమునూ ప్రసాదించినట్లు ఒక ఐతిహ్యం.³ కనుక అగ్సుర్దు పాణినికి సమకాలికు దఫుతున్నాడు. అయితే, పాణిని కాల నిర్ణయింలో పండితులోకంలో అభిప్రాయ భేదాలుకలవు క్రీ. పూ. 4వ శతాబ్దిలో పాణిని నిషించినట్లు పాణ్పత్య విశ్వాంసులూ, కీ. పూ. 7వ శతాబ్దిలో వర్ధించినట్లు ఆర్. వి. భంధార్గుర్ మొవలైన ప్రాచ్య పండితులూ సంఘాపించారు. ఏది ఎలా ఉన్నప్రటీకీ, పాణిని బహు ప్రాచీనుడవడం నిర్మివాదం. కాగా, అగ్సుర్దు కూడా అతి ప్రాచీనుడవడం నిస్సంశయం.

అగ్సుర్య నామధేయులు పలువురు ఉండడం వల్లనూ. చిత్ర విచిత్రములైన కథలు ఆయన జీవితంతో పెనవేసుకొని వుండడం వల్లనూ, తమిళ లాక్షణికుడైన అగ్సుర్దు ఏ కాలపువాడో యిదమిత మని చెప్పలేము. పేదకాలంలోనూ, రామాయణ మహాబారతముల కాలంలోనూ అగ్సుర్లు కొందరు వర్ధించినట్లు తెలియ వస్తున్నది. అయినా, పాణిన్యాచార్యుల హారికి సమకాలికుడూ, తమిళభాషాభిజ్ఞుడూ ఆయన అగ్సుర్దు ఒకడు అగ్తియం సంతరించి వుండవచ్చ నని

రా. రాఘవ ఆయ్యంగారి అభిప్రాయం. శివజ్ఞాన ముని ఆనే పొచీస్తుడు తన కాంచిపొయిరం ఆనే గంథంలో ఇలా పేర్కున్నాడు. ‘సంస్కృతభాషను పాణి నికి ప్రసాదించి, దానికి తుల్యమైన ద్రావిడభాషను కుదమునికి నేర్చేను.’⁴ కుదముని ఆనగా అగస్త్యుడు. కనుక పాణిని కాలమునకు చెందిన వాడూ పొదియల్ పర్వతమన్న నిపసించినవాడూ అయిన ఆగస్త్యుడే తమిళ మహర్షి ఆనీ, ఆతడే తమిళ వ్యాకరణం ప్రసాదించే ననీ తమిళ పండితుల నమ్రకం. ఈ కారణం వల్లనే, అగస్త్యుడు తమిళబ్రాహ్మణులు జనకు దని కీర్తి గడించాడు. తమిళమును అగస్త్యుం ఆని వ్యోవహారించడం కూడా కలదు. (అగత్యియన్ వధ్యమ్మ చెఱ్ఱోల్ ఆరణంగు). ఆ మహానీయుని ప్రతిభా విశేషాదికం వల్లనే తమిళనాడులో కావేరినది ప్రషాంచసాగిందని ఐతిహ్యం.⁶ ఈ వివిధ కారణాల వల్ల, నాడూనేడూ ఆగస్త్యుడు తమిళలకు ఆరాఘ్యుడై కాదు.

అగస్త్యుడు చాలా పోటీవాడు. అందువల్ల తమిళ కవు లా మహర్షిని కుఱుముని ఆనీ కుడుముని ఆనీ వ్యోవహారించారు. కుఱుముని మలబాచకి సమీపాన ఉన్న ఆగాతి ఆనే ద్వీపమునకు చెందినవాడు కావడంవల్ల, ఆతనికి ఆగత్తియన్ ఆనే వ్యోవహారనామం కలిగిందనీ, ఔత్రరాహుడైన ఆగస్త్య మహర్షికి దాక్షిధాత్ముడైన యతనికి సంబంధం ఏమీ లేదనీ కొండరి అభిప్రాయం. ఆవలోకి తేక్కురుని వర్ధ అగస్త్యుడు తమిళభాష అభ్యసించినట్టు బౌద్ధగాథ ఒకచీ తెలియజేస్తున్నది. ఆతడు వింధ్యాద్రిని సేలమట్టు చేసినట్లూ, విదర్శరూకుమారి లోపాముద్రను పరిణయమాడి సిద్ధుకనే ఒక కుమారుని పొందినట్టు కొన్ని కథలవల్ల తెలియవస్తున్నది. పీతసాగరుడైన ఆగస్త్యుడు ఇందోసీఖియూ, కంబోడియా మొదలైన ప్రదేశాలలోకూడా ప్రసిద్ధి చెందాడు. అయనకి ఆలయములు సైతం నిర్మించబడినవి. ఆగత్తియమునే కాక కొన్ని వైద్యగ్రంథములు కూడా ఆగస్త్యుడు రచించినట్టు చెపుతారు.

ఆగస్త్యునికి శూర్యమే తమిళ సాహిత్యం వెలుగులోకి వచ్చినట్లూ, తమిళకష్టుల పలువురు వర్ధిల్లినట్లూ కొండరి విశ్వాసం.⁷ కానీ ఆయనకి శూర్యమే లక్షణగ్రంథం వెలసినట్లు న్నప్పంగా చెపులేము. ఆగత్తియమును సంతరించి ఆకారతను తీర్చినవాడు ఆగస్త్యుడనే చెపువచ్చు. ఈ లక్షణగ్రంథమే తరువాతి

తమిక వ్యాకరణ చులకు పథ్పదర్శక మయిది. పాణినాయిచార్యుల వారి ననుసరించి అగ్న్యుడు రచన కావించినట్లు కొందరి అభిప్రాయం.⁸

ఈ కారణంవల్లనే కాబోలు తమిక వ్యాకరణంలో ఏదు విభక్తులూ, కర్మ జ్యోతిషమూ, తద్వాపుపంలో కొన్ని సంస్కృత శబ్దములూ ప్రవేశించి ఉండవచ్చు. అగ్న్యుని రచన హర్షిగా ఉపలభం కాకపోవడం వల్ల, తద్వచనా వైశిష్ట్యమును గ్రహించడానికి వీలు కలగడంలేదు.

మధ్య సంగము

ఇది కపాడపురంలో వర్ణించి. అగ్న్యుడు, తొల్క్యప్రియనార్ మొదలైన వారు ఈ సంగంలో విలసిల్లిన పండితులలో ప్రసిద్ధులు. ఇందులో మొత్తం 59 మంది కవులు ఉండే వారనీ, కొన్ని కృతులు సమీక్షించబడినవనీ ప్రతీతి తొల్క్యప్రియం, మా (మహా) పురాణం మొదలైనవి యి సంగములో వెలసిన ఉద్గారింథములు. వీచితో లక్షణగ్రంథమైన తొల్క్యప్రియం బహుభా ప్రశంసించదగింది.

తొల్క్యప్రియం కర్త అయిన తొల్క్యప్రియనార్ మధురా నగరమునకు దక్షిణ మున ఉన్న తొల్క్యప్రియకుండిలో జన్మించినట్లు కొందరి తలంపు.⁹ కనుకనే ఆయనకి ఆ పేరు వచ్చించి. తొల్క్యప్రియనారు జమదగ్ని వంశమువాదని కొందరు పేర్కొన్నారు. ఆతడు జైన మతావలంబకుడని కొందరు భావించారు.

అగ్న్యుని పన్నెండుగురు శిష్యులలో తొల్క్యప్రియనార్ ప్రముఖుడు. సంస్కృతంలోని బుద్ధవ్యాకరణం ఆధారం చేసుకుని ఆతడు తొల్క్యప్రియ మును సంతరించినట్లు తెలియవస్తున్నది. తొల్క్యప్రియవార్ మిత్రుడైన పనం పారనార్ ‘బందిరం నిత్యైష (నిండిన) తొల్క్యప్రియన్’ అని చెప్పిన వాక్యమే యిందుకు ప్రబల సాక్ష్యం

బంద వ్యాకరణం పాణిసీయం కంచె ప్రాచీన మని, అందువల్ల తొల్క్యప్రియనార్ కీ. హూ. క్రిష్ణార్థులో జీవించి వుండవచ్చుననీ కొందరు విక్యసిస్తున్నారు. బంద సంప్రదాయం అతి ప్రాచీన మనడంలో సందేహం లేదు. అయితే

బంద్రం అనేపేచు పాణినికి తరువాతి కాలంలో వ్యాప్తిలోకి వచ్చినట్లు తెలియ వస్తున్నది పాణిని తన రచనలో ఎక్కుడకూడా బంద్రమును ఉదాహరించలేదు. క్రీ. శ. కివ లేదా 4వ శతాబ్దిలో నిషించిన కాతంత్రుడు బంద సంపదాయ మును అనునరించినట్లు విద్యిత మవుతున్నది. అనలు బంద వ్యాకరణం అన్నది గ్రంథామం కాదనీ, అది ఇంద్రుని పేచు మీదుగా వ్యవహార మవుతున్న ఒక సంపదాయ చిశేషమనీ కొందరి అభిప్రాయం. కాగా, తొల్పాప్పియార్ క్రీ. శ. క్వ శతాబ్దికి చెందినవాడని కొందరు తమిళ విద్యానుల నమ్రకం.

తొల్పాప్పియనారు పై సంస్కృతవాజ్యయుప్రభావం ఉన్న ట్లు కనిపిస్తున్నది. పాణినియమునే కాక పతంజలి మహాభావ్యం, మనుస్కృతి, భరతశాస్త్రం మొదలైన గ్రంథాలను కూడా ఆయన సంప్రతించినాడని యన్. వైయాశురిపిత్తే సాధికారంగా నిర్జయించారు 10

ప్రాచీనమైన రచన అనే ఆర్థమిస్తున్న యా తొల్పాప్పియంలో 1,600 సూతములు కలవు. ఇండులో మాడు భాగములు ఉన్నవి. ఎత్తతు (అష్టరామ్యము), చౌర్ (శబ్దము), పొర్క (కావ్యవస్తువు) అనేవి ఆ విభాగములు. ఈ ఒక్కొక్క భాగమూ తొమ్మిది భాగాలుగా విభజించబడింది. తొలి రెండు విభాగాలు వ్యాకరణ విషయాలకు సంబంధించినవి. శబ్ద పరిచేధంలో మాటలపుట్టుకా, వాడి అర్థాలూ వివరించబడినవి. శబ్దస్వభావమును అనునరించి లింగ వివక్షణ జరగడం ఈ లక్షణ గ్రంథంలోనే విషిష్టత. వ్యవహారంలో కలిసిమెలిసిపోయిన మాటలన్నీ - అవి కొత్తని అయినా సరే - స్వీకరించదగినవే అని తొల్పాప్పియార్ సూడిం చడంకూడా గమనించ దగిన ఆంశం.

తొల్పాప్పియం ప్రత్యేకతను ప్రవ్యక్తం చేస్తున్న కావ్యవస్తు పరిచేధ మును పరిశీలించాము: కామము తత్పుంబం వమైన విషయాదికమూ, యుద్ధతంత్రములూ, రహస్యసాంసారిక ప్రయాగములూ, సాత్రీక భావములూ, ఉపమానములూ, ఛందస్సు, కావ్యవస్తువు, లోకోక్తులూ, ప్రయోగములూ అనే తొమ్మిది భాగాలు ఈ పరిచేధంలో ఉన్నవి. పీటిలో తమిళల సామాజిక జీవనవిధానం వర్ణించబడింది. వారి అభిరుచులు, ఆచారవ్యవహారములు, ఛందస్సంప్రదాయ

ములు, జాతివార్త చమత్కృతులూ మొచలైనవాటేని ఈ పరిచేదనుంచి మనం గ్రహించవచ్చ. తొల్గాపీయమునకు నచ్చినార్ కినియార్ వంటి ప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యాతలు ప్రకస్తములైన వ్యాఖ్యన గ్రంథాలు వెలయించిచారు.

తొల్గాపీయార్ కాలంనాటికే సంస్కృత భాషాసాహిత్యములు తమిక నాడులో ప్రచారంలో ఉండే వని చెప్పడానికి తొల్గాపీయమే సాక్షి. పాణి నీయం, భరతశాస్త్రం మొదలైన వాటేని తొల్గాపీయవారు సంప్రతించినట్లు మొదటనే పేర్కునబడింది. తొల్గాపీయంలో అక్కడక్కడా బ్రాహ్మణ ప్రశంస కాపిస్తున్నది. సంస్కృత నాటకాలలోని విదూషకుని పాత్రమును స్పులో ఉంచుకుని కాబోలు, ప్రణయకథలో తొల్గాపీయనారు బ్రాహ్మణునికి తావు కల్పించివుండవచ్చ. ఈ కల్పన తమిక కపుల సంప్రదాయం కాదు. కనుక సంస్కృత నాటక వాస్తవియ వికాసమునకు తర్వాతనే తొల్గాపీయం రచన ఇరిగి వుండవచ్చనని పి. టి. శ్రీనివాస అయ్యంగారు అభిప్రాయపడిరి.¹¹

కానీ ఇతర భాషావ్యాకర్తల వలె కాక తొల్గాపీయారు తమిక కవి సంప్రదాయముగుణంగా తన రచనను తీర్చి దిద్దుడానికి ప్రయత్నించడం ప్రశంసార్ద్ధం. తమిక భాషోచ్చారణమునకు అనుగుణంగా మార్పుచెందిన సంస్కృత శబ్దములను ఆయన స్వీకరించాడు. ఏ సందర్భంలోనూ తమికసంస్కృతములకు జన్మ ఇనక సంబంధం చెప్పలేదు.

కడ సంగము

ఇది 1,850 సంవత్సరాలు వర్ణించడః ఇందులో 49 మంది కపులు ఉండేవారనీ, 449 గ్రంథములు పరిశీలించబడినప్పని చెప్పతారు. ఈ సంగమునకు అధ్యాత్ముడు నక్కిగ్రా (తీగ్రా)రుడు. దిశాష్టకం ఆవరించిన చిరయశస్సు సముప్పార్జిం చిన తిరుప్పుపర్క షహస్రియు డి సంగములో వర్ధిలిన కవిప్రవరులలో సంభాష్యుడు. తిరుక్కుణిక్, పత్రపాట్లు, ఎట్లుతొగ్గి, పది నెణ్ కీక్ కణక్కు. మొదలైన ఉద్గీంథాలు ప్రచారంలోకి వచ్చినవి ఈ సంగంలోనే.¹²

ఇక తమిళ సాహిత్యమునకు తలమానికంగా వెలుగొందుతున్న తిరుక్కుణ్ణు ప్రాశస్త్యమునూ, దత్కర్త అయిన తిరువట్టవర్ జీవితకథను సంగ్రహంగా తెలుసుకుండాము.

తిరుక్కుణ్ణు

‘ఆవగింజను తొలిచి తిరువట్టవర్ అందులోకి సప్తసముద్రములు చొప్పిన చెను’ అని ఒక ప్రాచీన తమిళ పండితుడు తిరుక్కుణ్ణును ప్రశంసించినాడు. మరొక ప్రాచీనకవి ప్రకఢించిన భావమును ఆచారం చేసుకుని ప్రబంధకవి శిరోమణి చల్లు లక్ష్మినారాయణ శామ్రా కుల్లు ప్రాశస్త్యమును ఇలా వివరించారు.

“కొంచెపు నీటి బిందువున

గోచరమైన మహా తదు క్రియన్
సంచిత పుణ్యరాజియన

జాలిన తావక భావజాల మ
భృంచితరీతిమై ద్విపద

లందె కుదిచి రచించి నట్టి సీ
యంచిత పుణ్యమూర్కి జొ

పూరు లివే తిరువళ్ళ మహాకపీ :

త్రవ్యిన కొలంది చెలమ నేర్చుదిన నీర

మట్టు, చదివిన కొలది భావైక రాశి

నలరు భవదీయ సత్కువితామృతతా ప్రీ

భారమే లేదు రసిక ప్రపంచమునకు.”

మహాకపీ, మహాత త్ర్యవేత్తా అయిన తిరువట్టవర్ చిరకీర్తి గడించడాసికి కారణం ఇయన తిరుక్కుణ్ణు గ్రంథచరచనే. సార్వజనినమూ సార్వకాలికమూ అయిన యూ నీతిగ్రంథంలోనే సూక్తులు సహజ సుందరములు. అంతేకాక, వీటిలో మతప్రస్తుతి చాలా తక్కువ. ఈ కారణముల వల్ల, ఈ ఉద్దీపన మునకు ప్రాచ్యభావమలోనే కాక ఇంగ్రీషు, క్రైంచి, ఇర్మను మొదలైన పాశ్చాత్య భాష

లలో సైతం ప్రశ్నములైన యథానువాదములు ఎన్నో వెలువడినవి. కుఱళు తెలుగులో ఓం ప్రథమంగా అనువదించినవారు కనుపరి వేంకటరామ విద్యానంద నాథులు. ఆ తర్వాత చోక్కుం నరసింహులు శాయుష, పూత పట్టు శ్రీరాముల రెడ్డి. ముదిగంచి జగన్నాట్రి, శొంపి శ్రీపతిశాట్రి ప్రథృతులు తమ తెలుగునేతలు ప్రకటించారు.

తిరుక్కుఱళకి ముప్పాల్ (త్రివర్గము) ఉత్తరవేదం, తమిళమత్తై (తమిళ వేదము) మొదలైన నామాంతరములు ర్ఘ్రదిసివి. ఆలాగే, తత్కృతు కూడా నాయార్ (పూజానీయుడు), నాన్ ముగ్ నార్ (చతుర్ముఖుడు), దేసర్ (దైము) మున్నగు పేర్లు ఏర్పడినవి.

తిరువట్టవర్ కైవుడని కొందరూ, జైవదని కొందరూ విశ్వసిస్తున్నారు. ఆయన జైవమతావలంబకు డనడం నిజమునకు దగ్గరి చుట్టుమేఘా: దైవస్తుపిలో ఆయన తొలుత జైవ తీర్మంకరులలో ప్రఫముడైన వృషభవేషుని ప్రస్తుతించినట్లు కొందరు పండితుల అభిప్రాయం¹³. అసలు ఈ కపి నిజామధేయం కూడా తెలియరాలేదు. వట్టవన్ అనే మాటకు ఆవిద్రావిదుల (పంచముల) పురోహితుడు, శకునములను బట్టి భవిష్యత్తుని వివరించేవాడు మొదలైన భీశ్వరములు చెప్ప బడుతున్నవి. మదరాసులోని మైలాహూరులో వట్టవర్ జన్మించినట్లు విజ్ఞాన విశ్వాసం. ఆయన కాలమును గురించి కూడా అభిప్రాయ భేదములు లేకపోలేదు క్రీస్తు సకు హర్యమే వట్టార్ వర్ధిల్లింట్లు కొందరూ క్రి.శ. తొలి మూడు శతాబ్దులలో జీవించినట్లు మరికొందరూ అభిప్రాయ పడుతున్నారు. జి.యు. పోవ్ క్రి.శ. 800-1000 ప్రాంతమున తిషివట్టవర్ వర్ధిలినట్లు చెప్పగా, పి.బి. శ్రీనివాస అయ్యంగారు క్రి.శ. రెవ శతాబ్దికి తరువాత వర్ధిలినట్లు నిర్ణయించారు.

కుఱళలో ధర్మార్థ కామములకు సంబంధించిన పెక్క హిషములు వివరించ బడినవి. కనుకనే దీనికి త్రివర్గ మనే పేరు కలిగింది. రక్తాఖండులో ప్రవృత్తి, నివృత్తి మూర్ఖములు మనోహరంగా వివరించబడినవి. రాజ్యాంగ విధానం, కోశపద్ధతి, పాలకులు, పాలితులు మొదలైన ఆశములను గురించి ఆర్థ

ఖండం వివిధంసుంది. కామభండంలో ప్రేమమూర్తులైన ప్రేమసీ ప్రేముల ప్రథమ సమాగమం, వారి రఘుస్య ప్రణయం, నానాబీకి పరిజతి చెందే వారి అనురాగం, విధివశాన వారిమధ్య ఏర్పడే వియోగమూ, తత్పంబంధమైన దుఃఖం మొదలైన విషయాలు ఆభివృత్తితములు. తిరువత్తువర్ కమనీయ కవితాక్తినీ దమణీయ కల్పనా చాతురినీ తెలుసుకు ఉంచుకు ఈ కామభండం బహుధా ఉపకరిస్తుంది.

తిరువత్తువర్ దృక్కృథంలో రెక్కులు ముక్కులు చేసుకొని సేద్యం సాగించి ప్రపంచమును ఆపోరం ఆందజేసే కర్కుడూ, యతులకూ మృతులకూ అభ్యాగతులకూ అతిచీములకూ ఏడుగడగా కాలం గడిపే గృహస్యా పరమహూజ్యలు వీరిద్రురూ కనుక లేకుండి సర్దుసంగ పరితాళ్గం చేసి సాంధ్రాటపే సీమలలో జీవయాత్ర సాగించే సన్మానములు సయితం ఖాధలకు లోనవతారు. గృహిణీని గురించి చెపుతూ వత్సవర్ ఇలా పేర్కొన్నారు. ‘సహ ధర్మచారిణి కనుక సచ్చీల ఆయతే పేదరికానికి తాపులేదు; కానప్పుడు సంపదయండి లేనట్టే.’

తమికవేద మని వినుతికెక్కిన తిరుక్కుఱచని చదిపిన పిమ్మట, ప్రధానంగా స్నురి చే విషయాలు రెండు. ఒకటి: పాలకులూ పాలితులూ - అందరూ దర్శమార్దావలంబకులై సంచరించాలి. శాశ్వత సౌభ్యప్రసాది ఆయన ధర్మపథమును ఆవలంబించడం మానవుని పరమాశయమై యుండవలెను. రెండు: కామక్రోదమోహములు మానవుని కష్టాలకు కారణభాతములు. అవి తొలగినప్పుడే మానవుడు కష్టజలధినుంచి గడ్డెక్కుగలడు.

ఈక కొన్ని కుఱఁలను చవి చూద్దాము

“పరదై వముల పీడి పతిగొల్పు చాన

కురియు మన్మంతనే కురియదే వాన.”

“చిట్టి చేతులతోడ చిట్టిపాప కలుపు

పట్టెదన్నమై సుదాప్రాయమై గొలుపు.”

“జనకుండ మున్న నోచిన నోము పంట

తనయుడై కర్కుకున్ దగి పుట్టు నింట.”

“హని ద్రాక్షసవం భానగా తీపి
కాని వ్రేమ రసమ్మ కనినంత తీపి.”

“మత్తియెట్టెదో కాని మృత్యువే యింతి
నెత్తమ్మి రేకుల నేత్రాల మూర్తి.”

తిరుక్కుఱచుటై సంస్కృత సాహిత్య ప్రభావం కనిపిస్తున్నదనీ, వశవరుకి మనుస్కృతి, అర్థశాస్త్రం, కామందకుని శితికాశ్త్రా మొదలైనవి సుప్రచితములనీ కొండరి ఆచిప్రాయం¹⁴. ఏది ఎలా ఉన్నా, కొండంత భావాన్ని రెండు పాదాల గీతిక ఆయన కుఱచులో ఆంతి యంతి పటుకులలో అతి మనోహరంగా వివరించిన తిరువశవర్ ప్రతిభాగరియస్క్రూడు అనదం ఆతిశయోక్తి కానే కాదు.

వశవర్ మహాకవికి తర్వాత కవయిత్రి ఆవైయారుని సంభావించ వలసి వుంటుంది. ఈమెను గురించి కల్పనా కథలు నేటికీ తమిళనాడులో బహుకప్రచారంలో ఉన్నవి¹⁵. ఈమె ఆసలు పేరు కూడా తెలియరాదేదు. హృజ్యోరాతనే ఆర్థాలో ఆవైయి కళ్ళం ప్రయుక్తం. ఆవైయలు ఇద్దమ ముగ్గురు వేర్చేరు కాలాబలో వర్ణించట్లు తెలియపున్నది.

అవైయార్ ఆల్రిచూడి, కొండైర్ వేందన్, సల్వై మొదలైన లఘురచనలు చేసినట్లు చెపుతారు. సన్నీ మఱవేర్ (చేసిన మేలును మఱువుకుము), అనైన్యం పితావుం మున్నందెయేవం (తలిదండ్రులే ప్రత్యషధై వతములు), ఐయమిట్టుణ్ణు (ఇకరికి పెట్టి ఆవల తినుము) మొదలైన సీతివాక్యాలతో నిందిన ఆమె రచనలు నేటికీ తమిళుల జిహ్వోగ్రముల సిలిచియున్నవి. ఆక్యగారివి మవ్వుపు సూక్తులు :

సంకలన కృతులు

కద సంగకాలంలోనే తమిళంలో సంకలన కృతులు కొన్ని వెలుగులోకి రావడం గమనించరగిన అంశం. హర్షాకష్టులు చెప్పిన కవితలు వ్యాప్తిని కోల్పే వదం చూచి, రసహరయులైన సంగకవులు వాటిని గ్రథవం చెయ్యసాగారు. ఆ కోవకు చెందిన కృతులలో ఎట్టుతొగ్గి, పత్రపాట్టు, పదినెట్ కీళ్ కజక్కు-

మొదలైనని ఏన్నదగినవి. అవి బహుగ్రంథ క ర్మకములు విభిన్న కాలాలలో చెప్పబడిన పద్యాలు వాటిలో అందాలు దిద్దుకున్నవి. కొందరు కవయిత్తులు చెప్పినవి కూడా వాటిలో కనిపించడం ఒక విశేషం, మరొక విశేషం ఏమిటంటే, ఆనాటి తమిక మహిపతులు, మంత్రివరెణ్యాలు, దండనాథులు మొదలైన ప్రముఖుల జీవితవిశేషాలు ఈ కృతుల ద్వారా మనకు తెలియవస్తున్నవి. కాగా, తమికుల జీవిత విశేషాదికమును తెలుసుకోడానికి ఈ సంకలన కృతులు ఎంతైనా తోడ్పడుతున్నవి.

ఎట్టుతోగె ఎన్నిమిది గ్రంథముల సంకలనం. నద్రెష్టి. కుఱుందొగై, బంగాలు నూఱు, పదిట్టుపుత్తు, పరిపాదల్, కలిత్తోగై, ఆగనానూరులు, పుంచానూరులు - అనేవి ఆ ఎన్నిమిది గ్రంథములు. అలాగే, పత్తుపూట్టులో పదికావ్యములూ, పెడనెణ్కీళ్ళ కణక్కులో పద్ధావిమిని కావ్యములూ ఉన్నవి. పీటిలో పదరచనలు చోటు చేసుకున్నవి. పదరచన దేశిసాహిత్య ప్రక్రియ కనుక, దేశిసాహిత్య సంప్రదాయములను తెలుసుకోడానికి కూడా ఈ సంకలన కృతులు బహుధా తోడ్పడ గలవు.

పదసంఖ్యను పురస్కరించుకుని సంకలనక ర్తులు ఈ గీతికా గచ్ఛములకు శీర్షికలు ఉంచారు. ఆగనానూరులు, పుఱనానూరులలోని గీతములలో 13 మొదలు కొని 37 వరకూ పాదములు ఉన్నవి అందుపట్ల పీటిని నెడుందొగై (దీర్ఘసంకలనములు) అని వ్యాపహారించడం పరిపాటి. కుఱుందొగైలో 4 మొదలు 8 వరకూ పాదములుగల గీతములు చోటు చేసుకున్నవి. కనుకనే, ఈ సంకలనములకు కుఱుందొగై (లఘు సంకలనము) అని పేరు ఏర్పడింది. నద్రెష్టిలో 9 నుంచి 12 దాకా పాదములుగల గీతములు ఉన్నవి పత్తుపూట్టులోనివి దీర్ఘములైన గీతములు.

ఈక ఈ సంకలన కృతులలో ప్రశస్తము లనదగిన ఆగనానూరులు, పుఱనానూరులను పరిశీలించాము.

అగనానూటు [అగం + నానూటు]

అగం అనే మాటకు స్తూలంగా ప్రేమ అని అర్థం చెప్పవచ్చు. ఆ ప్రేమ నిష్టల్చుపునైనది. ఏక మనసుగ్నలైన నాయికా నాయకులు ఆనందపరవశలై వ్యక్తికరించే మధురానుభూతిని అగం అనవచ్చు. ఈ రకపు ప్రేమకు సంబంధించిన గీతములు ఈ కృతిలో నన్నారు ఉన్నవి. కనుకనే యి గ్రంథమునకు అగనానూటు అని సహేతుకంగా పేరు పెట్టటింది. పాండ్యభూపతి అయిన ఉగ్రపెరువశది సమాదరణమున రుద్రశన్ము(ర్మ)న్ అనే పండితుడు ఈ కృతిని సంకలనం చేశాడు. ఈ గీత చతుర్ముతిలో 144 మంది కవులు చెప్పిన పద్యములు ఉన్నవి. వారిలో కొందరు ప్రాచీన లని, కొందరు క్రిస్తువకం 4, కొ తాట్లులకు చెందినవారనీ పండితుల నమ్మకం.

ప్రేమసీ ప్రేముల వివాహశూర్వ ప్రషయం, వివాహసంతర ప్రషయం, ఆ తర్వాత వారికి సంభవించే వియోగం, అప్పుడు సభీజనం నాయికను అనున యిచదం - మొగలైనవి ఈ గీతములలోని ముఖ్యవిషయాలు. గీతాలలో అతి శయోక్తుల పాలు తక్కువ; కనుక ఉదాహర్షత భావములు సహజ సుందరములుగా భాసించడంలో వింత లేదు.

రథారూఢుడైన ఒక ప్రియుడు తన ప్రేమసిని త్వరగా కలిసికానే తంతుతో రథచోదకునితో చెప్పిన యి మాటలు పరిశీలించండి.

‘వానరోజులు వెనుక పట్టి
వాసరమ్మలు చాల గడిచె;
వినిపించుచున్నవి కప్పుల బెకబెకలు,
కనులు సగము మూసికొని - ఆ మడగులో
తనివి తీర జింకలు త్రాగుచున్నవి నీళ్ల.
ముదమిని రాల్చెను పువ్వులు చెట్లి;
పదగలు విప్పిన పాముల వోలె
సుమములు వికసించెను కొన్ని.
ఆరదమ్మ నడుపు మోయి
శరవేగమ్మన, సఖుడా :

త్వరగా కలిసికొనవలె నా ప్రేయసిని -
నారాక కై నిరీషించు నా ప్రేయసిని'

కార్యార్థమై వెడలిన ప్రేయుని ఉద్దేశించి, అతని వలపునేస్తం తన ప్రియ
సభితో ఈ విధంగా తన మనస్సులోని ఆరాటమును తెలియజేసింది.

'దేహి యని యితరుల నడుగక
ధర్మబద్ధముగ జీవనము నడుపగ
ధనము నార్జించు పరమాశయమున
తరలి వెళ్ళెను నా ప్రాణప్రేయదు.'

ఈ ప్రియ సభి :

ఏమని చెప్పుదు
ఆశకు చనిన త్రైవ ఆపదల కాలవాలము
ఆ త్రైవనె బయలుదేరె మదగజ సమూహము,
వాని వెనుక దారి తీసెను పులులు సైతము.

భృంగాజు చేతిలోని మద్దెలలో
భాసించు తెల్లని నడిమి భాగము ఒత్త
సీళ్ళ కనిపించనట్టి ఆ త్రైవను
వెళ్ళెనుగదా నా ప్రాణ ప్రేయదు ?'

ఆమె ఆసుఖవించిన మనోవేదన యింత మృదులంగా వర్ణించబడడం
గమనించదగిన విషయం. ఆగనానూఱులోని భావములు ఇలాగే ఉంటాయి.

పుఱనానూఱు (పుఱం + నానూఱు)

ధర్మార్థ కామములకు ఇచ్చినంత ప్రాధాన్యమును తమిళక వులు మోక్షము
నకు ఇయ్యాలేదు. అఱు (ధర్మము), పొరుక్ (అర్థము), ఇన్పం (కామము) - ఈ
మూడించిని వారు ఆదరించారు. ఈ మూడూ సక్రమంగా నిగ్యహించబడితే,
మోక్షం తనంతట తానే లభ్య మవుతుందని వారు విశ్వసించారు. ఆగనానూఱు
ప్రణయగీతికా గుచ్ఛమయితే, పుఱనానూఱు వీరగీతికా కదంబం. ధర్మార్థముల
సమన్వయముకే పుఱం అని పేరు. ఈ కృతిలోనూ నన్నారు గీతములు

ఉడడదంవల్ల, దీనికి పుఱానూలు అనే వ్యవహరణామం కలిగింది. ఎవరి ప్రోత్సాహమున దీనిని ఎవరు సంకలనం చేశారో యింతవరకూ తెలియరాలేదు.

ఒకవిధంగా పరిశీలనే, పుఱానూలు చారిత్రకకావ్యం తమిళరాజ్యతయ మనబడే చేర, చోళ, పాండ్య వంశియులను గురించి, వారి సామంతులను గురించి, ఆనాటే వీరయోధులను గురించి ఎన్నో విషయాలు కళ్ళకు కట్టినట్టుగా ఇందులో వివరించబడినవి. కొన్ని కవితలకు తుదిని గద్యాలు కూడా చేర్చబడి నవి. బహుశ: తరువాతి కవులెవరైనా పీటిని చేర్చివుండవచ్చు. భారతం సంతరించిన పెరుందేవనార్ అనే కవి చేసిన దైవస్తుతి గీతంతో పుఱానూలు ప్రారంభ మవుతున్నది. కాని ఆయనకాలం వివాదగ్రస్తం. ఆయన అతి ప్రాచీను జని కొందరూ, క్రీ. శ. రివ శతాబ్ది వాడని కొందరూ భావిస్తున్నారు.

ఒక చేరరాజు మహా పరాక్రమో పేతుడైన కరికాల చోళనిచే యుద్ధంలో పరాజితు దైనాడు. అతని పీపు గాయాలతో నిండిపోయింది. అలా పీపుగాయాలు కలగడం పిరికితనానికి చిహ్నమని ఆనాళ్లలో భావించేవారు. అందువల్ల, మానధనుడైన ఆ మన్మిడు దొరతనం చెయ్యడానికి నిరాకరించాడు. అంతేకాదు; నిరాహారుడై సమరభూమిలోనే ప్రాణత్యాగం చేశాడు కూడా : అ విచ్ఛాద దృశ్యమను చూచి కన్నిరుగా వింపిస్తున్న చేరదేశియుల దుఃస్తితిని ఒక కవి ఎంతో దమసీయంగా వర్ణించాడు :

“నినదించవు విషయ భేరు లింక
వినిపించవు తూర్పారవములు.

కలకల లాడవు పాల కుండలు
కమ్మని తెనెను ఎవ్వరు క్రోలరు
కర్మక స్వాములు పట్టరు హలములు
బయక్కలో గుమికూడరు ప్రజలు.

కొండల చాటున క్రుంకిన సూర్యునివలె
పరాజితుడైన మా రాజసింహు దకటా :

విరాగియై విసర్జించెనుగా కరవాలము ;
దుర్దినము లిపి, దుర్దినము లిపి : ”

పుఱనానూటులో ఒక వీరమాతను ఒక కవి ఇలా చిత్రించాడు :

”ఆమె మూడు కాళ్ళ ముదుసలి
ఆమె తనయదు వీర యోధుడు.

భండన భూమికి తరలిన యతడు
పగతురకు వెన్నిచ్చి పారిపోయె నని
ఆ నోట ఆ నోట వాకొనుచుండగ
ఆమె విన్నది; తుభిత యైనది.

తళతళ మెరిసెడు క త్రిని చేబూని
అతనికి పాలోసగిన తన స్తునములను
మొదలంట ఛేదించుకొన సాహసించినది.

అంతలో భావమేదో తణక్కు మనగా
చేత బూనిన ఆ క త్రితోనే
దారి తీసెను యుద్ధభూమికి
ఆ వృద్ధమాత; వీర వనిత.

నమరాంగణమున పడియుండిన
మృతదేహాలను కలయ జూచినది

ఒకమూల కనిపించెను
వక్షస్తులమున క త్రి నాటుకొనగా
నెత్తురు కరుడు గట్టిన
తన తనూజని మృత శరీరము.

కలకల నవ్వెను ఆ వృద్ధమాత;
పలికెను తులలేని సంతోషమున.

“ పారిపోలేదు పగతురకు వెన్నిచ్చి
పారిపోలేదు నా బంగారు తండ్రి.”

తమిళరాజులలో కరికాలచోళు సంభావ్యుడు. మహావదాన్యుదనీ, కవిజన కల్యక షస్తీ చిరయకస్సు సంపాదించాడు. అటువంటి యశోవిశాలుడైన కరికాల చోళని మరణ వార్తను ఏని, ఒక కవి తనదుఃఖమును ఇలా తెలియజేశాడు.

OM U = ००

‘వైరి వీరుల దుర్గములను ధ్వంసం చేశాడు. గాయకులను పోవించాడు విధ్యుత్తధర్మ నిర్వ్యహణలో ఆరితేరిన పురోహితుల కనుసన్నలలో సంచరించాడు సుగుణసంపన్న లైన రాఱుల మన్ననల పొందాడు వేదోక్తుగా యశాలు చేశాడు. ఆకటూ : ఈనాడు ఆ మహారాజు లేదుకదా : ఆతనిని కోలోప్పియన యాలోకపు దురదృష్టం ఈనాడు పండింది. వేసవికాలంలో గౌరైమందల మేతకై కాపరులు ఆకులు రాల్చుగా, వెలవెలబోతూ కనిపించే నేరెడు చెట్టుకొన్నులవలే నేడు ఆఫరణాలు త్వజించిన ఆ మహారాజుగారి రాఱులు వేవెలబోతూ కనిపిస్తున్నారు కదా !’

ACC NO. 7385

ఈ విధ గా పుఱణానూలు ఆనాటి సాంఘిక చారిత్రక విషయాలను వ్యక్తం చేస్తున్నది. ఈ కావ్యమునూ ఇతరకృతులనూ ఆధారం చేసుకొని తమిళుల ప్రాచీన జీవిత విధానమును గ్రహించవచ్చి ४९॥-४१॥

RAD

ఆనాటి తమిళమహీపతులలో చేర, చోళ పాండ్యులు ప్రమఖులు. వారిలో వారికి సభ్యత తక్కువ అని తెలియవస్తున్నది. వారు తమిళభాషాపోవుకులు. కవి పండితులను ఆదరించారు. ఆనాటి ప్రజలకు రాజభక్తి ఆపారం ఆర్యుల ఆచార వ్యవహారములు అప్పటికే తమిళనాడులో ప్రచారంలోకి వచ్చినవి. అఱునప్పటికీ, రాజులూ ప్రజలూ తమ ప్రాచీనాచారములందు గాథానురక్తులై ఉండేవారు. రాజులు యవనదేశపు మద్యమును సేవించేవారు. ప్రజలలోకూడా మద్యపానం వ్యాపించిన నాట్యప్రదర్శనలు, దేవోత్సవములు మొదలైనవాటిలో ప్రజలు ఉత్సాహంతో పాల్గొనేవారు. యుద్ధభాషితో అసువుల కోలోప్పివడమే కీర్తిహేతు

వని పీరమోధులు విశ్వసించేవారు. యద్దుభూమినుచి పారిపోవడమో, పీషుగాయాలు కఁగడమో ఆవమాన కారణములుగా ఆనాటి పీరులూ ప్రజలూ భావించేవారు.¹⁶

సంగయుగంలో వ్యాప్తిలోకి వచ్చిన గ్రంథాలలో నీత్యదోషాఫకమాలే ఎక్కువ అనవచ్చు వైద్యగ్రంథాలు కూడా కొన్ని వెలుగులోకి వచ్చినవి. సంగకవులు చాలావరకు పదరచనలు చేశారు. ఇతివృత్త స్నేహకరణలోనే కాక పర్జనల విషయాలోనూ వారు తమ ప్రత్యేకతను ప్రదర్శించారు. సంగకవులలో పలువురు బ్రాహ్మణులుతరులు. కవిపండితులకు రాజుక్రయాల లభించేది. కవయిత్రులు కూడా కొందరు వర్ధిల్లినట్లు తెలియవస్తున్నది. సంగకవులు తమ ప్రత్యేకతను కాపాడు కున్నా, వారిలో కొందరు సంస్కృత భాషాభిజ్ఞులనీ, వారు తమ రచనలలో సంస్కృత శబ్దములకు చోటు ఇచ్చారనీ చెప్పవచ్చా.

1. ప్రేమకలాపమునకు సంబంధించిన గ్రంథమిది. రహస్య, వైవాహిక ప్రేమలు ఇందులో ఆభివర్షించబడినవి.
2. పి. బి. త్రీనివాస అయ్యంగారు; History of the Tamils, పుటులు 226-51.
3. ‘మయ్యేచ్చురన్ పాణిని క్యాసిరియన్’ (మహేశ్వరుడు పాణినికి ఆచార్యుడు). శంఖరహస్య అనే గ్రంథంలో అగస్త్యుడు మహేశ్వరుని అభిమతం అనుసరించి వ్యాకరణగ్రంథం ఒకటి ప్రాసినట్లు కలదు. చూడుడు: గండి జోగి సోమయాజిగారి ఆంధ్రభాషా వికాసము.
4. తమిళ వరలాయి, పుట 217.
5. అగస్త్యుడు ఈ కొండమీద తపస్సు చేసినట్లు ఐతిహ్యం. కనుక దీనికి అగస్త్యకూటం అనే పేరు కలిగింది. ఇది నేటి తిరునెల్యేలి తిరువాంకూరుల మధ్య ఉన్నది ఇందులో తామ్రపర్చి, నెయ్యారు నదులు పుషుత్తన్నవి. దీని యొత్తు 6,200 అడుగులు.

6. హర్షం చోళమందలమును కవేరుడు ఆనే రాజు పరిపాలించేవాడు. తమిళాషులో ఆరాళ్లలో జీవనది ఒక్కటి లేకపోవడంవల్ల, అతడు తన రాజ్యమును కుమారుని అధీను చేసి తపస్సు చెయ్యసాగాడు. ఆ తర్వాత కవేరుని కమారుడు ఆగస్టుని సందర్భించి, “సౌమి! తాము తమిళవ్యాకరణా పసాచించి భాషకు మహాపకారం చేశారు, అలాగే, జీవనదిని కూడా ప్రవహించేయుండి” అని ప్రార్థించాడు. అనంతరం ఆగస్టుని మహిమవల్ల - కవేరుని పేరు మీదుగా - కావేరి ప్రవహించ సాగింది.
7. అగ్త్తియంలోని ఈ సూత్రం పరికించండి:
- ‘ఇలక్కియ మిస్ట్రీ ఇలక్కణ మిస్ట్రీ
 ఇలక్కణ మిస్ట్రీ ఇలక్కియ మిస్ట్రీ
 ఎల్లిన్ ఎట్లె ఎడప్పడు పోల
 ఇలక్కియ త్రిస్ట్రీ ఎదుపడుం ఇలక్కణం.’
- (లక్ష్మీము లేకున్న లక్ష్మిము లేదు
 లక్ష్మిము లేకున్న లక్ష్మీము లేదు
 నువ్వుల నుండి నూనెను తీయునట్టు
 లక్ష్మీము నుండి గ్రహింపబడునది లక్ష్మిము)
- కనుక కుటుంబునికి హర్షమే తమిళంలో వాజ్యాయం కొంత ఉండూ లని తమిళ విద్యాంసుల అభిప్రాయం
8. History of the Tamils, పుట 209.
9. కాపించుం గోత్రామ మని పండిత పుటోధకులగుము. రాఘవ అయ్యం గారు పేరోక్కాన్నరు. కాపించు గోత్రోద్భవుడు కావడంవల్ల తొల్లాగ్రపించు నార్ ఆనే పేరు వ్యవహారంలోకి వచ్చివుంటుందని ఆయన అభిప్రాయం. గజశాస్త్రం రచించిన పాపక్కాపించు యర్ ఆనే ముని తామ కాపించు గోత్రజుడు నని చెప్పుకున్నాడు.
- చూడుడు : ఆరాయ్యచ్చి త్రాగుది, పుటలు 36-37

10. History of Tamil Language and Literature, పుట 13-14,
65-69. తొల్కూప్పియ రచనాలం క్రి. హృ. 500 అని కొందరు,
క్రి. హృ. 600 అని మరి కొందరు, క్రి. శ. 2వ శతాబ్ది అని కొందరు
భావిస్తున్నారు. రా. రాఘవ అయ్యంగారు క్రి. హృ. 3వ శతాబ్ది అని
అభిప్రాయ పడ్డారు.
 11. History of the Tamils, పుటలు 215-16.
 12. యం. యన్. హృష్టలింగంపిళై : Tamil Literature. చేర చోళ పాండ్య
మహిపతుల ఆస్తానములలో బహుళః 586 మంది సంగకవులు ఉండినట్లు
భావించబడుతున్నది.
 13. జీవబంధు శ్రీపాల్ : తిరువచువర్ వాళ్తుం అదిబగవన్ (1864).
 14. కుఱక్ రచనా విధానం సంస్కృతంలోని రచనావిధానమును తలపించు
చున్నదని భావించబడుతున్నది.
కుఱచుపై సంస్కృత వాఙ్మయ ప్రభావం గోచరిస్తున్నదని తొలుత
పేర్కొన్నవారు వి. ఆర్. రామచంద్ర దీక్షితరు.
 15. తమెను గురించి కల్పనాకథలు చాలా తమికనాడులో నేటికి ప్రచారంలో
ఉన్నవి.
 16. ఇంకా వివరాలకు : Tamils Eighteen Hundred Years Ago.

3. జైన బౌద్ధుల యుగము

తమిళసాహిత్య పరితలో సంగయుగమునకు తరువాతిది జైనబౌద్ధుల యుగం. మణిమేకలై, సిలప్వదికారం, జీవక చింతామణి వంటి ప్రశస్తికావ్యాలు¹ వెంటగులోకి వచ్చింది యొ యుగంలోనే. ఇని జైనబౌద్ధుల సమాదరణమున్నావెలు వడిన కృతులు. అందువల్ల, జైనబౌద్ధుల ఆచారవ్యవహారాలూ, వారి తాత్త్విక రహస్యాలూ మొదలైనవి పీటిలో ఉదహారితములు కావడంలో వింతలేదు. అంత మాత్రాన, ఈ కావ్యాలు కేవలం మతసిద్ధాంతములు తెలియజేసే రచనలని భావించరాదు. ఆనాటి తమిళల ప్రశాంత జీవన విధానమును అభివర్ధించే ఇంయి కావ్యముల ద్వారా తమిళల రాజకీయ సామాజిక సైత్రానిక పరిస్థితులను మనం తెలుసుకోవచ్చు.

మణిమేకలై (మణిమేళుల)

తమిళ కావ్యపంచకంలో² రచనా కాలమును ఐట్టి మొదటిదిగా గణించబడుతున్న యొ కృతిని సీతలై శాత్రువార్³ అనే కవి వెలయించాడు. సీతలై అన్నది ఆయన విశ్వాయితనామం. చీముకారేతల అని దానికి అర్థం. భాషలోగాని భావంలోగాని ఏదన్నా దోషం కనిపిస్తే, వెంటనే శాత్రువార్ తాను వ్రాస్తున్న యినుపగంటంలో తలను పొడుచుకునే వాడట : ఈ కతిన నియమానికి ఫలితంగా ఆయన శిరోభాగాన గాయములు ఏర్పడి చీము కారేదట. అందువల్ల, ఆయనకి సీతలై శాత్రువార్ అనే వ్యవహార నామం ఏర్పడినట్లు చెపుతారు.

శాత్రువార్ క్రి. శ. 8వ శతాబ్దిలో జీవించినట్లు కొందరూ క్రి. శ. 100-180 ప్రాంతాల నివసించినట్లు మరికొందరూ భావిస్తున్నారు. ఆయన మధురా నగర వాస్తవ్యాదనీ, భాస్యవర్తకుడనీ తెలియవస్తున్నది.

శాస్త్ర అనే మాటకు శాత్రువు వికృతి కనుక, ఆయన బౌద్ధమతావలంబకు దని స్పష్టమవుతున్నది. సంస్కృతంలోనే కాక తర్వా శాత్రువులోనూ ఆయన పండితుడనీ, సిలప్వదికార కృతికర్త ఆయన ఇకంగో హూజ్యాపాదులు ఆయనకి మిత్రుడనీ చెపుతారు.

శాత్రువార్ కవితలో సారక్యం ఎక్కువ. అర్థవంతములూ రసోదంచిత ములూ ఆయన సమాస రచనలో ఆయన ఘటికు దని ఇజ్జుల అభిప్రాయం. ఆనాటి బౌద్ధసంఘం మణిమేఖలలో మనోజ్ఞంగా వివరించబడింది ఈ రసవల్కావ్యంలో 4,857 పంక్తులున్నవి. ఈ కావ్యానికి మణిమేఖలు సన్మానిసం అనే అర్థం గల మణిమేకలై త్తుఱవు అనే సామాంతరం ఉన్నది.

మాధవి అనే వేళ్కూ, కోవలుడు అనే వణిక్ ప్రమాణానికి ప్రభవించిన నుద్దగుమ్మ మణిమేఖల. ఈమె జీవిత విశేషాదికమును అభిభ్రాంచే కావ్యమే మణిమేఖల. దురదృష్టవశాన కోవలుడు దుర్గురణం చెందిన తర్వాత మాధవి తన సర్వస్యమూ పరిత్యాజించి ఒక మున్మాశ్రమం ప్రవేశించింది. తల్లి నమ్మరించి తనయ కూడా ఆశ్రమం ప్రవేశించింది. ఆప్పుడు మణిమేఖల పదుమూడేండ్ర పదుచు. ఆ అందాల బరిణు ఉదయనుడు అనే ఒక రాకుమారుడు ప్రేమించాడు. ఆమెను తనవశం చేసుకోవాలని ఆతడు శతవిధాల ప్రమత్తించాడు కూడా. కాని ఆనేమీ ఫలించవు. అరవణ హూజ్యాపాదులనే ఒక మునివలన బౌద్ధమత ధర్మపదేశం పొంది, చివరికి మణిమేఖల తన యావజ్ఞానితమునూ బౌద్ధమత వ్యాప్తికోసం అంకితం చేసుకుంటుంది.

మణిమేఖలా కావ్యంలోని కథ ఐన స్తులారుంధతీ న్యాయంగా చెప్పి బడింది. ప్రధానకథతో పాటు కొన్ని ఉపకథలుకూడా చెప్పబడడం వల్ల, కథలో కొంత క్లిప్పత ఏర్పడింది. ఆయనప్పటికి, కథలో కథ చొప్పించబడిన తీరు ప్రశంసార్వం.

సిలప్వదికారం(సిలంబు + అదికారం)⁴

1,652 పద్యములు గల యా మహాకావ్యం తమిళకావ్య పాచకంలో ద్వీతీయమైనా, అద్వితీయమైన రచన. ఇది క్రిం శ. 9వ శతాబ్ది మధ్యాధ్యాంలో

రచించబడినట్లు పరిశోధకుల విశ్వాసం. కానీ పండితులు దీని రచనా కాలం క్రీ. శ. 2వ శతాబ్ది అని విశ్వసిస్తున్నారు.

సతీదేవి అని ప్రజాసన్ను తి చూతగొన్న కణ్ణకి దివ్యచరిత్ర మధుర మోహనంగా వర్ణించబడిన కావ్యం సిలప్పదికారం. ఐతికమ్మ కథను తలపిస్తున్న కణ్ణకి కథ తమిళుల జాతీయగాథ. తమిళుల సామాజిక జీవనం, తిండి తీర్మానములు పల్లెలు పట్టించబడు, వాటికి సంబంధించిన విశేషాలు, వర్ధకుల స్థితిగతులు, ఇంద్రోత్సవం, తదవసరమున జరిగే వింతలూ వేషుకలూ, సంగీత నృత్య ప్రదర్శనలు, భోగవు జవరాండు, సముద్ర వ్యాపారం, మత్స్యకారుల జీవితం- ఇత్యాది విషయాలను సహజ సుందరంగా ఈ కావ్యం చిత్రిస్తున్నది. కనుక, సిలప్పదికారం ఆనాటి తమిళ సామాజిక జీవితాన్ని ప్రతిబింబించే మేలి దర్శణమవి చెప్పడం అతిశయ్యాకి కాదు.

ఇకంగో (యువరాజు) అనే రాజకవి సంతరించిన మధుర సృష్టి సిలప్పదికారం. అతడు చేర రాజయిన సెంగుట్టువన్ సహకారుడు. ఒకప్పుడు కొందరు కార్తాంతికులు సెంగుట్టువన్ కంటె ఇకంగోయే సమర్థుడైన సమూట్టుగా పేరు పెంపులు గడిస్తాడని చెప్పారటి; అందువల్ల భ్రాతృగౌరవం కొర్మి రాజ్యాలాట్టిని వరించక ఇకంగో సాయిసం స్వీకరించాడు. నాటినుంచీ ఆయనకి ఇకంగో అడిగచ్చ (హూజ్యాపామలు) అనే వ్యవహారాను కలిగింది.

ఇకంగో జైనమతావలంబకుడు. అందువల్ల ఆయన కృతిలో జైనమతాచారముల వైశిష్ట్యం వివరించబడింది. నాటక ధోరణిలో సంతరించబడిన యాకావ్యమునకు ఇయల్ (సాహిత్యం) ఇకై (సంగీతం) నాటక పొరుక్ తాడర్నని లైచెయ్యుచ్చ అనీ నాటక కాప్యియం (దృశ్యకావ్యం) అనీ నామాంతరములు ఏర్పడినవి. కనుక సిలప్పదికారం దృశ్యకావ్య ధోరణిలో సాగిన హృద్యమైన పద్యకావ్యమని పేరొక్కనవచ్చు.

సిలప్పదికారంలోని యతినృత్తం కణ్ణకి జీవితగాథ అని తొలుతనే పేరొక్కన్నాను. ఇక కథా మీవరాలను రేఖామూతంగా పరిశీలిద్దాము. 7

తమిళ రాజ్యాత్మకయంలో ఒకటయన చోళరాజ్యమునకు రాజధానీనగరం కావేరీపూణపట్టణం. అది ఆనాడ్లలో ప్రసిద్ధికెక్కున రేవుపట్టణం కూడా. కుబేరుని తలదన్నిన వణిక్రమములకు అది కాజా చి. మహానాయకుడు (మానాయకన్), మహాసత్యుదు (మాశాత్తువన్) అనే యిద్దరు వర్తక శిథాములు ఆ నగరంలో నివసించేవారు. మహానాయకుని కుమారై కణకి ఆమెకు పదుమూడవయేట మహాసత్యుని కుమారుడైన కోవలనితో మహావైభవంగా వివాహం జరిగింది కొంత కాలం వారి వైవాహిక జీవితం సౌఖ్యావహంగా సాగింది. కానీ ఆ తర్వాత, కోవలడు మాధవి అనే భోగత్రీకి వశదై కణకిని విస్మృతించాడు. మాధవీ కోవలు ల ప్రణయమునకు ఘలితంగా మణిమేళల అనే కుమారై వారికి జన్మించింది. రోజులు గదవను గదవను, కోవలడు మాధవిశీలమును శంంచాడు. ఆమెను విసర్జించి, మళ్ళీ కణకిని స్వీకరించాడు. కానీ అప్పబేకి అతడు నీర్దనుడు. పైగా, బాగా బ్రతికిన స్వస్థలంలో ఉండడానికి అతనికి ముఖుం చెల్లలేదు. అందువల్ల, అతడు భార్యా సమేతుడై పాండ్యమండలానికి రాజధాని ఆయన మధురానగరానికి ప్రయాణమై వెళాడు, వ్యాపారం చేసి, కోల్పోయిన సిద్ధసంపదలను గడించి, గౌరవంగా కాలం గదుపుదామనుకున్నాడు. కానీ భగవంతుడు మరొకవిధంగా నిర్ణయించాడు. విధివశాన, కోవలునికి ఒక దొంగతదం అంటగట్టబడింది. తత్పరితంగా, అతనికి రాజభటులు హత్యచేశారు. భర్తు షరణానంతరం కోధ వేళపరవళ అయిన కణకి తన పాతివత్య ప్రభావం చేత మధురను పరశురామ ప్రీతి కావించింది. ఆ తర్వాత, ఆమె చేర రాజ్యమునకు రాజధాని అయిన వంజినగరం చేరింది. అక్కడ భగవదనుగ్రహంవల్ల భర్తను కలిసితోని, కణకి దేవలికమును చేరుక్కుది.

ఈలా కణకి కథ తమిళ రాజ్యాత్మకయంమునకు చెందిన చేర చోళ పాండ్య మండలములతో ముడివడి వున్నది. తమిళులు నేటికి ఆమెను సతీదేవిగా భావించి ఆదాధిస్తున్నారు.

ధర్మమార్గంలో సంచరించని రాజుకి ధర్మదేవత చేతిలో నాశనం తప్పదు; పతివ్రత అయిన త్రీ దేవతల ఆదరాభిమానములను సైతం చూరగొంటుంది, విధిని

జైన బోధ్యుల యుగము

మానవుడు ఏర్పడేడు - అనే యూ మూడు సత్యములకు ఉష్ణీప్రాయంగా సిలప్పదికారం ప్రతిభాసిస్తున్నదని చెప్పవచ్చు.

జీవక చింతామణి

మణిమేఘల, సిలప్పదికారములకు తర్వాత పేరొక్కనదగిన ప్రశ్నావ్యాప్తి జీవక చింతామణి. శృంగార రసప్రధానమైన యూ కృతిని తిరుత్తక్కదేవర్ అనే ఒక జైనకవి వెలయించాడు. అతడు మదరాసులోని మైలాహరులో, జన్మించి నట్టు ఐతిహాసిక శంఖముగా అత మి ఉదాహర్ణులు కావడం వల్ల, తిరుత్తక్కదేవర్ చోళవంశియుడని నిన్సందేహంగా చెప్పవచ్చు. అతడు క్రి. శ. క్రివ శతాబ్దివాడని కొందరూ, శివ శతాబ్దివాడని మరికొందరూ భావిస్తున్నారు. ఇవ శతాబ్దివాడని భావించమే సనుంజన మనిషిస్తున్నది.

జీవక చింతామణికి “ముడిపొరుక్ లొడర్ నిలైచ్చెయ్యోళ్” అనే సామాంతరం ఉంది. భర్మార్థామమోక్షములనే చతుర్భ్యాద పుష్పషార్థములూ అందులో వివరించబడుతం వల్ల, ఈ కృతికి ఆ పేమ వచ్చింది: జైన మతావళంబకుల తాత్త్విక రహస్యములూ, ఆనాచీ సాంఖ్యికాచారములూ ఇందులో మనోహరంగా తెలుపబడిసవి.

జీవకుడు అనే ఒక రాకుమారుని జీవితగాథను ఈ కావ్యం అభివర్ణిస్తుంది. అతడు లోలుత భోగి; పిదవ యోగి, పుత్రిమార్గ గవేషకు డఫులు జీవకుని దరిత్రను త్వరిత చూడామణి, గద్య చింతామణి, శ్రీపురాణం మొదలైన చంప్రాత గ్రంథాలు కూడా వర్ణిస్తున్నవి. కాని పీటిలో ఏది జీవక చింతామణికి మాతృక అయిందో ఇదమిత్తమని చెప్పలేదు. మనోహరములైన, వర్ణనలతోనూ, మధుర మైన శైలితోనూ. మనోజ్ఞములైన కథలతోనూ విలసిల్చే యికావ్యం తరువాతి కవులకు మార్గదర్శక మయింది. కాగా, జీవక చింతామణి ప్రశ్నావ్యాప్తమును ఉగ్గడించడానికి ఈ ఒక్క విషయమే చాలు.

ఇంకా కుండలకేళి, వశయాపతి అనే కావ్యములు ఉన్నవి. ఇవి కూడా జైన బౌద్ధుల కర్తృకములే. అయితే, యివి నామమాత్రంగానే తెలియవస్తున్నవి. పైగా ఈ కావ్యకర్తల పేర్లు కూడా తెలియరాలేదు.

జైనకవి కర్తృకములైన గ్రంథాలలో నాలడియార్ (చతుష్పది) కూడా పేర్కొనది. దైవస్తుతితో కలుపుకొని, యిందులో 401 పద్యములు ఉన్నవి.

తిఱుక్కుణిషువలె, నాలడియార్ కూడా ప్రశస్తమైన నీత్యదోషధక రచన. “ఆలుం వేలుం పల్లుక్కుఱువి, నాలుం ఇరంకుం చొల్లుక్కుఱువి” - అనే మధురోత్తి ఓకటి ఉన్నది. మర్మియు తుమ్మయు పశ్చకు గట్టి, నాలుగూ రెండూ మాటకు గట్టి - అని దీని అర్థం. అనగా, మర్మి తుమ్మయులు పశ్చను గట్టిపరిచే టట్టుగా, నాలుగు పాదముల నాలడియారూ రెండుపాదముల తిరుక్కుణిషువామాటకు బలం చేకూర్చునని అభిప్రాయం.

మరికొన్ని రచనలు

కావ్యాలనే కాక ఛందోలంకార గ్రంథములు కూడా సంతరించి జైనబౌద్ధకవులు తమిక సాహిత్యమును పరిపుష్టం చేశారు. వాటిలో 10వ శతాబ్దపు వాడయిన అమిత సాగరుడు రచించిన యాప్సరుంగలం, యాప్సరుంగల క్షురిగై (కారిక) అనే ఛందోగ్రంథాలు, 11వ శతాబ్దికి చెందిన బుద్ధమిత్రుడు అనే కవి సంతరించిన వీరచోళియమూ, జైన మతావిషయం దైన గుణవీర పండితుడు ప్రాపిన నేమివాదమూ, పచణంది రచించిన నన్నాల్ అనే లక్షణగ్రంథమూ, గ్రంథకర్తృనామం తెలియని దండియలంకారమూ మొదలైనవి పేర్కొనదగిన రచనలు. వీరిలో పలువురు సంస్కృత పండితులు.

తొల్కుప్పియమును అనుసరించి ప్రాయబడిందే అయినపుటీకి, నన్నాల్ (సద్గ్రంథము) తమిక లక్షణ గ్రంథములలో మణిహాస వంటిది. సంస్కృత తమిక వ్యాకరణ విధానములను సమన్వయపరిచే ఉద్దేశంతో సంతరించబడిన ప్రశస్త రచన వీరచోళియం. దండి యలంకారం దండి కావ్యదర్శమునకు సమర్పిసేన తమికునేత. తమిశంలో వెలసిన అలంకార గ్రంథములలో ఇది బహుభాపేర్కొనదగినది.

జైన బౌద్ధుల యుగంలో వెలుగులోకి వచ్చిన గ్రంథములలో పింగళముని కృతమైన పింగళ నిఘంటువు కూడా పేర్కొనదగినదే. దీసేకి శూర్యమే దివా కర నిఘంటువు అనే ఒక నిఘంటువు సంశేరించబడింది. ఇది క్రి.శ. 8వ శతాబ్ది పురుష రచన అని విజ్ఞాల విశ్వాసం. మొత్తం మీద జైన బౌద్ధుల కాలపు తమిళ సాహిత్యం అమూల్యమైనదని చెప్పక తప్పదు. ప్రాచీన కన్నడ సాహిత్యమును సుసంపన్నం చేసిన మనత జైనులకు చెందుతుంది. కానీ మరదృష్టం! ఒక క్రత్తు తెలుగులో మాత్రం వారు సృష్టించిన సాహిత్యం నేటికి సృష్టిగా వెలుగులోకి రాలేదు.

జైన బౌద్ధుల కాలంనాటి గ్రంథములో తాత్త్విక రహస్యములు ఎన్నో చోటు చేసుకున్నా, వాటిలో ఆటాటి సమాజం ప్రతిబింబించడం వల్లనూ, ఉత్తమ కవితా లక్షణములు గోవరించడం వల్లనూ, వాటికి కావ్యయశస్తు మూత్రమే కాక తమిళ సాహిత్య చరిత్రలోనూ సముచితస్తానం లభించింది. ఇక కావ్యము: నుండి-ముఖ్యంగా పంచకావ్యముల నుండి - తెలియవస్తున్న రాజకీయ, సాంఘిక, మత విషయములను దిజ్యాత్రంగా ప్రశాశిల్చిద్దాము.

సాంఘికాది విషయములు

ఆనాశ్లలో తమిళ సాడులో చేర చోళ పాండ్యము లనే మూడు పముఱ రాజ్యాలు వర్ణించినవి. సిలప్వదికార కథాకాలం నాటికి చేరరాజ్యమును సెంగట్టు వనే మన్మిధూ, చోళసాడును కరితాలచోళ భూపతి, పాండ్యమఃదలమును నెఱం జెలియన్ మహేషతి పరిపాలించేవారు. వారందరూ మత సహిష్ణుత ప్రదర్శించిన విశాల హృదయములు. తమిళ భాషాసాహిత్యాలనూ లలితకళలనూ పోషించిన రస హృదయములు. వారిలో ముఖ్యంగా ఎన్నదగినవాడు కరికాల చోళు అతడు కావేరికి ఇరువైపులా గట్టు పోయించి, దేశమును వెల్లువలచుండి కాపాడి ప్రజా రంజక పరిపాలకుడని పేరు పెంపులు గడించామ. ఉత్తరా పతంలోని కొండరు రాజులను కూడా ఆతడు జయించినట్లు చెపుతారు. ఈ తమిళరాజులు విశాలహృదయులే అయినప్పటికీ, వారిలో వారికి అంతఃకలహోలు ఉండేవి. అంతేకాదు; ఇనుగు పొరుగుల ఉన్న రాజులతో కూడా వాడకి ఓరోదం ఉన్నట్లు చెప్పవచ్చ.

తమిళ రాజుల పరిషాధనా కాలంలో కావేరి హూపట్టణం (పుషోర), మధుర మొదలైన పట్టణాలు సిరిసంపదలతో తులమూగుతూ ఉండేవి. పుషోర ప్రసిద్ధ నోకాక్రయం, దూరదేశాలనుంచి కూడా అక్కడికి నోకలు వస్తూవుండేవి. ఆ నగరంలో విభిన్న భాషలు వ్యవహరించేవారు పలువురు నివసించేవారట. మరువూర్ పాక్కనునీ, పట్టిసప్పాక్కనునీ ఆ నగరం రెండుభాగాలు చేయబడింది. మొదటిది ఆ నాగరక ప్రదేశం; రెండవచి నాగరక ప్రదేశం. బాతుర్యార్థములవారు, భోగత్రీలూ వేర్యేరు వీఘలలో నివసించేవారు. మధురానగరపు వీఘలు సువిశాలములూ సుందరములూ. సుందర్కోద్యానములూ తోపులూ ఎన్నో ఉండేవట, ఆ నగరంలో. యింవనభటుఱ తన్నగర రక్షణకు నియమిత్తులై ఉండేవారట. ఇలా తమిళ కావ్యాలనుండి కౌస్తి పట్టిశాలపు సంభాధించిన వీషమూలము మను గ్రహించవచ్చు.

ఆనాటి తమిళ సమాజంలో ధనికులూ వణైక్కముఖు నూ అయిన వైశ్వాలకు ఎంతో గౌరవ మున్సుట్లు స్వప్తమవుతుంది. వారి యిట్లు వాకీట్లు రాజభవనాలను తలపించేవి. తమిళ పంచకావ్యాలలో ప్రధానంగా కానవచ్చే త్రీ పురుషులు వైశ్వాలే. వారిలో బాల్యవివాహాలు జరుగుతూ వుండేవి. పెట్లినాటికి కోపలుడు పదహారేక్క వాడు; కణకి పదమూడేక్క పడుచు. వారి వివాహం వేదోక్తంగా జరిగింది. బ్రాహ్మణులకు కూడా సంఘంలో గౌరవమూ పటుకుబడి ఉండేవి. బ్రాహ్మణ సత్యాగ్రం కుభోదర్కుంగా భావించబడేది. కాని కొంతమంది బ్రాహ్మణులు ఆ నాక్కలోనే వేదాధ్యయఃం విధిచిపెట్టి నృత్తగీతాది కళలు నేర్వ్యదం మొదలు పెట్టినట్లు తెలియవస్తున్నది. ఆ రోజుల్లో వేళ్యాగమనం ధనికులైన సర్వవర్షముల వారిలోనూ పరిపాటిగా ఉండేది. వేళ్యలు నృత్తగీతాదికళలలో విదుషీ మణులై ఉండేవారు. వాటిని సంసారత్రీలు ఆభ్యసించినట్లు కనిపించడు.

ఆ రోజులలో త్రీలకూడా. సన్మాన్యసాక్షమం స్వీకరించేవాయ. పొత్తివత్యమే వారికి ముఖ్య ధర్మంగా నిర్దేశించబడింది. నోములు నోచుట, తీర్మాలలో క్రూంకు లిదుట మొదలైనవి వాడుకలో ఉండేవి. భద్రు సేవానిరతివల్ల త్రీలకు నద్గతిలభ్య మవుదుందనే నమ్మకం ఉండేది. అప్పటికే ఆర్య, దేశి అనే భేదాలు వ్యాప్తిలోకి వచ్చినవి. కరికాలచోణని సభామంచపంలో మాధవి తొలుక దేశి

నాట్యం చేసి, పిదవ ఆర్వ నృత్యం చేసినట్లు సిలప్పుదికారం సాష్ట్య మిస్తున్నది. అందులో వద్దితమైన ఆరంగే టుండై (రంగాధిరోహణ గాథ) పరిశీలించదగింది. సంగీత నాట్యచూచ్చుట్టులు, వైణివుడు, మార్గంగికుడు, కవి మొదలైనవారు రంగాధిరోహణ కార్యాక్రమంలో పాల్గొనేవారు. పర్వత ప్రాంతాలలో నివసించేవారు కులవ అనే దేవి రాట్యంలో సిద్ధహస్తలై ఉండేవారు. ఇది రాసక్రిక వంటిదని ము. రాఘవ ఆయ్యంగారు భావించారు.

ఆనాటి సమాజంలో కర్మకులకు కూడా విశేషమైన ఆదరభావం ఉ దేది. శిఖ్యులు, చిత్రలేఖకులు మొదలైనవారు కూడా గౌరవించబడేవారు. నిర్మనులు మట్టిగోడల యిళ్ళలో నివసించేవారు. ఇళ్ళ కప్పులకు వారు బోదకసత్త, తాటాకులు, కొబ్బరాకులు మొదలైన వాటిని ఉపయోగించేవారు. గోడలకు ఎరువున్న మెత్తెవారు. మధ్యతరగతివారి యిళ్ళ రాతివి. కిటికీలు జింకకళ్ళను తలపించేవి.

తమిళనాడులో జైన బౌద్ధమతాలు ఆరోజుల్లో ప్రమర్పచారంలో ఉండే వని వేరే చెప్ప సవసరంలేదు. తమిళ కావ్య పంచకంలో మణిమేకలై, కుండల కేళి కావ్యాలు బౌద్ధమత ప్రాశస్త్రమునూ, సిలప్పదికార జీవక చింతామణి కృతులు జైనమత ప్రాశస్త్రమునూ ఉగ్రడిస్తున్నవి. జైనబౌద్ధములు ఉచ్చదశలో ఉన్నప్పటికీ, శైవ వైష్ణవములు కూడా వ్యాప్తిలో ఉండేవి. శక్తార్థన, జంతు బలులు మొదలైనవి ప్రచారంలో ఉండేవి. ఇన్ని మతాలు వ్యాప్తిలో ఉన్నప్పటికీ, మతకలహాలు ఉన్నట్లు తెలియడంలేదు. కావేరిహూంపట్టణంలో జైన బౌద్ధ విహారములతో పాటు శివకేశవాలయములూ, కుమారస్వామి కోవెలా, ఇంద్రాలయమూ, కృష్ణ బలరామ మందిరములూ మొదలైనవికూడా ఉండేవి. ఆరోజుల్లో కుటుంబంలోని వారందరూ ఒకే మతం అవలంబించే వారని చెప్పలేదు, ఇంద్రో తస్వం మహా వైభివంగా జిరిగేది. శకునాలలోనూ, జ్యోతిష శాత్రుంలోనూ, పునర్జన్మ కర్మ సిద్ధాంతములలోనూ నాటి ప్రజలకు నమ్మకం ఉండేది.

మణిమేఖల కథా కాలం నాటికి మృత శరీరులకు దహన సంస్కరం చేసే ఆచారం తమిళనాడులో వాడుకలో ఉండేది. కొందరు మృత కళేబరము ఉను ఖననం చేసేవారు. కొందరు గద్దలు మొదలైనవాటికి ఆహారార్థంగా కళేబరములను బహిరంగ ప్రదేశములలో ఉంచేవారు. కొందరేమో పెద్దపెద్ద మట్టి

కుండలలో కళేబరాలను ఉంచి, ఆ కుండలను భూమిలో పాతిపెట్టేవారు. సమాధి కట్టే ఆచారం కూడా ఉండేవి. మొత్తంమీద ఆనాటి వారు నాగరకు లనీ, దైవ భక్తులనీ, కశాహృదయులనీ నిస్సంశయంగా చెప్పవచ్చు.

ఈక సిలప్పదికార కావ్యంలో వర్ణితమైన కణకిని గురించి రెండుమాటలు. సతీదేవి అని వినుతి కెక్కిన ఆమెకు తమిళనాడులో చాలాచోట్ల ఆలయములు వెలసినవి. పీటికి సతీదేవ్యాలయము లని పేరు. సింహాశంలో కూడా గజబాహువు అనే రాజు సతీదేవ్యాలయం ఒకటి నిర్మించినట్లు ప్రతీతి. అయితే యా సతీదేవ్యాలయములు నేడు ద్రోపది దేవ్యాలయములనే పేరుతో వ్యవహర్యతము లవుతున్నవి. తెలుగుదేశంలో కూడా సతీదేవ్యాలయం వెలసినట్లు తిరుమల రామ చంద్ర అభిప్రాయం. విశాఖపట్టణంలోని కనక మహాలక్ష్మి గుడి కణకి గుడి కావచ్చునేమో :

ఉపసంహిరంగా, జైన బౌద్ధుల యగంలో వెలుగులోకి వచ్చిన గ్రగంథము లలో సంస్కృత శబ్దములూ ఆర్యగాథలూ ఎన్నో ప్రవేశించినట్లు చెప్పవచ్చు. ఏది ఎలాఉన్నా, జైన బౌద్ధులు సంతరించిన కావ్యములకు తమిళ పంచకావ్యము లనే చికయశస్ను కలగడం గమనించదగిన అంశం :

1. ఈ కావ్యాత్మయమునూ మహామహాపాఠాయ, దాక్షిణాత్మ్య కశానిధి అయిన దాక్షర్ ఉ. వే. స్వామినాథ అయ్యరు తొలుత ప్రకటించి తమిళ భాషా సాహిత్యాలకు ఎనలేని ఉపకారం చేశారు.
2. మణిమేకలై, సిలప్పదికారం, జీవక చింతామణి, వశయావతి, కుండల కేళి అనేవి పంచకావ్యములు.
3. మణిమేఘము వ్రాసిన కవి శాత్రునారే అయినా, ఆయన సంగ్కాలపు సీతలై శాత్రునార్ మాత్రం కాజాలడని వైయాపురిపిక్కే అభిప్రాయం.

4. కథాదృష్టిలో కొందరు సిలప్పుదికారమే తమిళ పంచకావ్యాలలో మొదటి దని భావిస్తున్నారు. కానీ మణిమేళలకు వ్యాఖ్యానం వెలయించిన అడి యార్కునల్లార్ మణిమేళలే తోలుత వెలసిన కావ్యమని పేర్కున్నాడు.
ఇంకా వివరాలకు: History of Tamil Language and Literature, పుటలు 146, 152
5. నన్నయభట్టు కూడా ఇంద్రోత్సవ ప్రశంస నెరపివున్నాడు. చూడుడు : ఆంధ్రమహాభారతం, ఆదిపర్వం, తృతీయాశ్వసం.
6. ఇకంగో సెంగుట్టువన్ సహాదరుడు కాదని వైయాపురిపిక్కే అభిప్రాయం. చూడుడు : History of Tamil Language and Literature, పుట 148.
7. వివరాలకు నా “తమిళ పంచకావ్య కథలు”.
8. సాహిత్య దృష్టితోనే కాక చారిత్రక దృష్టితో చూచినా సిలప్పుదికారం ప్రశస్తకావ్యమని తెలియవస్తుంది. కానీ యేతతాగ్నవ్యగత సంఘటనలు కొన్నిటోని పురస్కరించుకుని చూడగా, ఇది చారిత్రక లేఖనం కాదేమో అనే సందేహం కలుగుతుంది. సిలప్పుదికారంలో 80 ఆధ్యాయములున్నాయి. వాటిలో పెక్క గాథలు కలవు. సిలప్పుదికారం చారిత్రక కావ్యం కాదని వైయాపురిపిక్కే అభిప్రాయం. History of Tamil Language and Literature, పుటలు 142 - 48.

4. శైవ వైష్ణవాచార్యుల యుగము

శైవ వాజ్యము

జైన బౌద్ధ మతావలంబకుల ప్రాభల్యాం హ్రస్వ మయ్యేకొద్దీ తమిళనాడులో మళ్ళీ శైవ వైష్ణవములు విష్ణుంభించ సాగినవి. శైవం ఆతీ ప్రాచీనమైన మతం. తమిళ శైవులు శాకాహారులు. కనుకనే మాంసాహారులూ మద్యపాన నిరతులూ అయిన ఆర్యుల ఆచార వ్యవహారములు తమిళ శైవులకు నచ్చినవి కావు. కాని శైవమతంలో నానాటికి క్రతుకలాపం కొండవలె పెరిగిపోవడగా వల్లనూ, మరి కొన్ని కారణాలవల్లనూ జైన బౌద్ధములు శైవుల ఆదరాభిమానములు చూరగొన్నవి. చాలామంది శైవులు జైన బౌద్ధములు స్వీకరించారు. తమిళ మహిమతుల పరమత సహసం కూడా జైన బౌద్ధమత వ్యాప్తికి సహాయ పడింది. కాని కాల క్రమాన వైదిక విజ్ఞానం ప్రజాభిమానమును చూరగొనడంతో జైన బౌద్ధము, ప్రాథవం తగ్గమణం పడ్డింది. అందుకు తోడుగా బసవేశ్వరుని వీకశైవం వ్యాప్తిలోకి వచ్చింది. కాగా, వైదికశైవం అవైదిక శైవం అనే భేదములతో శైవం బహుళ ప్రచారం గడించింది.

ఒకవైపు శైవమూ మరొకవైపు వైష్ణవమూ ప్రభలుతున్న కాలం అయి శైవ సమయాచార్యులకు నాయన్నారులనీ, వైష్ణవ మతాచార్యులకు ఆశ్వారులనీ వ్యవహారానములు ఏర్పడినవి. వారందరూ భక్తివాదం వల్లనూ తమ అధ్యత మహిమల వల్లనూ ప్రజాభిమానమును చూరగొన్నారు; జైన బౌద్ధమతాచార్యులతో చర్చలు జరిపి, వారిని ఓడించసాగారు. క్రీస్తువకం 7వ శతాబ్ది ప్రాంతమున తమిళనాడులో చాలా ప్రాంతాలలో మత సంబంధమైన సమావేశములే; చర్చలే. మత చర్చలలో మనిగిపోయిన నాయన్నారులు గాని ఆశ్వారులు గాని ప్రత్యేక గ్రంథములు సంతరించక పోయినపృటికి, భక్తులోధక గీతములు ఎన్నో సంతరించారు. ఆ భక్తి గీతములే పిదప సంకలనం చేయబడినవి. శైవ

శైవ వైష్ణవచార్యుల యుగము

గీత కదంబమునకు తిరుముత్తై అనీ, వైష్ణవగేతికా సందోహమునకు నాలాయిర దివ్యప్రబంధం అనీ పేర్లు కలిగెను. కనుక శైవవైష్ణవచార్యుల యుగంలో ప్రచారంలోకి వచ్చిన తమిళ సాహిత్యం మఘరగేయమయైమై, నిర్వాలథక్తి ప్రధానమై ప్రతిభాసిస్తున్నది. ఈ గేయ సంపుటములు మతవిజ్ఞాన సర్వస్వము లని చెప్పవచ్చు కూడా.

భక్తివాదం ప్రజల ఆదరాభిమానములను చూరగొనడానికి ముందు, తమిళ నాదులో జైన మతావలంబకులదే పైచెయ్యగా ఉండేది. జైనుల విజృంభణమును అరికట్టదలచిన హిందువులు కొందరు భక్త్యుద్యమమును ప్రారంభించారు. ఈ ఉద్యమమునకు భక్తియే మూలకండం, భక్తిప్రధానమైన ఈ వాదము కుల వివక్షతను సిరసిచింది. జైన మతావలంబకులు ఎందరో హిందువు ఉయినారు. భక్త్యుద్యమమునకు ప్రజాభిమానం కలిగిన కారణంగా, తమిళనాదులో గుట్ట గోపురములు ఎన్నో వెలసెను. దేవోత్సవములు వ్యాప్తిలోకి వచ్చెను, ఆలయములలో సంగీత సభలు, నాటక ప్రదర్శనములు మొదలైనవి జరగసాగెను. ఆంతకు ముందు ఏ కొద్దిమంది మాత్రమో చదువుతూవచ్చిన పురాణేతిహసములు ప్రచుర ప్రచారంలోకి వచ్చినవి. తత్తులితంగా రామాయణ భారతములవందే ఉద్గొంఫ ములు తమిళం చేయబడినవి. ప్రజలభాషకు సాహిత్య గౌరవం కలిగింది. నాయ న్యారులలోనూ ఆశ్చర్యలలోనూ చాలామంచి సంస్కృత భాషాభిజ్ఞలు ఉన్నప్ప డికి, భక్త్యుదేకంతో వారు ప్రజల భాషలోనే గీతములు ఆలపించారు. గీతం లయప్రధానం. అందువల్ల, వారు పాడిన గీతములు ప్రజలను ఆకర్షించడంలో ఆక్షర్యంలేదు.

పదకొండవ శతాబ్ది ప్రారంథంలో నంబియాండార్ నంబి అనే ఒక అర్చకుడు శైవుల ప్రార్థనాగీతములను అన్నిటినీ సేకరించి, వాటిని పదకొండ భాగాలు చేశాడు. ఈ గీతములను తిరుళ్ళన సంబంధర్, తిరునావుక్కరకర్, సుందరమూర్తి, మాణిక్యవాచకర్ మొదలైన నాయన్యారులు వెలయించారు. ఇవన్నీ ఈనాటికి శైవులకు పరమప్రీతిపాత్రములు. నిజానికి, ఈ గీతికాగుచ్చ ములు భక్తిరసప్తావితములూ, సుధారస ఖండములూను.

తిరు జ్ఞాన సంబంధర్

నాయన్నారులు మొత్తం ఆరవైముగురు వీరిలో అన్ని జాతుల వారు ఉన్నారు. వీరు క్రి. శ. 7వ శతాబ్ది ప్రాంతంలో జీవించినట్లు చెపుతారు.

శైవవాజ్ఞయంలో మణిహానగా గణించబడుతున్న గ్రంథం సంబంధర్తేవారం. శైవమతస్తులకు ఇది ప్రతిపాతమైన పారాయణగ్రంథం. తేవారంలోని గీతము లన్నీ శివపారమ్యమును ఉగడిస్తున్నవి. ప్రతిగీతంలోనూ గేయాంశం మిక్కుటంగా ఉండడంవల్ల, తేవారం గానానుకూలమైన గ్రంథ మనదం ఆత్మక్తి కాదు. ఈ గీతికాసంపుటమునకు గుల ప్రచారం మరి యితర శైవ గ్రంథములకు లేదని చెపువచ్చు.

నాయన్నారులలో జ్ఞానసంబంధం చాలా విశిష్టుడు. తమికనాడులోని శివాలయాలలో ఆయన విగ్రహం ప్రతిష్టేతమై ఉంటుంది. నిత్యహంకా కైంకర్యములే కాక ఆయనకి ఏటేట ఉత్సవముతు కూడా జరుగడం గమనించదగిన అంశం: ఆయన సమకాలికులైన ఆప్సర్, సుందరర్ మొదలైనవారే కాక, ఆ తరువాతి వారు కూడా జ్ఞానసంబంధమును ప్రస్తుతించారు.

భగవదనుగ్రహం వల్ల జ్ఞానసంబంధం కవిత చెప్పసాగినట్లు ఐతిహ్యార. మూడేండ్ర వయసున ఆయన తన తండ్రితోకూడా చెరువుకి వెళ్లాడట. స్నాన పంధ్యాధులలో మునిగిపోయిన తండ్రి కుమారుని సంగతి విస్మృతించాడు. ఎంత సేవటికి తండ్రి రాకపొయ్యేసరిక, జ్ఞానసంబంధం ‘అమ్మా, అమ్మా’ అని ఏద వడం మొదలు పెట్టాడు. జగజ్జనని అమ్మడు త్రీవేషం ధరించి ఆయన్ని సమీ పించి, ఒక పాలిగెన్నె యిచ్చింది. ఆ పాలు శాగినవెంటనే ఆయన కవిత చెప్పడం ప్రారంభించాడట!

జ్ఞాన సంబంధం ప్రతిజ్ఞావిశేషమీలను వినీ మధురను పరిపోలించే గూసీ పాండ్యని పట్టమహావీ అయిన మంగైయరక్తరసి ఆయన్ని మధురకు ఆహారానించింది. జైనమతావలంబుకైన పాండ్యన్ని జ్ఞానసంబంధం శాత్రు చతులో ఓడించి, రాజుని శైవునిగా చేశాడు. తమికనాడులో ఆయన మెట్టని శివాలయం లేదు; చూడని శివ విగ్రహంలేదు: పాడని పుణ్యసలం లేదు.

శైవ మతాచార్యుడుగా కవిగా ప్రథితయకున్నడైన తిరుజ్ఞాన సంబంధానికి కవితాక్తిని గ్రహించడానికి ఆయన తేవారం అవక్ష్య పతనీయం. అందులోని ఒక గీతమును పరిశీలించాలు.

‘తోడుడైయ చెలియన్ విడైయేఱి యోర్ తూషెం మదిచూడి
కాండైయ సుదవైపొడి వూసి, యెన్నుళ్లం కవర్ కళవన్,
ఏడుడైయ మల రాన్, మున్నాట్ పణిం దేత్త వరుళ్ చెయ్ద
పీషుడైయ బిరమాపుర మే మియ బెమ్మా నివ న్నెర్.’

చెవులన్ కుండలములో ధరించి, తలపై చెన్నార బాలాందు రే
ఖ, విభూతిన్ మెయినిండుగా నలది, బింకంబార బకెస్కర్దునె
క్కి, విరుల్ మాలలుగా ధరించిమును, యోగిశ్రేణి సంసేష్యుడో,
జీవిపే బ్రహ్మపురీతుడో నితం నన్ చెపట్లుగా కెప్పుడున్.’

తిరు నాముక్కరశర్

ఈ భక్తకవికి అప్పర్ ఆనే ప్రసిద్ధ నామాంతరం కలదు. దక్షిణార్గుట్
జీలాలోని తరువామూర్ఖులో ఆయన జిన్నించెననీ, 81వ యేట శివసాయజ్యోం చెందే
ననీ చెప్పుతారు అప్పర్ పల్లవభూపతి ఆయన మొదచి మహాంద్రవర్య కాలపు
వాడని (క్రి. శ. 600-630) తెలియవస్తున్నది. మొవట్లో, ఆయన జైనుడు.
జైన మతసిద్ధాంతములలో అనిష్టత ఏర్పడిన తర్వాత, అప్పర్ శైవం స్వీకరిం
చాడు. ఆయన ప్రోద్భుతంతో మహాంద్రవర్య కూడా శైవుడైనాడు ఆయన
సహాదరి ఆయన తిలకేవతికూడా జైనమును త్యాజించి, శైవమును స్వీకరించి
నట్లు చెప్పుతారు.

పైతృక మయిన సిరిసంపదంను ధర్మకార్యములకు వినియోగించిన మహా
మితరణి అప్పర్. గుట్టు గోపురములు, సత్రములు చావులు, తటాక కూపములు
మొదలైన వాటిని ఎన్నో నిర్మించాడు.

అప్పర్ సంగీత ప్రియుడు. ఆయన గీతములలో శబ్దసౌందర్యం ప్రస్తుత
మమవుతుంది. ఆయన ఎన్నో గీతములు వెలయించినట్లు విజ్ఞాల విశ్వాసం; కాని
క్షేమీ మాత్రమే నేడు లభ్యములు.

ఈ కింది గీతమును చవి చూడండి.

“నవ్య మోహన మధుర వీణానినాద
మధురిమము వోలె, చల్లుని మందమారు
తము విభాతి, ప్రశాంత సంధ్యా సుధాంశు
కిరణముల రీతి, పంకజాకరము మాడిగ్ని,
ఎలితపాసంతికా శోభవలె చెలంగు
పావనము లైన నా తండ్రి పరమశివువి
చరణ కమలంబు లవి మనోహరము, ఉతుల
శీతలమ్ము, లశేష సంప్రీతిదములు.

మతసహనం లేని జైనమతస్తులు శైవమును స్వీకరించిన అప్పరుని
ఆవంలో ఉంచారట ! అప్పుడా భక్తిభామణి నిశ్చలచిత్తడై సర్వేశ్వరుని
ఉద్దేశించి వైగీతమును పాడాడు.

సుందరమూర్తి

శైవ సమయాచారులలో సుందరమూర్తి నాయనారు కూడా సంభావ్యదు. ఆయన దఖ్షిణార్గుడు, జిల్లాలో జన్మించాడు. ఆయన కాలంలో మత సంఘర్షణ ఈ తగ్గముఖం పట్టడంవల్ల కాబోలు, ఆయన గీతాలలో పరమతథండనం అంతగా కనిపించడం లేదు. ఆయన ఎన్నో గీతములు వెలయించినట్లు ప్రతితి; అవన్నీ దొరకలేదు. సుదేరమూర్తికి తరువాత విలసిల్లిన కవులలో మణిక్య వాచకర్ సంభావ్యదు.

మణిక్య వాచకర్:

ఆయన క్రి. శ. రివ శతాబ్దిలో జీవించినట్లు తెలియవస్తున్నది. కాని అంతకు పూర్వమే జీవించినట్లు కొందరు భావిస్తున్నారు. వీకశైవులకు ఆయన పరమాచార్యుడు. ఆర్యవిష్ణున సర్వస్వం ఆయనజిహ్వగమున ఉండేదటః శాశ్వత వైదువ్యం, ఐతిహాసిక పరిజ్ఞానం, ఆకలంక భక్తిభావం మొదలైనవి ఆయన గీతములలో స్ఫూర్ధుష్టాక్షరాల్పైకి కూడా వ్యక్త మవుతాయి. ఆయన నిజ నామధేయం

శైవ వైష్ణవాచార్యుల యుగము

వాదవూర్ ర్. మాణిక్యవాచకర్ అన్నది బిరుదం. మాణిక్యముల వంటి సూక్తులు చెప్పిన కారణం వల్ల ఆయనకి ఆ బిరుదు కలిగినట్లు చెపుతారు.

మాణిక్య వాచకుని ధీవిశేషమును, ప్రతిభను తెలుసుకుని అప్పబడి రాజయిన అరిమర్మన పాండ్యుడు ఆయనను తన ప్రధానమంత్రిగా చేసుకున్నాడు. శక్తి సామర్థ్యాలతో మంత్రాంగం నిర్వహిస్తూ మాణిక్య వాచకర్ శైవమత ప్రచారం కూడా చేస్తూ ఉండేవాడు. ఆయనకి సంబంధించిన కథలు కొన్ని నేటికి ప్రచారంలో ఉన్నవీ.

మాణిక్యవాచకుని కృతులలో పేరొక్కనదగిన తిరువాచకం (పవిత్ర ప్రవచనం) ఆయనకి తమిళ సాహిత్యంలో సముచితస్థానం సమకూర్చింది. ఇందు లోని గీతములలో పొంగులు వారే భక్తిభావం అంతర్యాహిని కావడం ఒక విశేషం. కీష్ఫములైన ఆధ్యాత్మిక రహస్యములను పామరులు సైతం సులభంగా అర్థం చేసుకునే విధంగా ఆ గీతములు సంతరించబడడం మరొక విశేషం. ఇంకొక విశేషం ఏమిటంటే, దేఖికవితాశాఖకు చెందిన అమ్మానై (అచ్చన గాయలు ఆడేటప్పుడు త్రీలు పాడే పాట), తల్లేణం (గొబ్బిపాట), సాశర్త (ఉయ్యాల పాట) మొదలైన వాటిలోనూ ఆయన గీతరచన కావించాడు. ఈ కారణములవల్ల ఆయన రచనలకు పండిత పామరుల ఆదరముతో పాటు ప్రచుర ప్రచారమూ లభించినవి. కాళహస్తిక్యర శతక కర్త అయిన ధూర్జదీవలె ఆయన కూడా ప్రతి గీతంలోనూ ఆతోష్మధరణకై భగవంతుని ప్రార్థించినట్లు చెప్పవచ్చు. మచ్చకి ఒక గీతం.

“సాహియ్య మేమియు సలుపక మృతక

రీరమ్ము వలె సంచరించు హృదయము:

ఆద్యుడై భాసించు నా నటరాజు

మూర్తియం దిక నీకు మోహమ్ము సున్న.

ఆనంద తాండవం భాతని యొదుట

చేయనే చేయవు; హాయిగా పాట

పాదవు బొమికలు పొడియగు దాక.

భక్తుంజలు మచీంపవు నీ వతనిక
శివు పదంబుల తల జేర్పవు నీవు.

అతడన్నచో భయం బసలే హుళకిగ్న
అతని కేమి సపర్యై లాచరించెదవు? రు
వాడవాడలు హులపాణికై తిరుగ
వీవు - నీ వలన నాకేమి లాభమ్ము?

అతడు జగద్దేక సంసేష్యై దమల చరితు
డతడు, నన్నదృష్టించువా, డితర దైవ
ములను నే గొల్యై, నతని భక్తులు మదీయ
సఖులు, మెలగుదు వారితో సంతతమ్ము”.

ఈ విధంగా నాయవ్యారులు తమిళ నాటులో జైన బౌద్ధములనుండి
శైవమును ఉద్ధరించి తన్నత వ్యాప్తికి ఎంతో కృషి చేశారు. మత వ్యాపనంతో
షాటు తమిళ, సాహిత్యమును భక్తిప్రధానమైన సీతములతో సుసంపన్నం చేసిన
రఘ్రపలుబ్బలు పారు.

ఈ సందర్భంలో నాయవ్యారుల జీవిత విశేషాదికమును అభివర్ణించే
పెరియ పురాణమును గురించి దెండు మాటలు చెప్పడం భావ్యం కైవ వాళ్ళాయై
చరిత్రలో ఈ గ్రంథమునకు ప్రముఖస్థానం ఉన్నది. కొందరు ఈ కృతిని
తమిళవేదమని ప్రశంసించారు. పెరియ పురాణమునకు శ్రీ భక్తవిజయం అనే
అర్థ మిచ్చే “తిరుత్తొందర్ పురాణం” అనే నామాంతరం కూడా ఉన్నది. మతప
రంగానే కాక సాహిత్యదృష్టితో చూచినా పెరియ పురాణం అమూల్యమైన రచన
అని పండితలోకం భావిస్తున్నది. దెండవకులోతుంగుని కాలంతో (1183-50)
జీవించిన సేక్కుార్ అనే పండితకవి పెరియ పురాణం వెలలుంచారు. ఆయ
నను ఆరుట మొళిదేవర్ ఇసికూడా ఛ్యావహరిస్తారు.

వైష్ణవ వాజ్ఞయం

శైవంవలె వైష్ణవంకూడా ఆతీ ప్రాచీనమైన మతం. ద్రష్టిం భారతంలో - మీఖ్యంగా తమికనాడులో - వైష్ణవమత వ్యాపికి తోడ్వడినవారు ఆశ్వారులు అనవచ్చు. ఆశ్వారు అనేమాటకు జ్ఞానసంపన్ముదని అర్థం. ఆతని హృదయచే ప్రేమకు నెలవు. ఆతడు ఛాళనసిద్ధుడు. శ్రీ మన్మారాయణఁ పరదైవ మని ఆతని ప్రగాఢ విశ్వాసం.

ఆశ్వారులు పన్నిద్దరు. ఆదిలో పదిమందే ఆశ్వారులు ఉండేవారనీ, తరువాతి కాలంలో మరియుద్దరు ఆశ్వారులుగీ పరిగణించబడిసారనీ పండితులి నమ్మేకం. పొయిగై ఆశ్వారు, భూతత్తాశ్వారు, పేయశ్వారు, తిరుమళిశై ఆశ్వారు (భక్తిసార), తిరుప్పాణాశ్వారు (మనివాహన), తొండరడిపొప్పడి ఆశ్వారు (భక్తాంప్రేమి రేణు లేక విప్రనారాయణుడు), తిరుమంగై ఆశ్వారు (సీల), కులశేఖరాశ్వారు, పెరియాశ్వారు (విష్ణుచిత్తుడు), శ్రీ ఆంద్రాష్ట్ర, నమ్మాశ్వర్ (శక్తిపు), మధుర కవి - ఏరే పన్నిద్దరాశ్వారులు.

విష్ణుమూర్తి వస్తువాహనములకు ప్రతిరూపమలే ఆశ్వారులని వైష్ణవులు కొందరు భావిస్తారు. భక్త్యాతిశయంతో వారు వెన్నుని ప్రస్తుతిస్తూ పాడిన గీతాలు నాలుగువేలు కలవు. వాటిని సంకలనం చేసిన మఘసీయుడు నాథమని అనే ప్రముఖ భక్తుడు. ఈ సంకలన కృతికి నాలోయిర దివ్య ప్రభంధం అనిపేరు. వైష్ణవ మతానుయాయుల్లకు ఈ గ్రంథమునందు గల ఆదరాభిమానములు నిరుపమానములు. ద్రావిడ వేదమని వినుతి కెక్కున యో గ్రంథం సైంచికి వైష్ణవాలయ ములలోనూ వైష్ణవ గృహములలోనూ పారాయణ గ్రంథం. ఈ 'ద్రవిడ ప్రభం ధంబు చూచి' తాను ద్విషదగా పరమయోగి విలాసం సంతరించినట్లు తాళ్ళపాక తిరువేంగళ నాథుడు అవతారికలో పేరోగ్నాయుడు.²

సాయన్యారులలో వలె ఆశ్వారులలోనూ అన్ని కులాలవారు ఉండడం గమనించరగిన అంశం.

ఆశ్వారుల కాలనిర్ణయంతో అభిప్రాయ భేదాలు ఉన్నవి. కాని పొయిగై, భూత, పేయాశ్వారులు క్రీ. ఈ.ఐవ శతాబ్ది పూశ్వార్థులలో టీఫించి వుండవచ్చు

నని కాందరి అభిప్రాయం. వీరు ముగ్గురూ తలా నూరుగితముల (పాశురముల) చొప్పున మున్నారు గితములు పాడినట్లు విజ్ఞాల విశ్వాసం. పొయ్యెనై మహాబి పురంలోనూ, భూతత్తాశ్వారు కాంచిపురంలోనూ, పేయశ్వారు మదరాసులోని మైలాపురులోనూ జన్మించినట్లు చెపుతారు. వైష్ణవ సమయాచార్యులలో వీరు ప్రథములుగా పరిగణించబడుతున్నారు. ప్రతియేడూ పీరికి ఐప్పసినెలలో (ఆక్యయజం) మూడురోజుల ఉత్సవం కూడా జరుగుతున్నది.

పొయ్యెనై ఆశ్వారు చెప్పిన ఒక ప్రసిద్ధ పాశురమును తిరువేంగళనాథుడు తెనిగించిన తీరు రమణీయయంగా ఉన్నది:

“దరణి పంతియ, సముద్రంబులు నేఱు,
యరణు దీపము జేసి, యరుణాంశుతతులు
గారాబు చక్రంబు కైబూన్చినట్టి
నీరజాత్మన కిచ్చి నీరాజనంబు.”

భూతత్తాశ్వారు సంతరించిన పాశురాలు భక్తి రస ప్రవృత్తములు. ఆయన చెప్పిన యి భక్తిగితం చాలా ప్రసిద్ధ మైసది:

“ఆన్నే తగరియా, ఆక్యమే నెయ్యాగ,
ఇన్నురుగు చింతైయిదు తిరియా, నన్నురికి
జ్ఞానమృదర్ విశకైకైనేన్ నారణర్గు
జ్ఞానతమిళ పురిస్తనాన్.”

దీన్ని తిరువేంగళనాథుడు ఇలా తెలుగు చేశాడు.

“..... ప్రేమ
పంతియ, మితిలేని భక్తియే చమరు
నానందభరిత హృదజ్ఞంబె వత్తి
గా నొనరించి, వికాసమై యాత్మ
దిరమొందు జ్ఞానంబు దీపంబు జేసి
పెళిమె నారాయణార్పితము గావించె.”

శైవ వైష్ణవాచార్యుల యొగము

తిరుమళిశై ఆశ్వరు

ఈ ముగ్గరికి తరువాతివాడు తిరుమళి ఆశ్వరు. “కులంగశాయియారిరండిన్ ఒన్నిటిలుం పిజ్జివేన్” (కులములు నాలుగింటిలో దేనియందును జన్మించని వాడను) ఆని చెప్పుకొనడంవల్ల, ఆయన నిమ్మజాతికి చెందినవాడై ఉండవచ్చునని కొందరి నమ్మకం.

తిరుమళిశై ఆశ్వరు సంస్కృత భాషాభిజ్ఞదసీ, వేదాంత సారమును హృదతం చేసుకున్న వాడనీ తెలియవస్తున్నది. శైవ, జైన, బౌద్ధములను మొదట స్వీకరించి, ఆ మతములద్వారా తరణోపాయం తెలుసుకోలేక, చివరికి ఆయన వైష్ణవమును స్వీకరించినట్లు ఐతిహ్యం. ఆయన పాశురములలో నిశ్చలమైన భక్తిభావం ప్రస్తుత మతుతుంది. నామమతో త్రీచూడ్చం ప్రవేశపెట్టినవాడు ఆయనే ఆని కొందరి మతం. నాలాయిరదివ్య ప్రశంధంలోని తిరుచ్చంద వృత్తమునూ, నాన్నగన్ తిరువంతాదినీ ఆయన రచించారు. ఒక గీతంలో తిరుమళి ఆశ్వరు యిలా పేర్కొన్నాడు:

“పృథివ్యాపస్తేణో వాయురాకాశము లనే
భూత పంచములో నీ వున్నావు;
పంచభూతముల సంయోగ వియోగాదులవల్ల
ప్రథవించే ప్రతి వస్తుశులోనూ నీ వున్నావు.
ఆటువంటి నిన్న
ఎలా భజించను నేను.”

నమ్మాశ్వరు :

పన్నిద్వరాశ్వరులలో నమ్మాశ్వరు చాలా విశిష్టుడని పండితుల నమ్మకం. ఆయన అసలు పేరు మారన్ అనీ, పరాంకుశం అనే నామాంతరం కూడా ఉన్నదనీ చెప్పతారు. నాలాయిర దివ్య పంచంధంలోని పాశురములలో వెయ్యికి తైబడినపి ఆయనవి ఉన్నవి ఆయన రచనలలో తిరువాయ్ మొళ

ప్రశంసార్థం. ఇతర రచనలు : తిరువిరు త్తం, తిరువాసిరియం, పెరియ తిరువ్వాది మొదలైనవి.

ప్రతి పాశరంలోనూ భవసాగరం నుంచి తన్న బందచిముక్కనిగా చేయుమని నమ్మిశ్యారు విష్టవును ప్రార్థించాడు. ఈ గీతం పరికిచెంది.

“నేను నా దను భావముల్ హూన తెప్పడు

వాసి మొదలంట నరికి విశ్వస్యారూపు

దేవదేవుని శ్రీహరి దెలిసికానుము -

అత్య కణ్ణియ గాదె గమ్మణ్ణ మ్ము.”

పెరియశ్యారు :

పెరియశ్యారు (పెద్ద ఆశ్యారు) నామాంతరం గల విష్టచిత్తుడు. ఆన భ్యస్త శాస్త్రీయైనా, ఆయన సంతరించిన గీతములు వైష్ణవులకు పరమప్రీతి ప్రాతములు. విష్టమహిమవల్ల, ఆయన కవిత చెప్పినట్లు ప్రతీతి. అన్యమత సహనం ఆయన రచనలో కనిపించడం ఒక విశేషం. తిరుమొళి, తిరుప్పుల్లాడు అనేవి ఆయన రచనలు. పాండ్యని ఆస్తానంలో దిగ్యజయం సాధించి, స్వస్తలమైన శ్రీవిల్లిపుత్తారికి వస్తూపుండగా దారిలో శ్రీ మహావిష్టవు ఆయనకి దర్శన మిచ్చాడు. అప్పుడు బ్రహ్మనందభరితుడై విష్టచిత్తుడు 11 పాశరముల తిరుప్పుల్లాండు వెలయించాడు. ఈ ఒక్కపాశరం మాత్రం తిరువేంగళ నాథుని ర్మతిలో చోటు చేసుకుంది.

“అడియోమోదుం నినోడుం పరివిశ్శీ

అయిరం పల్లాండు

వడివాయ్ నిన్ వలమార్పినిల్ వాళ్ళసిస్త్రీ

మంగై యుం పల్లాండు

వడివార్ చోది వలత్తు తై యుం చుడ

రాళియుం పల్లాండు

వడై పోర్ పుక్క ముశంగుం అప్పావ

జన్మముం పల్లాండే”.

(వలపల రవికోటి వడకించు కాంతి
దళకొత్తుచుండు సుదర్శనంబునకు,
నల చెంతనని దైత్యుల లగలు నాదములు
సలుపు చుండెదు పాంచజన్యంబునకును,
నపరంజి బొమ్ముయో యన నొప్పు మేన
నుపమింపదగి యేద నున్న యిందిరకు,
శానికతోద నెప్పుతు బంటనైన
యేనును నీవును నెరవింతలేక
యొనగూడి యుండెడి యునికి కెంతయును
నెనసి యుండంగ బెక్కెండ్లు మంగళము
మంగళం బని పలుమారు...)

ఆండాళు :

విష్ణుచిత్తుని కుమారైయే శ్రీ ఆండాళ్ (గోదాదేవి). ఆమె ముప్పయి పాశ
రాయ పాడింది. ఇవి మధుర మంజులము లని వేరేచెప్ప నవసరం లేదు. విష్ణు
మూర్తిని సేవించే అభిలాషతో పేరుపేరున సఖురాంద్రను ఉద్దేశించి ఆండాళ్
పాశురములు చెప్పినట్లు ఐతిహ్యం. వాడిలో మధురఫక్తి ప్రవ్యక్త మవుతుంది.
ఆండాళ్ రచనలు తిరుప్పావై, నాచించుయార్ తిరుమొళి అని వ్యవహారము లవు
తున్నవి. తిమమోలో 144 గితములు ఉన్నవి. నేటికి శ్రీవిల్లిషుత్తురులో ఆం
డాళకి మహావైభవంగా ఉత్సవాదులు జరుగుతూ వుండడం గమనించదగిన
అంశం.

విప్రనారాయణుడు ;

భక్తామ్రై రేణువైన విప్రనారాయణుని కథను అభివర్ణించే రచనలు ఎన్నో
తెలుగులో వెలసిన విషయం సాహితీవేత్తలకు తెలిసిందే. బహుళః ఏ యితర
అచ్ఛార్థుని గురించి తెలుగులో అన్ని రచనలు వెలువడ రేదన్న ఆతిశయోక్తి
కాదు. విప్రనారాయణుడు సంతరించిన ప్రాణోధకిస్తుతి (తిరుప్పుకి కుచ్చి

చక్కని రచన. మూలంలోని కొన్ని భాగములను విడిచిపెట్టినా, తిరువేంగళ నాథుని తెలుగుసేత ఎంతో మనోవారంగా సాగింది. ఈ క్రింది పంక్తులు పరిశీలించండి

“ములముల వికసించు మొల్ల క్రొన్ననల
వలపులు తూర్పు వీవులు లెచ్చరింప
మంచు గుబ్బలుల వేమరును గేలించు
నించు రెక్కల మించు నెసగ జాడించి
నెత్తావి యిండ్లలో నిడురించుచున్న
మత్తహంసులు నంచమగలు మేల్కొనిరి
పాలించి కరుణ చొప్పుడ యోగ్రసిద్ర
జాలించి శ్రీరంగశాఖ మేల్కొనవే...”

ఈ అనువాదములు పరిశీలించిన తర్వాత, తిరువేంగళ నాథుడు నాలాయిర దివ్య ప్రభావమును యథాతథంగా తెలుగు చేసి వుంటే ఎంత బాసుండేది - ఆని పిస్తుంది.

ఆశ్వారులలో కులశేఖరుషు కూడా ప్రముఖుడే. ఆయన పండితకవి. సంస్కృతంలో మహాపండితుడు. ఆయన తొలుత సంస్కృతంలో ముకుంద మాలను సంతరించి, అ తర్వాత దాన్ని 105 పద్మముల కృతిగా తమిళం చేశాడు.

తిరుమంగై ఆశ్వారు :

ఆశ్వారులలో తిరుమంగై ఆశ్వారు కడపటివాడు. ఈయన కవిత సెల యేటి జాలువలె సాగుతుంది. ఆయన ప్రకృతి వర్ణనలు మధురములూ లలితము లూను. భక్తిమార్గమే విష్ణుసాన్ని ధ్యానుసరు సోపాన మని ఆయన రచనలవల్ల విదిత మవుతుంది.

తిరుమంగై ఆశ్వారు తొలుత చోరుడసీ, శ్రీరంగనాథుడూ ఆండాశా శ్రీవిల్స్తిపుత్రారుకి వస్తూవుండగా, ఆయన వారిని దారితో అడ్డగెంచెనీ దివ్య

కైవ వైష్ణవాచార్యుల యుగము

ప్రబంధం చెపుతున్నది. ఆయన 1,361 గీతములు సంతరించాడు ఆశ్చర్యార్థ అంతా ఆయనే మహావిద్యాంసుడని కొందరి విచ్ఛానం.

“సారము లేని యిట్టి భవ
సాగర మందు మునింగి మార్గమే
తీరున గానలేక యతి
దీనత కన్నలు వాడి వత్తలై
సారము వోవ, నిన్న కద
సారి కెట్టో తిలకించివాడ, సా
భారము తీరెనయ్య - భగ
వంతుడ వీచె రమాధినాయకా:”

తీరుమంగై ఆశ్చర్య రచన అంతా ఈ విధంగానే ఉంటుంది. ఆ రచనలో అకలంక మైన భక్తి అంతర్లీనమై ఉండడంవల్ల, ఆయన పద్మాలు సంతత పతనార్థములై ప్రచుర ప్రచారంలో ఉన్నవి.

వైష్ణవ వాజ్యయంలో నాలాయిర దివ్య ప్రబంధం, అష్టప్రబంధం, శతగోపరం తాది, రామానుజ నూటంతాది మొదలైనవి పేర్కొనదగిన రచనలు. ఆశ్చర్యల కాలంలో సంస్కృత భాషా సాహిత్యములకు మున్నెన్నడూ లేనంత ప్రచారం లభించింది. చివరికి వ్యాఖ్యాతలు కూడా సంస్కృత ద్రావిడ సమైక్య ప్రతిమైన మణిప్రవాశంలో రచనలు చేశారు. వాటికి ప్రజాచరణ లభించింది కూడా.

ఉపసంహంగా, కైవ వైష్ణవ సమయాచార్యుల కాలపు తమిళసాహిత్యం భక్తిరసప్రశార్ఘ మని నిస్సంశయిగా చెపువచ్చు. కైవ వైష్ణవ కవులు ఒక్కకులమనకు చెందినవారు కారు. కులభేదాలను నిరసించిన విశాల హృదయులు వారు: వారిలో నిమ్మజాతులకు చెందినవారు కూడా ఉండడం పేర్కొనదగిన అంశం: భక్త్యుద్యమ ప్రభావంవల్ల ఒక్క తాటిమీద నిలిచిన కైవ వైష్ణవ కవులు భక్తిమార్గమే తరణోపాయమునకు సోపానమని ప్రబోధించడంలో ఆశ్చర్యం ఏమున్నది? కనుకనే పొంగులు వారే భక్త్యువేశం వారి మధుర రచనలలో అంత-

రాయహాని అయింది. నిజమునకు, ఈ భక్త్యావేశమే వారి రచనలకు జీవం పోసిందని చెప్పవచ్చు.

మరొక విశిష్ట లక్షణం కూడా ఆ కాలపు వాజ్గైయంలో కనిపిస్తుంది. తైవ వైష్ణవ కవులు వృత్త రచన సాగించినా, సంస్కృతబాషాభిజ్ఞలే అయినా, వారికి తమిళభాషా సాహిత్యముల పట్ల ఎనలేని ఆదరమూ అభిమానమూను. పరమేష్ఠి, విష్ణుచిత్తుడు మొదలైన సంస్కృత శబ్దములను పరమేణ్ణి, విష్ణుచిత్తన్ అని తమ భాషాలక్షణమునకు అనుగుణంగా మలచుకున్నారు. పారాయణ గ్రంథములు సంతరించిన భక్తకవులు వారు! వారి రచనలు గానానుకూలములైందదం మరొక విశేషం!

1. బ్రిహమ్మపురం : ఇది నేడీ వీయాలి. జ్ఞాన సంబంధుని జన్మస్తలం.
2. పరమ యోగి విలాసము (తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానంవారి ప్రమచరణ, తాళ్ళపాకంవారి కృతులు, 1938) "పనుపడ ద్రవిత ప్రబంధంబు చూచి తెనుగున రచియింపు ద్వీపద రూపమున".

5. కవిత్రయ యుగము

తమిళ సాహిత్య చారిత్రకలో చోళమహిపతుల పరిపాలనా కాలం (క్రి.శ. 850-1200) స్వర్ణయుగ మని తమిళపండితుల విశ్వాసం. కంబన్, ఒట్టుకూగుత్తర్ (పాణిదాసుడు), జయంగౌంధార్ మొదలైన మహాకవులు జీవించింది యాయగంలోనే. కావ్యాలు, పురాణాలు, స్ఫులమాహోత్సవ్యై గ్రగంథాలు - మొదలైనవి. ఎన్నెన్నో వెలుగులోకి వచ్చిందికూడా ఈ యుగంలోనే. వైద్య, జ్యోతిష రచనలు కొన్నిటో వ్యావహారిక తమిళం ప్రయుక్త మయింది. చోళల యేలు బడిలో సంస్కృత భాషా వాచ్యాయములకు బహుళప్రచారం లభించింది. తత్తులితంగా సంస్కృతగ్రంథాలు కొన్ని తమిళం చేయబడినవి. సంస్కృతభాషా పరిజ్ఞానం గల పండితుల సంభ్యకూడా ఎక్కువయింది. కాగా, మౌలిక రచనలతో పాటు అనువాదములు కూడా వెలుగులోకి వచ్చినవి.

తమిళ సాహిత్యసదనంలో మణిదీపిక వెలిగించిన మహాశియుడు కంబ మహాకవి. తమిళవేద మైన తిరుక్కుఱణు ప్రసాదించిన తిరువళ్లవరుని మినహాయస్తే, కంబ మహాకవి వలె ప్రథితయకస్తుతైన ప్రశస్తకవి మరొకరు తమిళ సాహిత్యంలో తేడని చెప్పవచ్చు. ఆయన శివ శతాబ్దికి చెందినవాడని కొందరూ, 12వ శతాబ్దికి తెందివ వాడని మరికొందరూ భావిస్తున్నారు.

కవి చక్రవర్తి విరుద్ధాంకికుడు కంబ మహాకవి. ‘కవ్యియర్ పెరియవన్ కంబన్’ (కవిత చెప్పబడో అధికుడు కంబన్), ‘కంబన్ వీట్లు కట్టుత్రరియం కవి సాల్లం’ (కంబన్ యింటిలోని కట్టుకొయ్యే కూడా కవిత చెప్పను) అని తమిళలు ఆయనకి నివాశలు అర్చించారు. తమిళ నవయుగ ప్రపంచ అయిన సుఖపూర్వకారతి ఆ మహాకవిని ఇలా ప్రస్తుతించాడు :

“కవ్యి సిఱ్సు తమిళ్ నాడు-పుగళ్
కంబన్ పిఱ్సు తమిళ్ నాడు”

(కవితకు పేరొందిన తమికనాడు—కీర్తి
కంబడు ప్రఫవించిన తమికనాడు.)

ఈ ప్రశంసలకు కంబ కవిచక్రవర్తి ఎంతయునా ఆర్థ్యాదు :

కంబని కృతులలో రామావతారం అనే నామాంతరంగల రామాయణం బహుధా పేర్కున దగింది. ఈ రసవత్స్వాన్వ్యం ఆయనకి చిరయశస్నే సమకూర్చ్చింది. వాల్మీకిని అనుసరించే కంబ ఇ రామాయణం వెలయించాడు. ఆయితే అది అనువాదం మాత్రం కాదు. ఆయన వర్షనలు సహజ సుందరములు. అలంకారములు ఆయన సుకుమారహస్తంలో ఆందాలు దిద్ధుకొన్నవి. ముఖ్యముగా ఉపమా లంకారములు చెప్పడంలో ఆయన్ని మించిన వారు మరోకరు తమికసాహిత్యంలో లేరన్నా అతికయోక్తి కాదు. ఆయన వర్షనాంశములు దైనందిన జీవితంనుంచి గ్రహించ బడినవి. కొన్ని ఘట్టములు కంబరామాయణంలో అద్భుతంగా తీర్చి దిద్ద బడినవనీ, అవి వాల్మీకి రామాయణ కథాఘట్టముల కంటె కూడా మిన్నగా ఉన్నవనీ కొందరు తమిక పండితుల నమ్మకం.

ప్రాచీనాంధ్రకుతల చరిత్రవలె, కంబకవి చరిత్ర కూడా నేటికి సృష్టంగా తెలియరాలేదు. అద్భుత విషయాలు కొన్ని ఆయన జీవిత చరిత్రను ఆవరించినవి. కంబడు రాజసుతుడని కొందరి అభిప్రాయం. కంబనాడు ఆఖ్యాదేశానికి చెందిన వాడట : కంబ జాతికి చెందినవాడవడంవల్ల, ఆయనకి కళాబుద్ధి ఆఖ్యాపేరు కలిగిందని కొందరి అభిప్రాయం. ఆలయ ధ్వజస్తంభం (కంబం) వర్ష జన్మించడం వల్లనూ, కంబజాతికి చెందిన ఒక పూజారి పెంచడం వల్లనూ కంబకవికి ఆపేరు కలిగిపుండవమ్మనని కొందరి అభిప్రాయం.

కంబడు ఏదేండ్లవాడుగా ఉన్నప్పుడు శదయవ్య ముదలి అనే ఒక భూస్వామి అతనిని ఆదరించాడట. ఆ సహ్యాదయదే అతని జీవితమును తీర్చి దిద్దినవాడు. చదువు సందెలు లేకుండా ఆలకాపరులతో ఆల్లరి చిల్లరిగా కంబడు తిరగడం చూసి, అతని తల్లి విచారించిందట. శదయప్ప ముదలి ఆదరం లభించిన పిమ్మట, కంబదీకి విద్యాభ్యాసం చేసే అవకాశం కలిగిందనీ, ఒక రోజు కాళికాదేవి ప్రత్యక్షమయిందనీ, తదాదిగా అతడు కవిత చెప్పడం మొదలు పెట్టె

ననీ, ఆతని కవితాశ క్రిని చూసి మధ్యడి మూడవ కులోత్తంగ చోళు ఆతని తన ఆస్తాన ఓవిగా చేసుకున్నాడనీ చెపుతారు. ఆ తర్వాత, ఆయన రామాయణ రచనకు ఉపక్రమించాడట.

తంజావూరు జిల్లాలోని మాయవరం తాలూకాలోని లేకశన్సార్ (తిరువశన్సార్) అనే గ్రామంలో కంబడు జన్మించిసట్లు పెతిహృం. ఈ గ్రామంలోని ఆలయంలో ఆయన విగ్రహం ఒకటి ఉన్నది,

మూడవ కులోత్తంగ చోళుని కొలువుకూటంలోని కపిళేఖరులలో ఒట్టకూగ్రత్తర్ చాలా ప్రసిద్ధుడు. రాజుజ్ఞను పురస్కరించుకొని ఆయన కూడా రామాయణ రచన ప్రారంభించాడనీ, ప్రారంభించిన ఆయనెలలలో ఆయ కాండలు ముగించాడనీ చెపుతారు. అప్పటి కింకా కంబకవి తన రచనకు శ్రీకారం చుట్టులేదట; ఒకరోజు చోళు వారిద్దరినీ పరీష్కించదలచి, మొట్టమొదట కంబకవిని ఆయన రచించిన రామాయణంనుంచి ఒక పద్మం చదవమని కోరాడు. ఆప్పుడు కంబకవి ఆశవ్వగా ఒక పద్మం చదివాడు. అందులో “తుమి” అనే ఒక ఆప ప్రయోగం కనిపెంచింది. తుమి (చుక్క లేక బిందువు) అనడానికి మారుగా కంబడు తుమి ఆన్నాడనీ, అది గ్రంథశ్శమేన ప్రయోగం కాదనీ ఒట్టకూగ్రత్తర్ వాడించాడు. కానీ కంబడు తుమి వ్యవహారసిద్ధమై ఉన్నట్లు సిరూపించాడు. ఆ తర్వాత, ఒట్టకూగ్రత్తర్ తాను రచించిన ఆయకాండల రామాయణ గ్రంథాన్ని నాశనం చేశాడట :

కంబకవి గుణగణములలో ఆయన కృతజ్ఞతాగుణం ముఖ్యంగా పేర్కొనుదగింది. బాల్యంమంచీ తనను ఆదరించిన శదయప్ప ముదలిని ఆ మహాకవి తన రామాయణంలో ప్రస్తుతించాడు. దారిద్యమును మటుమాయంచేసే దివ్యాష్టమట శదయప్ప ముదలి; ఆయన్ని గురించి కంబడు చెప్పిన విషయాలలో ఇది ఒకటి.

వార్షికి మధుర సృష్టిని అనుసరించి కంబకవి రచన చేసినా. కంబ రామాయణంలో మూలమునకు భిన్నములైన మార్పులు ఎన్నో గోచరిస్తున్నవి. వివాహాత్మార్ఘమే సీతారాములు ఒకరి నొకరు మాచుకోవడమే కాకుండా

ప్రేమించుకున్నారు కూడా. ఈ విషయమును సీతను సందర్శించే సమయంలో ఆమెకు తెలియజేయుమని రాముడు హనుమంతుని కోరడం, అగ్నిశ్చికమం నుంచి పంచవటికి వెళ్లేటప్పుడు మార్గంలో జటాయువుని కలుసుకోవడం, పర్చు శాలతో కూడా రావజ్ఞానుడు సీతాపహరణం చేయడం, ఆ పర్చుకాలను అతడు తన రథంలోనే ఉంచుకుని లంకకు ప్రయాణమై వెళ్లడం, కై కేయని రాముడు దూషణోక్తులాడక పోవడం, సుగ్రీవుని కంటె వాలినీ, విభిషణునికంటె రావణుని ప్రశంసించడం, అంగదుడు రాముచంద్రుని శరణ వేదడం, విభిషణుడు రావణు నికి హరజ్ఞాక్షిపుని వృత్తాంతమును నివేదించడం—మొదలైన మార్పులు గమనించ దగినవి. ఈ మార్పులు కథాగౌరవమును ఇనుమడించేవి కనుక, ఇవి సమర్థ నీయములు.

తెలుగు రామాయణక ర్తులవలె, కంబమహాకవి కూడా శ్రీరాముని దైవంగా సంభావించాడు. వాలి, రావణుడు — పీరి యందు రాముము ప్రకటించిన సహాను భూతి పరిశీలనార్థం. సీతను ఏ సందర్భంలోనూ రావణునిచేత స్నేహించ నీయ లేదు. పైగా, పతిప్రతా తిలకమైన ఆమెను కనుక తాకితే ప్రాణాపాయం కలుగు తుండనే భయం అతనికి కలుగజేశాడు. రావణుడు వేదాధ్యయన పరుడనీ, శివ భక్తుడనీ, సంగీత ప్రియుడనీ కంబడు పేరొక్కన్నాడు. రావణుడు గొప్ప వైణికు డట : అతని ద్వ్యాజం మీద వీణ ఉన్నదబ్ల ! హనుమంతుణ్ణి ఒక పీర యోదునిగా చీత్రించాడు. రాజుగా కాక రామ భక్తుడుగా గుహలు కంబరామాయణంలో మనకు దర్శన మిస్తాడు. గుహలని కథను చదువుతున్నంత సేపు కొళహస్తి కన్నప్ప కథ గుర్తుకి వస్తుంది. వాల్మీకింలోని కొన్ని కథలను కంబడు విస్తరించి వ్రాశాడు. ఆ కోవకు చెందిన వాటిలో ఆహార్య వృత్తాంతం ఒకటి.

కంబరామాయణంలోని శ్రీ పాత్ర చిత్రణ ఉదాత్మమైనది. శ్రీలను గురించి ఆసభ్యములూ ఆశ్చీలములూ అయిన విషయాలు కంబని కృతిలో కనిపించవు. వాలి మరణానంతరం అతని భార్య తారను సుగ్రీవుడు తన సతిగా గ్రహించినట్లు వాల్మీకింలో పేరొక్కనబడింది. కానీ కంబరామాయణంలో వాలి విగతటివుడైన పిమ్మట, తార విరక్త మనస్కగా వర్ణించబడింది. నగలూ నాటములనే కాక పసుపు కుంకుమలు కూడా ఆమె త్వజించింది. శైవ వత్సరాజు చేసింది. ఆమె

యందు సుగ్రీవుడు మాత్రమాచం ప్రశ్నించాడు. తల్లి! అని ఆమెను సంబోధించాడు. కంబరామాయణంలో ఏ సందర్భములోనూ రాముడు తన ఘనతను తానే ప్రశ్నచేంటు కొనడు. ఆటువంటి సందర్భాలలో లక్ష్మీముడు రాము ప్రశంసచేస్తాడు, రాముని చూచి గుహలు “ఆయ్యా! తమరెవరు?” అని ప్రశ్నించగా, అప్పుడు లక్ష్మీముడు రాముని గుణ సంకీర్తనం చేస్తాడు. అలాగే, సుగ్రీవాది వానరశ్రేష్ఠుల సమక్షంలో కూడా రాముని గూర్చి లక్ష్మీముడే చెపుతాడు. రామాయణంలోని వివాదగ్రస్త విషయాలలో ఒకటి అనున వారి వథు కంబడు సమర్థించాడు.

కవిత్వం నదీ ప్రపాహంవలె గంభీరంగా ఉండాలరి కంబకవి అర్థపొయం. నిజానికి ఆయన కవిత్వం ఎంత గంభీరమో అంత లలితమూను. ఆయన పద్యపు నడక మదుర మోహనం. తమిళ కావ్యపంచకంలోని జీవక చింతామణిని ఆయన అనుసరించినట్టు పండితాభ్యిపొయం, గోదావరిని అభివర్ణించే సందర్భంలో ఆయన ఆణి (అలంకారం), పొర్క (భ్యుని లేక భావం), తుత్తై (ఉక్కివైచిత్ర్యం), తెఱై (శృంగార ఏక రస ప్రధానములైన యితివృత్తం), ఇతుక్కం (కై లీమాఘర్యం) మొదలైనవి కవిత్వంలో అంతర్లీనములై ఉండాలని పేర్కొన్నాడు. కంబకవితలో ఈ గుణముఱు నెఱకొన్నాని. కనుకనే ఆయన రచన పుణిత పొముర రంజక మయింది.

ఇక కంబరామాయణంలోని కొన్ని మధుర భారములను పరికిద్దాము.

అదవికి వెకుతున్న రాముణ్ణి చూడగానే కొనల్సి హృదయం శోకార్థవ మయింది. దశరథుని దీంశస్తుముచూచి అమె మరింత బాధపడింది అప్పుణి అమె పరిస్థితిని కంబకవి ఇలా రెండు మాటలలో వర్ణించాడు. “రెండు దూడలు గల ఆఖు వాటికి పాలిచ్చేటప్పుడు ఎలా ఆరాటపడుతుందో, అలా కొనసాగ్య దశరథుణ్ణి రాముణ్ణిచూచి ఆరాటపడింది.” తండ్రిమాటను కాదనక రాముడు విపినభూములకు వెళ్ళేమందు, అతడు కై కేవుని నిందించలేదు. తన కామె మహాపకారం చేసినట్టుగా భావించాడు “బరువు మోసిన ఎద్దు కావడి విప్పగానే, ఆ విప్పిన కారుణీకుణ్ణి చూచి లోలోన కొనియాడినట్టుగా, రాముడు ఆదవికి వెళ్లేను.”

అశోకవనలో ఉన్న సీతాదేవికి హనుమంతడు రాముడిచ్చిన అంగుళి యక మును - ఇయ్యగా, దానినిచూసి అమె బ్రహ్మనంద భరితురాలయింది. ఆ అనందాన్ని కవి ఇలా ఉపాంచాడు. “కోల్పోయిన మణిని పొందిన పన్నగపు మనస్సు, మరణించినాడని తలచిన లన ఒక్కగాని ఒక్క కుమారడు పునరుజ్ఞి వితుడు కాగా అతన్ని చూసే సంతసించే తల్లి మస్సు, ఏదో ఒక మహిమల్ల చూపుచి పొందిన పుట్టుగ్రస్తి మనస్సు ఎలా ఉంటాయో, అలా సీతాదేవి మనస్సు ఉన్నది.”

సీతాలక్ష్మణ సమేతుడై రాముడు అడవికి వెళ్లిన వెంటనే దశరథ మహా రాజు దైవికం చెందాడు. ఆ వృద్ధభూపతి మరణవార్తను విని పౌరులు ఇలా పరిత పించారట! “వ్యాధిగ్రస్తుడైగాని, బెదీరపుటమ్ము వల్లగాని మరణించక, కన్న సంతానం కారణంగా దశరథుడు మరణించాడా : నాగుబాము, ఆరటిచెట్టు, వెదురు చెట్టు సంతానం పొందగానే నాకన మవుతాయి. ఆలాగే, సంతానం కారణంగా దశరథుడు గూడా విగతజీవుడైనాడు గదా ! ఎంత కష్టం !”

గుహల్ని నల్లని మేను కంబకవి దృష్టిలో “నూనె హాసిన ఆద్ధకపు గుడ్డలూ నల్లగా నిగనిగలాడుతూ” కనిపించింది. ఒక్క క్రూరారి ఆ మహాకవి తాను చెప్పుదలచన విషయమును పాతకుని హృదయానికి హత్తుకు పోయేందుకు గాను ఉపమాపై ఉపమ చెప్పుతాడు. సీల మేఘుళ్యముడైన రామచంద్రుజీ కంబడు ఇలా దర్శించాడు. “మైయో (కాటుకో), మరకతమో, మతి కడలో (సముద్రమో) మైముగిలో (కారుమబోచ్చ) - అలా కనిపించిదట రాముని సీలంపు తనువు :

మ ధర చేసిన యర్పిధక లోనై కై కేయి తన ఆఫరజాద్యులంకార ములను పరిత్యాజించిన ఘట్టమును కంబకవి ఇలా చిత్రించాడు.

“...

తన కురుల నున్న మల్లె హరండ దీసి
సేలకున్ గాటై కైక - వినీఱ మనవి
చలిత శశిబింబ ముఖైచి నలిపినటుల.

వంశగతకీ ర్రిలతికను వమ్ము చేసి
నటుల, తన మేఖలా కంకణాఢ తొలగ
ద్రోచి, చందునిలో మచ్చ దుడజె.

కనుల కాటుకనీరు తొల్కూడ, పూలు
రాలిపోయిన పూదీవె వోలె, ఆమె
సొమ్ము లటు నిటు నెగజిమ్ము జుట్టు విరియ
బోసికాని యేడ్చె దొర్లాడె పుతమి మీద.”

కంబని కవిత వీనుల విందు గొలుపుతూ ఉంటుంది. ఒక పద్యం :

“పంజి యొళిర్ వింజుకుళిర్ పల్లవ మనుంగ
చ్చెంజెచియ కంజనిమిర్ సీఱిడి పెయరాళ్ళ
అంజొవిశ మంగై యెన వన్న మెన మిన్నుం
వంజి యెన నంజ మెన వంజ మగళ్ వన్నాళ్.”

ఇందులో శూర్పుణథరాక వర్రించ బడింది. ఆమెకు కంబడు మనోహరా
కృతినే కాక కామవల్లి అనే మనోహరమైన పేరు కూడా ప్రసాదించాడు.

ఇరవైనాలుగువేల శ్లోకముల రామకథను కంబకవి 10,569 వృత్త
ములలో (42.276 పాదములు) సంతరించాడు. దేశభాషలలో వెలసిన తొలి
రామాయణం ఇదే. అంతేకాక రనవత్స్మావ్యంకూడా. శతగోపర్ అన్నాది, సరస్వతి
అన్నాది మొదలైన లఘురచనలుకూడా ఆమన చేసినట్లు తెలియవస్తున్నది. అన్నాది
ముక్తపద గ్రగ్సురచన. శతకంలోవలె, ఇందులో నూరు పద్యములు ఉంటాయి.

దక్షిణాపథంలోనే కాక తెలుగునాడులో కూడా చోళరాజులు ప్రాభవశా
న్యులు కావడంతో, ఓరుగల్లును పరిపాలించే కాకతీయనృపులు బలవంతులైనారు.
కాకతీయలలో మిక్కుతి ప్రసిద్ధుడైన మొదటి ప్రశాపరుద్రుడు (1162-1187)
రాజ్యం చేసేరోజులలో మూడవ కులోత్తంగ చోళు చోళదేశం పరిపాలిస్తూ
వుండేవాడు. అతడు పీరుడనీ, త్యాగవినోదునీ కంబడు పేరొక్కన్నాడు. ఆతని

కాలంలోనూ, అతని కుమారుడైన మూడవ రాజరాజుకా 10వేనూ కంబకవి జీవించాడు. కాని కారజమేమిటో స్పృష్టిగా తెలియదు, కంబకవికి చోళరాజుకి మధ్యవైమనస్యం ఏర్పడింది. కాగా, కంబదు మొదటి ప్రతాపరుదునీ ఆస్తానమనకు వెళ్ళాననీ, ఆయన కంబకవిపాండితీ వైభవానికి ముగ్ధుతయ్యేననీ తెలియవస్తుచ్చది. ఆసందర్భంగా కంబదు కాకతీయనృపుని సంబోధిస్తూ ఒకపద్యం కూడా చెప్పాడు ఆశవుగా. కంబరామాయణంలో తమిళ, అక్కాట, తోలు మొదలైన కొన్ని తెలుగుమాటలు చోటు చేసుకోవడం కూడా గనునించదగిన అంశమే.

ఈ యుగంలో వర్ధిల్నిన కవులలో కగబకవికి పిమ్మిట చెప్పుదగినవాడు వాణిదాసుడు (బట్టకూర్కుత్తర్). ఉలా, కోవై మొదలైన రచనలు చేయడంలో ఆయన ఘటికుడు నాయకుడు తన రాజధానీ సగరంలో ఊరేగింపుగా వెళ్లి వైభమను హృదయంగమంగా చిత్రించే రచనా ప్రక్రియను ఉలా అంటారు. విక్రమచోణుడు, రెండవ కులోత్తుంగుడు, రెండవ రాజరాజు - పీరిపై ఆయన ఉలాలు సంతరించాము. ఇవి కాక దక్కయాగపురణి పిక్కె త్తమిళ మొదలైనవాటిని కూడా వ్రాశాడు. కంబరామాయణమనకు శేషగ్రంథ మనదగిన ఉత్తరకాండను కూడా ఆయన వెలయించాడు.

ఈ యుగంలో విలసిల్లిన కవులలో పుగళేంది అనే మహాకవి కూడా సంభావ్యడు. కంబన్, బట్టకూర్కుత్తర్, పుగళేంది - పీరికి మహాకవిత్రయం అనే వ్యవహారనామం ఏర్పడింది.

పుగళేంది పాండ్యల ఆస్తానమనకు చెందినవాడు. మహాభారతంలోని నలోపాభ్యానమను ఆధారం చేసుకొని ఆయన నశవెఱ్ఱా అనే ప్రశస్తకావ్యం రచించాడు. అష్టరరమ్మతకూ, వెఱ్ఱావృత్త రచనకూ ఇదిప్రసిద్ధి చెందింది. మరికొన్ని రచనలు కూడా చేసినట్లు చెపుతారు. కానీ నశవెఱ్ఱాయే ఆయనకి చిరయశ్శన్న సమకూర్చుంది.

ఈ సందర్భంలో చోళల ఆస్తానకవి, ప్రథితయశస్తుడూ ఆయన ఇయంగొండార్ రచించిన కలింగత్తుపురణి కావ్యంగురించి కూడా రెండు మాటలు

చెప్పదం ఆవసరం. ఇనీ యుద్ధావ్యాములలో మొట్టమొదటిదీ, ముఖ్యమైనదీను. దీనిని ఆనుసరించి తరువాతి కాలంలో వరికొన్ని యుద్ధకావ్యములు వెలుగులోకి వచ్చినవి.

క్రి.శ. 1070 నుంచి 1120 దాకా రాజ్యంచేసిన మొవటి కులోత్తంగ చోళు కావించిన కళింగయుద్ధమును అభివర్ణించే ఛారిత్రకకావ్యం కలింగతుపురణి. ఏనుగులు వేయింటిని జయించిన మానవుని వర్ణించునదే పరణి - అని లాక్షణికులు పరణికి నిర్వచనం చేశారు. తమిశ లక్ష్మణ శాస్త్రింలో ఉదాహర్యతములైన తొంబై ఆరు విధముల ప్రబంధములలో పరణి ఒకటి. కవిచక్రవర్తి బిరుదాంకితుడైన జయంగొండార్ రచించిన యిం కాప్యంనుంచి చోళరాజుల పీరోచిత కృత్యములు, చాటక్కున్నపుడైన మొవటి కులోత్తంగుడు చోళన్నపుడైన ఉదంతం, అతని కళింగయుద్ధం ఆ వివరాలు - మొవలైన వాటిని మనం గ్రహించవచ్చు. ఈ రస వత్సావ్యం నుంచి రెండు పద్మాలు.

‘ఛాయ యను తనభార్య మాయమై దాగుకొన
వేయి కరములతోద వెడకెనో సూర్యుడన
కాయు చుండెడి యెండకాక కోర్యని ధరణి
వేయి చోట్లను పగిలి వెడద ఫీటలు వారె.’

‘జిలిబిలి పలుకులే చిత్రముగ తడబడగ
వెలుగొందు కనుదోయి వింతగా నెరుపెక్క
చెలి నథరపానమే యిల మధు పానమై
తెలిపి తప్పెడు చెబులు తలపు తెరవండి.’

రామాయణం, సశవెణ్ణా, కలింగతుపురణి వంటి రసవద్రచనలు వెలు గులోకి రావడం వల్లనూ, కంబర్, బట్టకూగ్రత్తర్ వంటి మహాకష్టలు జీవించడం వల్లనూ, ఈ యుగమును తమిశసాహిత్య చరిత్రలో స్వార్థయుగమని వ్యవహారిం చడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. ఈ యుగంలో వెలసిన కావ్యములవల్ల తమిశసాహిత్యం సుసంపన్న మయింది. స్వాతంత్ర రచనలతోపాటు ఆనుసరణ కావ్యములుకూడా

ప్రచారంలోకి వచ్చినవి. సాహిత్యంలోనూ, సాంఘికాచారములలోనూ ఆర్థికావిడ సమ్మేళనం కనిపిస్తుంది. ఈ సమ్మేళనం సామరస్య పూర్వకంగా జరగడం గమనించదగిన విషయం. కనుకనే ఈకాలపు కావ్యములలో వృత్తరచన, సంస్కృత ప్రయోగ బాహుళ్యం మొదలైనవి స్థాలదృష్టికి కూడా కనిపించడం వింతకాదు.

- 1.1 కలింగత్తుప్పరజిలోని కొంత భాగమును ఆరుద్ర తెలుగుచేసి, తమ తెలుగు సేతను వెన్నెల - వేసవి అనేపేరున ప్రకటించారు (1968). ఈ తెలుగు సేతలోనివే వైపు పద్యములు.

6. పురాణేతిహస యుగము

చోళపాండ్య మహిపతులు బలహీనులు కావడంతో తమిళ వాజ్ఞాయం రాజుక్షయం కోల్పోయినట్టు కొందరి తలంపు ఇవి నిజమే. అయినప్పటికీ, తరువాతి కాలంలో విజయనగర స్థాపిలూ, వారి సామతులా మొదలైనవారు తమిళ సాహిత్యమును పోవించారు. విజయ నగరాధీక్ష్యరులు కూడా ప్రాభవ శాస్త్ర లైన తర్వాత, తమిళసాహిత్యమును మతాధిపతులు పోవించారు. కనుక ఈ యుగమును మతాధిపతుల యుగమని కూడా వ్యవహరించవచ్చు.

ఈ యుగంలో పురాణములు, వ్యాఖ్యానములు, సిద్ధ రచనలు, ప్రషంధ ములు, వేదాంత గ్రంథములు మొదలైనవి ఎన్నో వెలుగులోకి వచ్చినవి. ఇవి అంత ప్రశస్తములైనవి కాకపోవవల్లనూ, ఉత్తమ కావ్యముఱ వెలువడక పోవడంల్లనూ ఈ యుగమును ఇంయుగమని పేరౌక్కనవచ్చ కూడా. ఇందుకు కారణాలు లేకపోలేదు. శక్తి సామర్థ్యాలుగఱ రాజులు లేకపోవడం, మరములకు పలుకుబడి కలగడం మొదలైనవి పేరౌక్కనదగినవి. అంతమాత్రమున ఈయుగంలో మహాకవులు లేరనికాని, కావ్య నిర్మాణం జరగలేదనికాని అనుకోకూడదు. విల్లిష్టత్తూరార్, అయిగిరినాథుషు, హరిచాసు, కాలమేఘ పండితుడు మొదలైన పండితకవులు ఈ పురాణేతిహస యుగంలో వర్ధించిన వారితో సంభావ్యాలు.

విల్లిష్టత్తూరార్ :

15వ శతాబ్దిలో జీవించిన యా పండితకవి సంస్కృత ద్రావిడ భాషలలో విద్యాంసుకు. కాగా, ఆయన రచన సంస్కృత పదభూయిష్టమని వేరుగా చెప్పన వసరంలేదు. అయినా, ఆయన భారతరచనకు బహుళవ్యాప్తి లభించింది. అంతే కాదు, విల్లిభారతమనే ప్రసిద్ధ నామాంతరం కూడా ఏర్పడింది.¹

విల్లిభారతలో పది పర్వములు మాత్రమే ఉన్నాని. నాలుగువేల మూడు వందల వృత్తములలో సాగిన కావ్యం అది. తరువాతి కాలముక (18వ శతాబ్ది) జీవించిన నల్లాపిళై, ముడిగప్ప ఉవాధ్యాయుడు అనే యిన్నరు కవులు అవనంగా పదివేల నాలుగు వందల పద్యములు రచించి, వాటిని విల్లిభారతంలో చేర్చారు. వారిలో నల్లాపిళైనే చాలాపద్యయము రచించిన కారణాచ్ఛాదన, ఆ భాగమునకు నల్లా ప్రిష్టిభారతమనే వ్యవహారమంక లిగింది. నేటికి గామాలలో ఈ నల్లాపిళై భారతమునకు ఒహుళ్ ప్రచారం ఉన్నది. 13వ శతాబ్దిలో భారత పక్షమునకూ, భారత ప్రవచనమునకూ తమిళాడులో పిశేషఘ్యాపితి లభించినట్లు పండితుల పిశాచుసం 2

విల్లిభారతమునకు హార్షమే - అంటే సంగమంలోనే - తమిళంకో గేయ రూపాలో ఒక భారతం వెలసినట్లు, దానికి కర్త పెరుందేవనార్ అనే పండితుడనీ, ఆ కారణాన ఆయనకు భారతం రచించిన పెరుందేవనార్ అనే ప్రసిద్ధసామం ఏర్పడినట్లూ చెబుతారు. 3 10వ శతాబ్దిలో రాజ్యాన్ చేసిన రాజుసింహుడనే పొంద్య భూపతి కాలంలో వేయబడిన చిన్నమనూరు శాసనంలో ఇలా ఉన్నది.

‘మా బారుతం తమిళప్రధానుత్తుం

మదురాపురిచ్చాగం వైతుం...’

మహాభారతము తమిళ మొకట్ట మధురాపురి సంగము నెలకొల్పియు - అని పైమాటలకు అర్థం కనుక ప్రాచీన పొంద్యభూపతులు సంస్కృత మహాభారతమును తమిళం చేయుచెట్టాడని ఒక పరిషత్తు నెలకొల్పినట్లు స్వప్తమవుతున్నది. కాని యా తమిళ భాషం పెరుందేవనారుడో మరి యెవరిదో తెలియరాలేదు. తరువాతి కాలంలో కూడా భారతవెశ్వా (పద్యకావ్యం), అరుణివై విశాఖర్ సంతరించిన భారతం మొదలైనవి వ్యాపితోకి వచ్చినవి.

అరుణిగిరి నాథుడు

భక్తి పారవశ్యంతో మురుగ (కుమారస్వామి) భక్తులు పాశుకునే తిరుప్పుగళ్ అనే భక్తి గీతికా సంపుటిని సుతరించిన అరుణిగిరినాథుడు కూడా సంస్కృత ద్రావిడభాషా పండితుడు. తిరుప్పుగళ్ల మూడువేల గీతములు గ్రంథం. ఒక్కుక్క

గీతమూ అమృతతుల్చిన. అరుణగిరినాథుడు ప్రోధదేవ రాయలకాలంలో - అంటే 15వ శతాబ్దిలో - జీవించినట్లు తెలియవస్తున్నది. శ్రీనాథుడు పేరొక్కన్న డిండిమ భట్టు అరుణగిరినాథుడు కావచ్చుకేమో! ఈ విషయంలో పూర్వమైన పంశిలన జరిగితే, మరికొన్ని సాహాత్మ్య విషయాలు మనకు తెలియవ్సాయి. అరుణగిరినాథుడు తిరుప్పుగాళుకే కాక కందర్ అఱంగాం కందర్ అనుభూతి మొదలైన వాటిని కూడా రచించెను. ఆయన ఏతంలో మురుగడే ప్రధానదై వం

కాలమేఘు పండితుడు;

15వ శతాబ్దిలో వర్ధిలిన పండితకవులలో విశ్వము. విశేషించి ఆశకవి. శైవకవిత చెప్పడంలోనూ, హాస్యరస ప్రధానమైన రచనలోనూ ఘటేకుడు. తిరువానైకాక్క ఉలా అనే కావ్యమునే కాక శైవమయపద్మాలు ఎన్నో ఆయన సంతరించాడు

హరిదాసు:

విజయనగరాధికార్యరుడైన శ్రీకృష్ణదేవరాయలాహరి ఆప్టానంలోని తమిళకవులలో హరిదాసు ప్రముఖుడు. ఆయన ఇయనమయవిళకక్కం అనే గ్రంథం వ్రాశాడు. శైవ వైష్ణవములను గురించి తులనాత్మక దృష్టితో వ్రాయబడిన గ్రంథ మిచి.

ఇంతవకూ పేరొక్కనబడిన గ్రంథములే కాక సేతుపురాణం, తిరువళైయాడత్త పురాణం, భాగవతపురాణం, కూర్కుపురాణం, సీకాళత్తిపురాణం, ప్రభుతింగలీల వుటి పెక్కుపురాణ గ్రంథములు వెలుగులోకి వచ్చినవి. పురాణములతో పాటు ప్రవోధ చంద్రదోషయం, మెయ్యిళ్ళాన విళకక్కం వుటి వేదాంత రచనలూ, తొండై మండల శతకం, చోళమండల శతకంవుటి చారిత్రక రచనలూ, కుట్టాలక్కుఅమంజి, రామనాటకం పంటి గేయమూ పకములు మొదలైన రచనలు ఎన్నో యా యుగంలో వెలువడినవి. అరుణాచల కవి సంతరించిన రామనాటకం నేటికి పండిత పామర రంజకమై బహుళ ప్రచారంలో ఉన్నది.

ఈ సందర్భంలో సిద్ధుల రచనలను గురించి ఒకటి రెండు మాటలు ప్రాయిడం సమయితం. సిద్ధు లనగా జ్ఞానులని అర్థం కాదా, వారి రచనలు తాత్త్విక రహస్యములకు కాణాచి అనడం సమాజం. వారిది ప్రభానంగా మర్గ కవిత. ఈ సిద్ధులలో తొలుత తిరుమూలర్ (ఏ వ శతాబ్దికి చెందినవాడు) సంభావ్యాడు. ఆయన గీతాలు విశేష వ్యాప్తిలో ఉన్నవి. ఒక గీతం :

“పారుని లోగిలిలో

పాడియావు లైదు కలవు.

మేపువాడు లేని కతమున

పేపుమీరి తిరుగుచుండె నవి.

మేపువాడే ఉన్నచో

ఏపు బాగా తగ్గచో

పారుని పాడియావులు

పాల వాగు లగును గాదె.”

(పాడియావు అనగా పుచ్చెందియములు. ఏపు అనగా అహంకారం. మేపువాము అన్న మాటకు కైవులు పశుపతి అసీ, వైష్ణవులు విష్ణుమూర్తి అసీ అర్థం చెబుతారు.)

నేటికీ ఈ సిద్ధుల గీతములు మనకు బిచ్చగాంద్ర ముఖుతః వినిపిస్తూ ఉంటాయి.

కుమర గురుపరస్యామి:

తమిళ సాహిత్యాభివృద్ధికి తోద్విఫిన మతములలో దర్శపుర, తిరువాడు దురై మతములు ముఖ్యంగా పేర్కున దగినవి.

దర్శపురమసనకు చెందిన విద్యాంసులలో కుమర గురుపరస్యామి (17వ శతాబ్ది) ప్రసిద్ధుడు. యోవనంలోనే సన్యసించిన కుమరగురుపరర్ ధిలీదాకా వెళ్లి అప్పటి పాదుషాకి కైవమత ప్రాధాన్యం తెలియజేసి, ఆయన అనుమతితో కాశిలో ఒక మతం స్థాపించినట్లు చెపుతారు. ఆయన పదహారు కృతులు వెలయించాడు.

వీచేటా ఆయనకి గురుపూజ జరుగుతుంది. ఆ సమయంలో శైవపండితులకు సన్మానములు జరగడం గమనించదగిన అంశం.

తిరువాడుదురై మరమునకు చెందిన శిఖళ్లాన ముని సంస్కృత ద్రావిడ భాషలలో మహాపండితుడు. ఆయన సంతరించిన కాంచిపురాణం తమిళపురాణ వాజ్యయమునకు తలమానికం వంటిది. నేటికి తిరుప్పునందాళ్ల మరికొన్ని మరములు తమిళ శాఖాభివృద్ధికి యథోచితంగా సేవ చెయ్యుదం హర్షించదగిన విషయం శాంతలింగస్వామి, చిదంబరస్వామి, తత్కురాయర్, తాయు మానవర్ మొదలైన మహానీయులు తాత్క్రీక రచనలు ఎన్నో వెలయించారు.

తాయు మానవస్వామి (1705-1742) సంస్కృత ద్రావిడ శాఖా వీద్వాణ సుధు. ఆయన విజయరంగ చౌక్కనాథనాయకుని మంత్రి. ఆ పదవినికూడా పరిత్యజించాడు; దైవ చింతనలో కాలం గడిపాడు. అందువల్ల ఆయన గీతాలు భక్తిరస ప్రధానములుగా ఉండడంలో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు ఉపనిషద్వాణిని తేట తెల్లం కావించిన తమిళకవి తాయు మానవస్వామి అన్నా సాహసం కాదు. మచ్చకి ఒక గీతం:

“కోప మెల్ల అణచుకొన్నను
సిద్ధ లెల్ల పొంది యున్నను
మనసు నణచుకొనని వారికి
మాట లేల పరాపరమే.”

“అందరు సంతోషముగా
ఆహారహము మనవలె నని
ఆశించుటయే తప్ప
అన్య మెరుగను పరాపరమే.”

ఎవరియందును భేదభావం పాటించక, అందరినీ ప్రేమించిన విశాల హృదయుడు తాయు మానవ స్వామి. సామరస్య హర్షకమైన ప్రేమ ఆయనలోనూ ఆయన గీతములలోనూ కనిపిసుంది.

ఉమణు పండితుడు:

17వ శతాబ్దిలో వెలుగులోకి వచ్చిన ప్రశ్నస్త రచనలలో ఒకటి సీతాప్సు రాజం అనే పద్మకృతి. ఇందులో మూడు కాండములూ, 92 అధ్యాయములూ, దాదాపు 5,00 వ్యుతములూ ఉన్నవి. దీని కర్త ఉమణు పండితుడు; మహామృదియుడు. సీతక్కాది (సయ్యద్ ఖాచర్), అబుల్ కాశిం నుక్కాయర్ అనే సహృదయుల పోత్తాపూపు ఫలితమే యిం కావ్యం. సీతక్కాది దనికుడు; దాతగూడా. ఆయన దత్తత్యుమును కొనియాడుతూ ఒక కవి యిలా అన్నాడు. “సీతక్కాది మళ్ళీ యిం భూమిమీద పుడితే, అప్పు కాగాని కవుల మనుగడ బాగు పడదు.” అంత గొప్పదాత ఆయన! సీతాప్సురాజంలో మహామృదు నబి ఉన్న చారిత్రం ఆధివర్షించబడింది. ఆరేబియాదేశపు ఆచార వ్యుమహాములూ, ఇస్లాము మతం వ్యాప్తి చెందిన వైనం మొదలైనవాటిని యిం కావ్యంమండి గహించపచ్చ.

కుణంగుడి మస్తాన్, షైక్ కబ్బల్ ఖాదర్ నయింగ్ లభైట్, అబ్బల్ మజీద్ ప్రపథ్తులు తమ రచనలద్వారా తమిళసాహిత్యమును సుసంపన్నం చేశారు. పీరిలో మస్తాన్ చాలా ప్రసిద్ధుడు. ఆయన గీతాలచే ప్రఫావితులై కొందరు ఆయన మీద ఏ ఘుస్కుతులు వెంయించారు. మస్తాన్ గీతాలలో వాడుక తమిళం చాలాచోట్ల చోటు చేసుకోవడటాగమనించదగి. 4

విషయనగర సామ్రాజ్య పత్రనానంతరం దక్షిణాపథంలోగూడా మహామృదియుల ప్రాభల్యం ఎక్కువయింది. కొంత కాలంపాటు విషయనగర సామ్రాట్లు సామంతు లనదగిన నాయకరాజులు. తమిళ నాడును పరిపాలించారు. నాయకరాజుల పిమ్మట మహారాష్ట్రులు రాజ్యాధికారం చెయ్యిసాగారు. వారుగూడా తమిళభాషా సాహిత్యమను యథోచితంగా పోవించారు. అఱునప్పటికీ, తమిళ సాహిత్యానికి నిజమైన రాజుశ్రమం లభించలేదని చెప్పడం సమంజసం.

ఇలా ఉండగా, వ్యాపారార్థమై పొళ్ళాత్ములు మన దేశమునకు వచ్చారు. వారితో పాటు విచ్చేసిన కైస్తవ మతప్రచారకులు తన్నతప్రచారానికి దిగారు. మతప్రచారకులలో కొందరు తమిళభాషాధ్యయనం చేశారు; మరికొందరు రచనలు గూడా చేశారు. అటువంటి వారితో పీరమామునివర్ ఆనే నామాంతరం కల పాదర్

బెస్ట్ మఖ్యంగా పేరొక్కనదగినవాడు. తమిళ భాషాసాహిత్యములను అధ్యయనం చెయ్యడమే కాక ఆయన తమిళ సాహిత్యమును నుసంపన్నం చేశాడు కూడా !

తమిళంలో రచనలు వెలయించిన ఐరోపీయులో ప్రథముడు ఇటలీ దేశస్తుతైన డి నొబిలీ (1577-1658) అనే పాచిరి. తత్త్వబోధకర్ అన్నది ఆయన నామాంతరం. సంస్కృతంకూడా నేర్చుకున్నాడు. ఆత్మనిర్జయం, జ్ఞానవోపదేశకాండం మొదలైన పెక్క వచన రచనలు చేశాడు.

వీరమామునివర్ అనే నామాంతరం కల బెస్ట్ (1630-1747) కూడా ఇటలీ దేశస్తుదే. నొబిలీ, బెస్ట్ - వీరిద్దరూ తమిళవచన వాజ్యయ వికాసానికి ఎంతో దోహదం చేశారని సిస్పంశమంగా చెప్పవచ్చు. కానీ బెస్ట్ యశస్వీధానికి ఆయన సంతరించిన తేంబావణి అనే కావ్యం మూలస్తంభం, యేషుక్రిస్తు జీవితము నభివర్ణించే యొకావ్యం 30 ఆధ్యాయముల గ్రంథం (కి.615 పద్యములున్నవి). వేషియర్ ఒపుక్కుం, పరమార్థ గురువిన్కడై మొదలైన రచనలు కూడా చేశారు. చతురగరాది అనే నిఘంటువు కూడా సంతరించాడు. అంతేకాక తమిళము - లాటిన్ నిఘంటువు, తమిళము - ప్రఫెంచి నిఘంటువు, పోర్చుగీసు-లాటిన్-తమిళ నిఘంటువు మొదలైన వాటిని కూడా వెచయించాడు. నిఘంటు నిర్మాణ విషయంలో ఆయన తమవాతి వారికి మాగ్గదర్శకుడన్నా అత్యుక్తికాదు. మొత్తంమీద వీరమామునివర్ ఒపుముఖ ప్రజ్ఞాకాలి అనీ, ఆయన చేసిన తమిళ వాజ్యయసేవ చిరస్కరణీయ మైనదనీ పేరొక్కనవచ్చు.

పీచుకాక బిష్ట్ కాల్కెల్, జి.యు. పోవ్ ప్రభృతులుగూడా తమిళభాషకు సేవ చేసిన పాశ్చాత్య పండితులు.

డ్ర్యూప్లేవద్ద ద్విభాషిగా ఉండిన ఆనందరంగం పిక్కెత్తెనే ఆయన తమిళంలో దినచర్య (డైరీ) ఒకటి వెలయించాడు. ఇచ్చి ఆనాచి తమిళభాషను గురించి చారిత్రక విశేషములు గురించి తెలుసుకోదానికి ఎంతై ఉపయోగపశుతుంది. దీని ఆంగ్గానువాదం ప్రకటించబడడం హర్షించదగిన అంశం.

ఉపసంహిరంగా, పురాణేతిహస యుగంలో రసవత్సువ్యాములు ఎక్కువగా వెలువదక పోయినప్పటికీ, స్తులమాహాత్మ్య గ్రంథములూ వేదాఃత గ్రంథములూ ఎన్నో వెలువడినట్లు చెప్పవచ్చు. అనగా, మతపరమైన సాహిత్యం వెలుగులోకి వచ్చినట్లు భావించవలె. ప్రతిభావంతులూ సాహితీప్రియులూ అయిన పరిపాలకులు లోపించడం, మతాధిపతులూ మతప్రచారకులూ సాహిత్యపోషకులు కావడం మొదలైనవి యిందుకు ప్రచాన కారణాలు.

ఈ యుచం చివరిభాగంలో క్రైస్తవ మతమునకు తమిళ నాదులో నిలువ నీడ లభించినట్లు చెప్పవచ్చు. క్రైస్తవమత ప్రచారమును ఆరికట్టదలచి కాబోలు, 17వ శతాబ్దిఖాదయిన శివప్రకాశస్వామి అనే ఆయన యేసుమత నిరాకరణం అనే గ్రంథం వ్రాళాడు. నీదిఎలా ఉన్నా, మతదృష్టితో కాకుండా సాహిత్యదృష్టితో చూసినట్లయితే క్రైస్తవమత ప్రచారకులు కొందరు తమిళభాషా సాహిత్యాలకు చిరస్నేరణియమైన సేవ చేసినట్లు పేర్కునవచ్చు.

1. విల్లిభారతం సంస్కృతంలో అగ్న్యభట్లు రచించిన భారతమునకు అనువాదమని కి. వా. జగన్నాథన్ అభిప్రాయం. (తమిళ కాప్యియంగక్)

2. ము వరదరాజన్ : తమిళ ఇలక్కియ వరలాఱు, పుట 211.

3. కి. వా జగన్నాథన్ : తమిళ కాప్యియంగక్.

“.... ఈ గ్రంథము (భారతం) అందరి ఆదాభిమానములు మారగాన్నది. ఇందుకు నిదర్శనం తద్దచచుతకు “భారతం రచించిన పెరుందేవనార్” అనే బిరుదం ఏర్పడమే. దీనిని రచించడమే ఆయనకి కీర్తి శేతువు కాగా, మరి దీని పేరు పెంపు లెట్టివో ఊహించుకొన వలసినదే”

4. తమిళ సాహిత్యమునకు సేవ చేసిన మహమ్మదీయ కవులను గురించి అభ్యుత్త రహిం అనే రచయిత “ముస్లిం తమిళ పులవర్గక్” అనే పుస్తకం వ్రాళారు.

7. ఆధునిక యుగము

మనదేశంలో ఆంగ్రేషులు స్విట్జర్లాండ్ సాహిత్యాలకు బహుళవ్యాప్తి లభించింది. ఆంగ్రేం రాజులు కావచం వల్ల, చూలామంది ఆఖ్యాయ నేర్చుకున్నారు, ఆ నాల్గొలో ఆంగ్రేషుచూచ్యాయనం నాగరకతా చిహ్నంగా గణించబడే భవాన్ని సాహసం కాదు. ఆంగ్రేసాహిత్య సంపర్కంవల్ల భారతీయ సాహిత్యానికి మేలు కణగకపోలేదు. మనదేశంలోని అన్ని భాషలలోనూ ఆధునిక యాగం 19 వ శతాబ్దిలో ప్రారంభ మహతున్నది. అనగా, ఆంగ్రేసాహిత్య సంపర్కమునకు తర్వాతనే ఆధునికయుగంపై ప్రారంభ మైనదని పేర్కునవచ్చు.

ఆంగ్రేషుపొవ్వాప్రీతి పాటు మనదేశంలోని వివిధప్రాంతాలలో నెఱకొన్న ముద్రణాలయములు కూడా ఆధునిక భారతీయ సాహిత్యానికి మనోపకారం చేసినవి. తాళప్రతరూపంలో ఉన్న ప్రాచీన కావ్యములు ప్రమరితములై వ్యాప్తిలోకి వచ్చినవి. అంతవరకూ ఏ కొద్దిమంది మూత్రమౌత్రువులు తదున్నతు తుండిన కావ్యములు మొచ్చలైనవి ఆనేకంగా ఆధునికభాషలలోకి రాపథంగమవించదగిన అంశం.

ఇది యిలా తండగా, ప్రాచీన భారతీయ సంస్కృతినే పరిరక్షించే వుదై కంతో మహానీయములు కొందరు నూతనోద్యమములు ప్రారంభించారు. మరి కొందరు మూడూ చారములను దూపు మాపాలనే సంచదైకంతో ఉద్యమములు ప్రారంభించారు. స్వరాజ్య సంపాదనోద్ధేశంతో జాతీయోద్యమం ప్రారంభించబడింది. వహనీయములు పలువురు స్వార్థరహితులై స్వాతంత్య సమరంలో పాల్గొన్నారు. ఇలా నైతిక, సాంఘిక, రాజకీయాది వివిధరంగాలలో నూతనోద్యమములు బయలుదేవినని. ఈ ఉద్యమముల ప్రభావం ఆధునిక భారతీయ సాహిత్యం మీద లేకపోలేదు. తమిళ సాహిత్యం కూడా ఆధునిక భారతీయ సాహిత్యాలోని ఆంతర్వాగం కనుక. ఈ ఉద్యమముల ప్రభావం ఆధునిక తమిళ సాహిత్యం మీద కూడా ఉన్న దనండం వర్ణిత చరణమే,

16 వ శతాబ్దిలో కూడా తమిళ లో స్వంతపురాణములు ఎన్నో సంతరించబడినపటి నాటక వెషం దార్శనిగేయరచనలు, సంస్కృతానువాదములు మొదటినవి కూడా వెలగులోకి వచ్చినవి. ఈ శతాబ్దిలో వద్దలీన పములు లో రామలింగస్వామి (1828-1874) అనే భక్తకవి తొలులోలత పేర్కొనదగినవాడు. భక్తిరసస్థావిత మైన ఆయన కవితనుడి తమిళ నుడికారపు సాంప్రదాయ గ్రహించి వచ్చు భావగా శీర్యమునకు ఆయన కవిత పెద్దంది పేరు. రామలింగస్వామి చెప్పిన పద్య సమూహమును తిరువరుట్టా అని వ్యవహరిస్తారు. జాతిమత పేరములు కల్పిలనీ, అందరూ ఒక్క జాతికి చెందిన వారనీ ఆయన ప్రభోధించారు.

“నాకు ముక్కి వఱయు ననెడుకోరిక లేదు;

జగతిలోని తీవ్రాలమునకు

సంతన స్మృదవగ సంతరింప ధలతు →

ఇచ్చియై పో మరీయ లుచ్చు, తండ్రి ;”

ఆని ఆయన శగవంతుడికి విన్నవించుకున్నాడు.

బహుగ్రంథక క్ర, పండిత శిఖామణి ఆయన మహావిద్యాన మీశాస్తి సుందరం పిక్క (1825-1876) 18 వ శతాబ్దిలో వద్దలీన పండితులు ప్రముఖుడు. ఆయన పెక్కగా స్వలమాహత్మ్య గ్రంథములు వెలయించారు. ఆయన శిష్యుడే మహా మహాపాద్మాయ, దాఖిలార్య కశానిధి, దాక్షర ఉ. వే. స్వామి నాథ ఆయ్యరు (1856-1942). సంగీతపు కావ్యాలను లెస్సుగా పరిష్కరించి నిర్వహించాడు. ప్రకటించిన చిరయకస్సు ఆయ్యరుగారిదే. గ్రంథాంతమున పదసూచికకూడా ఆయన చేర్చాడు తమిళాంశా సాహిత్యాలకు ఆయన చేసిన మహాపకారం వర్ణనాతీతం. తన గురుదేవుని జీవిత విశేషాలకమును ఆయన “మీశాస్తిసు దరం పిక్క వరిత్తిరం” అనే పేరుతో రచించి, తరువాతి వారికి జీవిత చరిత్ర చెప్పమంలో దోక చూపారు. అంతేకాక స్నేహచరిత్ర రచనకు కూడా ఆయ్యదే ఆ ర్యాపిరం. ఆయన బహుమణి ప్రజ్ఞను గుర్తించిన తమిళు ఆయన నిలువెత్తు విగ్రహమును చెన్న పురిలోని రాజధానీ కశాశాలలో స్థిరించడం ఎంతెనా హర్షించడగిన విషయం.

ఇరక్కడియ యూర్పికం మొదలైన కృతులు రచించిన కృష్ణపిత్రై (1827-1900), వినోదరసమంజసి అనే వ్యాస సంపుటిని సంతరించిన విరాస్తమిసెట్టి, పండితుడూ ప్రతికా రచయితా ఆఖున కో. వడివేలు సెట్టియార్ (1863-1946) తమిళసాహిత్యమును ఆంగ్లమర్కో రచించిన ఘం, యస్. శ్రూర్పిలింగంపిత్రై (1816-1947), బహుభాషాపండితుడూ, బహుగ్రంథకర్త అయిన ఎత్తు లై అదిగెం (స్వామి వేదావలం, 1878-1850), తమిళసాహిత్య చరిత్రను వెల యించిన కా. సుబ్రహ్మణ్య పిత్రై (1885-1945), పరిశోరం ఉంచి ఉదైనన. ము. వేంకటస్వామినాట్టార్ (1834-1944), మనోన్మణియ మనే ఈత్తమ నాటకమును సంతరించిన పె. సుందరం పిత్రై మొదలైనవారు పేర్కొనదగిన. మహాపండితులు.

ఈక 20వ శతాబ్దికో, తమిళసాహిత్య వీఘులు మరింత విస్పృతములైనవి వచన రచకు విశేషప్రాధాన్యం ఏర్పడింది. ప్రాచీన కావ్యాలకు వ్యాఖ్యానములు వెరిసినవి. సారస్వత సమాజములూ సాహిత్య ప్రతికలూ వెలుగులోకి వచ్చినవి.

ఈ శతాబ్ది ప్రారంభంలో కూడా మహాపండితులు ఎ. దర్శి రీల్లిరారు. దూషావతి మొదలైన నాటకములు వెలయించిన వి. కో. సూర్యారాయణశాస్త్రి, తమిళసాహిత్య చారిత్రకర్త, చెందమిళ ప్రతికా సంపాదకుడూ అయిన మహా విద్యాన్ ఆర్. రాఘవ అయ్యాగారు, ఆశియాజ్ఞోతి వంచీ కావ్యములు సంతరించిన కవి మణిదేశిక విశాయకం పిత్రై, బహుముఖప్రతిభాశాలీ, “గాంది అదిగళం-మనిద వాళ్కై గ్రయుం” (గాంధిజీ-మానవ జీవితమూ) వంటి ఉద్గ్రింథ రచయితా ఆఖున తిరు. వి. కల్యాణసుందరం ముదలియారు (1888-1958), బహుగ్రంథకర్త, ప్రముఖ పరిశోధకుడూ ఆఖున యస్. వై. యాపు: పిత్రై (1891-1958) మున్నగు పండితులు తమిళసాహిత్యమును పరిపుష్టంచేసిన మహానియులు.

ఈ సంవర్ధంలో భాషాకవిశేఖర చిమదాంచితులూ చేరన్ సేంగుట్టువన్, ఆహాయచ్చిత్తో రుది (పరిశోధకవ్యాస సంపుటి) వంటి ఉద్గ్రింథములు ఎర్పి రచించిన ము. రాఘవ అయ్యంగారు, మదరాసు ప్రథుత్యపు తమిళ ఆప్రాణిషి

పండితుడూ అయిన నామక్కుర్త వే. రామలింగం పిట్టె ప్రభుతులుకూడా సంభా వించదగిన వారే.

సుబ్రహ్మణ్య భారతి :

ఇక జాతీయ కవి ఆని తమిళులు కొనియదే మహాకవి సుబ్రహ్మణ్య భారతిని (1882-1921) గురించి చెప్పవలసి వున్నది. ఇది భారతి యుగమన్నపు దీకీ సాహసం కాదు.

భారతిని సంస్కరించగానే కమనియ కూల్పనిక ఇగతు, దారిద్యం, పార తంత్ర్యం-ఈ మూడు విషయాలో స్వీరణకు వస్తాయి. దారిద్యం దుఃఖమును కొంతసేపయినా అయిన విస్కరించ గలిగాడు; కానీ పారతంత్ర్య దుఃఖమును మాత్రం విస్కరించలేక పోయాడు. పద్మం చెప్పినా, గద్యం ప్రాసినా, పరా శక్తిని ప్రార్థించినా, పాట పొడినా ఆయన్ని పారతంత్ర్య దుఃఖం రంపపుకోత పెడుతూ వుండేది. దాస్య శ్రీంథలములచేంధించబడి, స్నేచ్ఛావాయువులు పీల్చ లేకున్నానుగడా అని ఆయన సదా వాపోయేవాడు. ఈ పద్యం పరికించండి:

“ వాన్ లేకున్న జీవిత వైభవమ్ము
మాని పోజాలదే, పెక్కు మాట లేల ?
మమత గాల్పెడి స్వాతంత్ర్య మమరకున్న
దేని కీ జన్మి ! దీనుల మైన మనకు ? ”

భారతి ప్రతిరచనలోనూ ఈ స్వాతంత్ర్య వాంచ ప్రభావంగా ప్రవ్యక్త మవుతూ వుంటుంది.

గేయరచన చెయ్యడంలో భారతి అందేవేసిన చెయ్యి. ఆయన గేయములు దేశభక్తి ప్రభోదకములు; లేదా భక్తిరసప్లావితములు. సాహిత్యమును క్రింపిత ఐన ఒక ఆయుధంగా ఉపయోగించిన తమిళకవులో భారతియే ఆయ్యడన పచ్చ. గేయములేకాక, వ్యాసాలు, చీనుకథలు, పోస్సుప్రభావములైన రచనలు, తాత్త్వికరచనలు మొదలైన వివిధ సాహిత్య ప్రక్కియలోనూ ఆయన రచనలు తీఱినుండాయి. ప్రముఖ ప్రతీరచనల్లుకూడా, ఆయన సంపాదకియములు

పేర్కొనదగినవి. ఆయన కావ్యాలలో “పాంచాలి శపథం” ఉదాహరించదగినది. “ఖాసరథం” అనే వచనకావ్యం నుండి ఆయన ఆత్మియతను గ్రహించవచ్చు. పరాశక్తిని ఉద్దేశించి ఆయన పాడిన గేయములు, కళ్ళనిపాటలు మొదలైనవి తమిళసాహిత్యంలో విశిష్టస్వానం గడించినవి.

భారతి విశాలహృదయుడు. ఆయన రచనలు మతసహనమునకూ భాషాసహనమునకూ నిలయములు. వ్యాపారిక తమిళమునకు సాహిత్యంలో పెద్దపీట వేసిన విశాలమసస్యదు భారతి. ఒకగేయంలో ఆయన తెలుగుభాషను ఇలా కీర్తించాడు.

విరియగాచిన వెన్నెల రాత్రిలో
చేరదేశపు చెలులు వెంట రాగా
సుందరాంధ్ర పదమ్మను పాడుతూ
సింధునదిని పదవ నడుపుచు నాడుద్దాం?

సంప్రదాయ బద్దమైన తమిళ సాహిత్యానికి కొత్తదనం ప్రసాదించి తమిళ సాహిత్య వీఘ్నర్థి సువిశాలం చేసిన సి. సుఖిహృద్యభారతి జీవించింది కేవలం 39 సంవత్సరాలే!

ఆధునిక సాహిత్యంలోని వివిధ సాహిత్య ప్రక్రియలను పరిశీలించేందుకు ముందు మదరాసు విశ్వవిద్యాలయివారు ప్రచురించిన బృహత్తరు కోశమును (Tamil Lexicon) గురించి రెండుమాటలు నుడువవలసి వున్నది. ఈ నిఘంటువు అంతకుముందు వెలువడిన నిఘంటువు లన్నిటి కండె ప్రశ్నస్తమైన దని నిన్నంక యంగా చెప్పవచ్చు. దీనిని హర్షిత చేయడానికి 28 సంవత్సరాలు (1918-1985) పట్టింది. దీనికి చాలాకాలం సంపాదకులుగా వ్యవహారించిన యన్న. వైయాపురి పిక్కె కృషి బహుభా శ్లాఘనీయం!

ఈక కవిత, సవల, కథానిక, నాటకం మొదలైన సాహిత్యప్రక్రియలు ఆధునిక తమిళ సాహిత్యంలో ఎలా పరిణతి చెందినవో పరిశీలించాము.

కవిత

ఆధునిక తమిళకవిత అనగానే సుబ్రహ్మణ్య భారతిపేమ వెంటనేస్వరణకు వస్తుంది. సంప్రదాయపు బరువుతో కుంగిపోయే కవితకు ఆయన కొత్త మెరుగులు తీర్చిదిద్దాడు. గేయంకం ఆయన కవితలో ప్రధానంగా కనిపైస్తుంది. కొందరు భారతిని విష్టవకవిగా పేర్కూన్నారు; కొందరు భావకవిగా కొనియాడారు. జాతి మత విశేషాలను సిరసించాడు. మూడుపిళ్వసాణు తూర్పురపట్టాడు త్రీ విద్యనూ, త్రీ స్వాతంత్ర్యాన్ని ప్రోత్సహించాడు. భారత జాతీయతను వ్యక్తం చేశాడు. భారతీయ సాహిత్యంలోని ఎకత్త్వాన్ని గుర్తించాడు. అయినప్పటికీ, భారతి ఎంత నవీనుడో అంత సంప్రదాయ విధేయుడు. ప్రాచీన తమిళ సాహిత్య మన్మా, తమిళకవులన్నా ఆయనకి అపారమైన భక్తి. ఆయన జాతీయతా దృష్టి కం రాత్రియకుడు.

భారతి భావసంపదను గ్రహించేందుకు ప్రకయతాందవం అనే కింది కవిత తోర్పుదురుంది.

జ్ఞాద్దరైన జ్ఞాన్యందములో బహుభంగుల ఉరుములు తాళము వేయగ
రోదసిలో రుధిరతృష్ణ రూపెత్తిన భూతప్రాతము పాడగ
పాటలోని భావం నీ అందెలరవళిని లీనము కాగా
మైమరచి ఆడే కాళి, చాముండి, కంకాళి
అమ్మా, అమ్మా -

చెదిరిపోయన పంచభూతాలు ఏకమై, ఆవల
అవి కూడా శక్తిపథమున లీనముకాగా - అక్కుడ
కన్నులు చెచిరే కాంతితో, మనసుకి అందని వేగంతో
చేసెదవు తుదలేని తాందవం, క్రక్కెదవు నిప్పులు
అమ్మా, అమ్మా

నీను కన్నోని ముగ్గుళనైతి నమ్మా.

పొడువడిన యొహారి రూపు మరింత మాసిపోగా

నందలనం, సత్కృసంపన్నత గతి తప్పగా
విధిపిశాచు ‘టహోహో’ అంటూ సందడి చేయగా
శివ మెక్కికదానవై చేసేవవు పశయతాండవం
అమ్రా, అమ్రా

నిను కన్నాని ముగ్గుడనై తినమ్రా
శక్తి భూతాలు కేళాకేళి పోరాడగా
చట్టచ్ఛద చదచట్టని తాళం వినబడగా, అప్పుడు
ఎటు చూచిన కసిపిచుమ - త్వదీయ
పీషజాగ్నికి సుసిమ్మెపోయిన వస్తుసముదాయం.
అమ్రా అమ్రా

నిను కన్నాని ముగ్గుడ నై తినమ్రా
లోకతయమూ కాలంలా నీర్ములము కాగా
ప్రతిభాసి-చు సప్పుకు ఈశ్వరుని మౌనణ్ణోతి ఒక్క దే - ఆ
పరమాత్మని చూచినంతనే తొలగును స్త్రీధాగ్నియు
అప్పుడతనితో కఁసి చేసేదవు ఆనంద తాండవం
అమ్రా అమ్రా
నిను కన్నాని ముగ్గుడ నై తినమ్రా.

మరోకవిత :

మోగించండి గుడి గంటలు
ఆచతరిలచింది నవభారతం.
ఆమె కొత్త పేరు - శూర్యమున్నదే - భారతవర్షం.
మోగించడి గుడిగంటలు
చెయ్యడి వించలు జరపండి వేఁకలు.
తల్లి కొత్త విళానం సంతరించుకుంటోంది
కళయా, శాస్త్రాలూ నేర్చుకుంటోంది.
మోగించడి, గుడిగంటలు.

తమిళ నవయుగ ప్రవక్త భారతికి తర్వాత పేర్కూనదగిన కవి భారతిదాసన్. ఆయన ఆభ్యుదయ భావాలుగల కవి అనందలో సందేహం లేదు. సంఘంలో పేరుకుపోయిన రకరకాల భేదాలను నిర్వయింగా విమర్శించడ మేళాకుండా, ఆన్నిక అసమానత్వం తొలగాలనీ దేశంలోని సంపద నలుగురికి ఉద్యోగమయ్యేటట్లు చూడాలనీ ఆయన వివరించాడు. “లోకం నీది” అనే కవిత సుంచి కొన్ని పాదాలు:

“నాజూతి అనే భావనతో

మానవ సముద్రాన్ని చూచి సంతోషించు;

ఇంకాన్ని విస్తృతం చెయ్యి, అఖండం చెయ్యి,

విశాలదృష్టితో ఆకట్టకో ప్రజను

మానవసముద్రం నేనని చెప్పు

చీరికలేదు, భేదంలేదు.

లోకం తినగా తిను, ధరించగా ధరించు,

సంపద సర్వజనుల దనుచు

సమాజి భావనతో వ్యవహరించు.

ఆకాశంలా ప్రజను ఆవరించి

అమం మైన అనురాగంతో

అల్పబుద్ధులకు సైతం దీన్ని వివరించు.”

సలక్షణమైనభాష, శక్తివంతమైనకైలి. ప్రగతి శిలాత్మకమైన భావం భారతిదాసన్ కవితకు అందచందాలు సమకూర్చినవి.

భారతిలా, భారతిదాసన్ కూడా తరువాతి తమిళ కవులకు మాగ్గదర్శకు డైనాడు సురతా (సుబ్బారత్నదాసన్-భారతిదాసన్ అసలు పేరు సుబ్బారత్నం), ముడియరశన్ మున్నగువారు భారతిదాసన్ అనుయాయుల్లో ముఖ్యింగా పేర్కూనదగినవారు. పీరి కవితలలోనూ ఆభ్యుదయభావాలు కనిపిస్తాయి తమిళప్రకస్తి పీరి రచనలలో ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది. ప్రకృతి రామణీయకాన్ని అభివర్ణించే కవితలు కూడా పీరు వెలయించాడు,

సంప్రదాయానుసారంగా రచన సాగిస్తున్న ఆధునిక తమిళ కవులలో శుద్ధానంద భారతియార్, మ. ప. పెరియసామి తూర్పన్, అ. త్రీనివాసరాఘవన్ (నాణల్), యన్. డి. యన్. యోగి, కి. హా. జగన్నాథన్, మీ. ప. సోమసుందరం, యన్. డి. సుందరం, త్రిలోక సీతారాం, కా. ము. వెరీఫ్, తురైవన్, ఎ. వి. ఆర్. కృష్ణస్వామి రెడ్డియార్, పుత్ర నేరి రా. సుబ్రమణీయన్ ప్రభుతులు పేర్కొన దగినవారు. పీడిలో సంప్రదాయ ప్రాబల్యం కనిపించినా, వీరి రచనలలో నవ్యత కనిపించకపోదు. ఇతర విషయాలతో పాటు భక్తి, తాత్త్వికచింతన మొదలైన వాటిని ఇతివృత్తాలుగా స్వీకరిస్తున్నారు.

సంప్రదాయక కవితనుగురించి చర్చించుటకు మునుషు కవిమణి దేశిక వినాయకస్తోభేం గురించి తొలుత ప్రస్తావించాలి. ఆయన కవిత సంప్రదాయ బధ్యంగా కొనసాగినా, అందులో నవ్యభావాలు గోచరిస్తాయి. శబ్దాదంబరం ఎరుగని చక్కని కవిత కవిమణిది. భగవదర్థన అనే యా కవితను పరిశీలించండి.

“కోవెల నంతా చక్కగ చూశాను
గోచురమూ ఎక్కు పరికించాను
ఆ దేవ దేవుని మాత్రం
ఎంత వెడికినా చూడ నైతిని.

శిల్పము లెనోన్న చూశాను
చిత్రము లెనోన్న చూశాను
ఆ అద్యుతమూ రీని మాత్రం
అక్క డెక్కదా చూడ నైతిని.

ధూపం వేయుట చూశాను
దీపం చూపుట చూశాను
ఆ ఆపద్యాంధవుని మాత్రం
అక్కుడ నేను చూడ నైతిని.

కంచెతో సొగసులు పరికిష్టూ
మనస్సు నేమో అడవికి మళ్ళిష్టూ
ఒనరించే హాజల వల్ల లాభం
ఆఱు మాత్ర మైనా కనిపించదు.

గుండెలో అతడు నెలకొన్నాడు
గుర్తించాలి దీనిని మనం
గుండెలోనే చూడ గలిగితే
గుడి కూడా కనిపిష్టందట.

ఎడ్డిన్ ఆర్మ్స్ రచించిన లైట్ ఆఫ్ ఎవ్వియా అనే కావ్యమును అనున
రించి దేశిక వినాయకంపిక్కే ‘ఆసియ ణోతి’ అనే చక్కని కావ్యం వెలయించారు.
ఆలాగే, ఫిట్టిరార్ట్ ఇంగ్లీషు అనుషాదమును అధారం చేసికొని ఉమర్ ఖయాం
గీతాలను తమిళం చేశారు. ఈ రెండూ తమిళుల ఆదరాభిమానములు చూర
గొన్నవి. మచ్చుకి ఒకబోటు రెండు గీతములు :

“ఎండకు తగిన సీడ కలదు
కమ్ముని తెమ్మెర కూడ కలదు
చేతను కంబని కవిత కలదు
పాత్రము నిండుగ మధువు కలదు.

భక్తి గీతము లెన్నో ఉన్నవి
తెలిసి పాడుతకు సీ వుర్మావు
ఇహలోకపు ఈ సౌఖ్యమును మించి
స్వర్గమన్నది వేరొకబోటు కలదా : ”

దేశిక వినాయకం పిక్కె వహించిన స్వాతంత్ర్యమును తెలుసుకోవడానికి
ఈ గీతములు ఉపకరిస్తాయి.

దేశభక్తుడుగా, గాంధీయ కవిగా వినుతి కెక్కిన నామక్కర్త వె. రామ
లింగం పిక్కె (1888-1975) కూడా ఈ సందర్భంలో స్వరణియుడు. ఆయన

ప్రాసిన కావ్యాలో ఆపనం ఆపశం (ఆశదూ ఆమె) అనేది విశిష్ట మయింది. అవిథ క్ర మదరాసు రాష్ట్రంలో (1948) ఆయన ఆస్తాన తమిశ కవిగా నియుక్త డైనాడు. భారత ప్రభుత్వం ఆయన్ని పద్మభూషణ బిరుదుతో సత్కరించింది.

రామలింగం పిష్టై కి చిరకీర్తి ప్రసాదించిన రచన “గాంధి అంజలి” అనే గేయ సంపుటి. 1941లో తంజావూరు జీల్లాలోని వేహరణ్ణుంలో జరిగిన ఉప్పు సత్యాగ్రహానికి రాజాజీ నాయకత్వం వహించగా, అప్పుడు నామక్కల్ కవి యా కింది గేయం రచించారు. స్వాతంత్ర్య సమర కాంంలోనే కాదు, ఆ తర్వాత కూడా తమిశల్ని ఉత్తేజ పరిచిన గొప్ప గేయ ఏది.

“కత్తులులేని నెత్తురులేని
యద్ద మొకటి వస్తున్నది
సత్య మెపుడు నిలుచు నంచ
తలచు వారు చేరండి.

చూడనులేదు విన్నదిలేదు
భండన మీ మాదిరి;
మును పెన్నడో చేసిన పున్నము
పండెను ఈ నాడు.

గాంధి అనెదు శాంతమూ త్రి
చూపిన మంచిమార్గమిది
మానవాఢికి బాధ తగ్గగ
వెలసిన దైవ మార్గ మిది.”

రామలింగంపిష్టై కవియే కాక ప్రముఖ చిత్రకారుడు కూడా.

ఇంకా కవియోగి శుద్ధానందబారతి, ఆచలాంబికై అమ్మెయార్, కుశనై కవి ప్రభృతులు కూడా పేర్కొనునిరగిన వారే. శుద్ధానంద భారతిగారి భారత శక్తి కావ్యం, ఆచలాంబికై అమ్మెయారి గాంధిపురాణం (3,000 పైబడిన పద్మా లున్నవి) మొదలైన కావ్యాలు పేర్కొనునిరగినవి. ఈ మద్య మహాత్మా గాంధి

కావ్యం అనే బృహతాగ్నవ్యం ఒకటి వెలువడినది. దీని రచయిత టి. కె. రామా నుజ కవిరాజర్. అలాగే, బి. పెంకటకృష్ణ అయ్యంగార్ రఘువంశ కావ్యం అనే బృహతాగ్నవ్యమును వెలయించారు. ఆధునిక తమిళ సాహిత్యంలో బృహతాగ్నవ్యముల సంఖ్య స్వల్పమనవచ్చ.

కొత్తమంగలం సుబ్బ ప్రతిభ కల గేయ రచయిత. క్రొవ్యంగా పాడగల శక్తి కూడా ఆయనకి ఉన్నది. విషయం ఏదైనా సరే, దాన్ని చక్కని గేయంగా మలచి పాడగలనేర్చి ఆయనకి వెన్నతో పెట్టినవిద్య అనుచ్చ ఆయన గేయము అన్ని జానపద గేయముల ఫక్కిలో ఉంటాయి గేయ రూపంలో గాంధి మగాన్ కడై (గాంధి మహాత్మని కథ) అనే బృహద్రచన చేశారు. అది ఎంతో ప్రచారం గటించుకున్నది. త్రిలోక సీతారాం, సురభి ప్రభుతులు జానపదగేయముల బాటిలో గేయ రచనలు చేశారు.

నేఱ చలన చిత్రకవిగా పేను పెంపులు గడించిన కళాశాసన్ కూడా పేర్కొన రగిన కవి. ఆయన నూర్లకొలది పాటలు వ్రాశారు. ప్రాచీన తమిళ సాహిత్యంలోని భాషములు ఆయన పాటలలో కొత్తజీవు పోసుకున్నవని చెప్ప వచ్చ. వాణిదాసన్, కంబదాసన్, వేళవేస్తన్, తంగవేలన్ ప్రభుతులు ప్రసిద్ధి తెక్కిన ఆధునిక కవులలో కొందరు. జమదగ్ని అనే ఆయన కాళిదాసు మేఘ సందేశము మొదలైన వాటిని తమిళ కావ్యాలాగా అనువదించారు ఇక త్రిలోక సీతారాం “తెలియని వింత” అనే కవితను పరికిద్దాం :

వేకువ జామున కొమ్మ మీని కాకి
కావు కావు మనుట విన్నాను ..
బద్ధకం మాని తోటలోని పక్కి
ఆకాశంలో ఎగురుట చూశాను.

దిక్కు అన్ని తిరిగి తిరిగి
చికిత్స అవోరమును ..
ముక్కుతో కాలివేళతో
రెక్కులతో తీసుకవచ్చి,

పట్టువంచీమేను గల తన పాపతక
 తీసుకు వచ్చిన ఆహారం ప్రేమతో పెట్టి
 కాలి వేళ్ళతో ముక్కుతో బిట్ట నిమిరి
 తల్లి పక్కి పొందే ఆ సంతోషం
 కనుగొని తన్నయత్వం చెందాను
 కల్పనా శక్తిని నేను పొందాను.
 ఉపాయము లున్నవి మొదడులో
 ఉద్దేశ మున్నది ఎడదలో
 కోటి విద్యలూ నేర్చినా
 కోటి జన్మలూ ఎత్తినా
 ఈ లోకంలో ఎలా జీవించుట ?
 ఇంకా తెలియని వింతే యిది.

తమిళంలో ఆఖ్యాదయ కవులుగా ప్రసిద్ధి కెక్కిన టి. యం. సి. రఘు నాథన్, కె.సి.యన్. అయించిన కవితా సంపుటాలు పరిశీలించ దగినవి. పీరిలో కూడా సంప్రదాయ ప్రాభల్యం లేక పోలేదు. రఘునాథన్ కైలిలో సంవాదాత్మక కైలి కనిపిస్తుంది.

భారతి ప్రారంభించిన వచనకవిత యింకా ప్రచుర ప్రచారానికి రాలేదనీ, తమిళంలో నేడు వెలువుతున్న వచనకవితలకు పుండితుల ఆదరాభిమానములు అంతగా లభించడం లేదనీ చెప్పువచ్చు. వచన కవిత యింకా ప్రయోగ దశలో ఉన్న దనడం సాహసం కాదనుకుంటాను. వచన కవితలు వెలయించిన వారిలో న. పిచ్చమూర్తి, సి. సు. చెల్లప్ప వైటిక్యరన్, జ్ఞానకూర్తన్ ప్రభృతులు పేర్కొనదగినవారు. కణైయాఇ, కచటతపఱ, దీపం మొదలైన ప్రతికలు వచన కవితను ప్రోత్సహిస్తున్నవి. “దెసిటి” అనే కవి “కవితై” అనే ప్రతికను నడుపుతున్నారు. ఇది చిన్న ప్రతికయే అయినప్పటికీ, ఇది కవితాఖండికలకు మాత్రమే ఉద్దేశించబడింది.

ఈ మధ్య యువకులు కొందరు దేశంలో నానాటికీ తీవ్రరూపం దాలస్తున్న నిరుద్యోగ సమస్య, ఆర్థిక అసహాయత్వం మొదలైన వాటిని ఇతివృత్తములుగా

స్వీకరించి వచన కవితలు పెలయిస్తున్నారు. సంప్రదాయ విరుద్ధము లైన భావ ములు ప్రవేశ పెడుతున్నారు. ఇటీవల మదరాసులో కొంతకాలంగా సముద్ర తీరాన కవిసమ్మేళనం జరుగుతున్నది. ప్రతి నెలా మొదటి ఆదివారం సాయం నమయాన ఈ కవులు సమావేశమై తమ కవితలు వినిపిస్తారు. పొన్నదియాన్ అనే ఆయన సంపాదకత్వమున ముల్లై చ్చరం అనే ప్రతికను ఈ సంఘంవారు నిర్వహిస్తున్నారు. అలైగ్జె ఆయిరం (అలలు వేయి) అనే పేరున రెండు కవితా సంపటములు కూడా ప్రచరించారు. మొత్తంమీద ఆఫునిక తమిళ కవులలో పలువురు సంప్రదాయ విధేయులనీ, సంప్రదాయచ్ఛందస్సులలో కవితలు పెలయిస్తున్నారనీ చెప్పవచ్చు.

ఈక ఇటీవల పెలువడిన కొన్ని మినీ కవితలు పరిశీలిద్దాం.

సత్యం

పొతలేనా
నింపగలవు సీటిని ?
ఆకలితో
నకనకలోడే
మా పొట్టలు సైతం నింపగలవు.

- పేనా. మనోహరనే.

ఆకులు రాలే కాలం

కణ్ణు మూసుకోండి
ఆమె
బట్టలు మార్చుకుంటోంది.

- దేవ దేవనే.

మరికొన్ని శవాలు

“డబ్బంటే శవం కూడా నోరు తెరుస్తుంది.”
నాకు తెలీదు.

దఃఖంటే
నువ్వుల నూనె
కొబ్బరి నూనె
వంకాయలూ
కళ్ళాణ మండపమూ
ఇంకా ఏవేవో
నోళ్లు వెళ్లబెట్టుకోవడం
నాకు తెలుసు.
మనమూ నోళ్లు వెళ్ల బెట్టుకోవలసిందే.

- న. పిచ్చమూర్తి

మొదటి రాత్రి

పొలంలోని చెరకుగడ	
వయస్సు రాగానే	
బండి ఎక్కి	
ఊ ఊ	
గి గి	
మిల్లు చేరి	
రసం స్న	
విం	
చి	
పిప్పిగా మా	
రిం	
ది.	

- పా. రత్నసభాపతి అయ్యర్.

మట్టి మంత్రి

రామునిపాదం తగలగా
రాళ్ళనీ విరులైనవట

ఇందులో ఏముంది వీంత ?
 మా మంత్రిగారి పాదం పక్కమునుపే
 మట్టికి ఏదేదో జరిగింది !

- జ్ఞానకూత్తర్.

పక్కమితి

నోటీసులు అంటేంచ రాదని
 వ్రాసిన ప్రహారి గోడమీద
 వేప కొమ్మ నీద
 నోటీసులా కనిపిస్తోంది.

- న. జయరామన్.

బీదవాడినై ఉండాలి

నే నెందుకు కావాలి ధనవంతుజ్జీ
 నే నెందుకు కోట్టాలి పేదవాని కడుపు
 నే నెందుకు కూడబెట్టాలి ధనం వ్యర్థంగా
 నే నెందుకు చావాలి విషపు సూదులతో ?

రాబడి పన్న దాచేందుకు ధర్మలు చేసి
 వదాన్య దనే పే రెందుకు పొందాలి :
 ముమ్మార్పులా మూర్ఖులైన వారిని
 మహా మేధావు లని నే నెందుకు పొగడాలి ?

చెమట లోడ్చై మనుగడ సాగించాలంటే
 ఎప్పుడూ బీదవాడినై ఉండాలి.

- తంజై విల్సోన్
 (కొన్ని పాదాలు మాత్రం)

సాటుకము

తమిళ లాష్టికులు తమభాషను ఇయల్, ఇశై, నాటకం అని మూడు శాగాలుగా విభజించారు. ఇయిట్రమిక్, ఇశైత్రమిక్, నాటక త్రమిక్ అని ఆ విభాగ

ములు వ్యవహారము లపుతన్నవి. గద్యపర్య రచనలలో వ్యవహార మయ్యే భాషకు ఇయ్యటమిక్క అనిపేరు. రాగతాళ లయాన్నితమూ, గానానుకూలమూ అఱున భాషను ఇశైత్తమిక్క అని వ్యవహారించారు. ఇది పాటలలోనూ పదముల లోనూ ప్రయుక్తం. తేవారం, రామాయణ కీర్తనలు మొదలైనవాటిలో వాడబడిన భాష ఇశైత్తమిక్క. ఇయల్, ఇశైత్తమికముల కలయికవల్ల ఏర్పడిన భాషకు నాటక త్తమిక్క అనే వ్యవహారసామం ఏర్పడింది. దీన్ని దృశ్యకావ్యములలో ఉపయోగిస్తారు.

సంగయుగంలోనే నాటక తమికంలో పెక్క రచనలు వెలువదినవనీ, అవి అన్ని కాలగర్భంలో కలిసిపోయినవనీ తమిక పుడితుల అభిప్రాయం. భరతం, అగత్యియం, ముఖువల్, జయితం అనే గ్రంథములు తమిక నాటక లక్షణములు తెలియజేయుచున్న రచనలు. ఇవి నేడు అలభ్యములు. కనుక తమిక పుడితుల అభిప్రాయం ప్రకారం ఆతిప్రాచీన కాలంలోనే తమికంలో నాటక వాజ్యాయం వె సినట్లు చెప్పవచ్చు.

తమిక నాటక వాజ్యాయం పరిశామమును పరిశీలించడానికి శూర్యం నాటక శబ్దమును గురించి ప్రస్తావించడం సమంజసం నాటకం సంస్కృతశబ్దా. ఆర్యుల ప్రాబల్యం దక్కి జాపథులో బలపడేకౌద్ది, తమిశలకు సంస్కృత భాషాసాహిత్యా లతో పరిచయం కలగజ్ఞాచ్ఛింది. కనుక ఆర్యసంపర్గమునకు తర్వాతనే తమి శంలో నాటకం వెలిసినట్లు ఒకవాడం ఉన్నది, కాని యిందుకు భిన్నమైన వాడం కూడా ఒకటి ఉన్నది. తమికంలో కూత్తు ఆనే ఒక శబ్దం ఉన్నది. ఇది నాటకమనే ఆర్థంలో తొలుత వాడబడేది. రూపకమునకు సమానార్థకమైన తమిక శబ్దమిది. దశవిధ రూపకములలో నాటకం ఒకటి అన్నట్లుగా, వివిధములైన కూత్తులలో నాటకం ఒకటి అని తమిక పండితుల విశ్వాసం. నాటకవియల్ ఆనే గ్రంథంలో నాటకప్రకరణాదు లైన దశవిధ రూపకములు వివిధములైన కూత్తులుగా ఉదాహరించ బడినవి. 1. 'నాటకం కథాశరీరం గల కూత్తు' అని వి.జి. సూర్యనారాయణ శాస్త్రి పేరొక్కని 2

ఈ సందర్భంలో ఒక గ్రంథిష్యం మాత్రం నిస్పంచయఃగా చెప్పవచ్చు. తమిశ కవులలో నాలుగు రకముల వారు స్నేహితులుగా తెలియచస్తున్నది వారు పొడార్, కూత్తర్, పొరుసర్, విరపియార్ అనేవారు నటకాలైనఫారికి కూత్తర్ అనేవ్యవ హారనామం ఏర్పాటినది. వేషధారణ కావించి వారు ఒక విధమైన ఆట ఆడివారట. అంఘవల్ల వారికి ఆపేరు వచ్చింది.

ఇక తమిశనాటక ప్రాచుర్యావమును పరిశీలించాము. దేవోత్సవాదులో సంస్కృత నాటకములు ప్రధర్మంచబడేవి. దేవోత్సవ సమయాలలో జరిగే ఆట పాటలే చివరికి నాటకంగా పరిణమించి వుండవచ్చునని తమిశపండితులు విశ్వాసం. తొలుత అటుపంచి నాటకాలలో కథాత్మక సంశాఖణలు లేవనీ, ఆవి కాల్క్రమాన ఏర్పడెననీ భాషిస్తున్నారు. ఆ సంభాషణలు కూడా మైట్రోమైదట పద్మరూపాలో ఉండేవి. ఆ తర్వాత నాటక తమిశంలో వేత్తివియల్, పొదువియల్ అనే రెండు భాగాలు ఏర్పడినవి. రాజులచే ఆదరించబడిన నాటకములు వేత్తియల్ అనీ, సామాన్యాలచే ఆదరించ బడినవి పొదువియల్ అనీ పేరోక్కనటినవి.

ఆలా సామాన్యాలచే సైతం సమాదరించబడిన తమిశ నాటక వాస్తుచుండైన బౌద్ధమత విజ్ఞానభణముతో పతనస్థితికి పొల్చాడినట్లు తెలియవస్తున్నది. నాటక ప్రదర్శనవల్ల కామోద్దేకం కలుగ వచ్చుననీ, అది ధర్మహసికి దారితీసినాతియ్యవచ్చుననీ భావించి జైన బౌద్ధ మతాచార్యులు నాటక ప్రదర్శనల పట్ల వైముఖ్యం ప్రదర్శించారటః కాగా, ఆనాటే రాజులు కూడా నాటకములు ప్రోత్సహించడం మాని వేళారటః

కాని జైనుల కాలంలో వెలుగులోకి వచ్చిన సిలప్పదికార కావ్యమునకు 'ఇయల్ ఇశై నాటకపొరుక్ తొడర్నిలై సెయ్యోక్' అనీ; "నాటక కాప్యియం" అనీ నామాంతరములు కంపు. కనుకనే యా కావ్యం నాటకవేషం వేసుకున్న పద్మరచనగా ప్రసిద్ధి వహించింది. నాటక కథనమే తత్కాంప్యమునకు ఒక సోయగం సమకూర్చింది. సిలప్పదికారంలో అరంగేట్రు గాదై (రంగాధిరోహణ గాథ) అనే ఒక అధ్యాయం ఉన్నది. ఇది నాటక రంగ స్థలమును చిత్రించేదిగా ఉన్నదని విఝల విశ్వాసం. కష్టక జైన బౌద్ధుల కాలంలో నాటకం ప్రచారంలో ఉన్నట్లు భావించవచ్చు.

నాటకధోరణిలో సంతరించ బడిన సిలప్పదికారముచు మిచ్చొచ్చునేసే, తమిళంలో 18వ శతాబ్ది పూర్వార్ధం వరకు నాటకములు లేవని చెప్పుడం సత్క్షిప్తిన్ని పొతం. కనుక అంగ్రేష్ పాజ్యయముల సంపర్కమునకు తర్వాతనే ఆమిక తమిళ నాటకం వెలసినట్లు చెప్పవచ్చు.

దేశినాటకము లనదగిన కుఱవంజి, పట్ల, కూత్తులు నేడికి తమిళ నాటులో ప్రముఖ పచారంలో ఉన్నవి. పీటిని ఆట భాగవతములలో పోల్చివచ్చు. షైక్ స్పియర్ మహాకవికి ప్రూటార్ గ్రన్ లైవ్ ఎలాతోడ్రుడిందో ఆలాగే నాడూనేడూ కూడా భారతీయ నాటక కర్తృలకు రామాయణ భారతాలు తోడ్రుడినవి; తోడ్రు ఈ తున్నవి. మన పెద్దలు సంస్కృత నాటకాలను రామాయణ నాటకాలనీ, భారత నాటకాలనీ విఫజించారు. అలాగే, తమిళంలో తొలిరోజుల్లో వెలసిన నాటకాలనూ విఫజించవచ్చు. ఆరుణాచల క విరాయని రామనాటకం, స్వామినాథపిక్కె రామనాటకం, కందయ్యపిక్కె రామవిలాసం, భవానందవిక్కె సీతాకశ్యాణం మొదలైన రామాయణ నాటకాలు. గణపతి అయ్యరు అభిమన్య నాటకం, నాగేశ అయ్యరు అర్జున నాటకం, రామస్వామితయ్యరు అల్లినాటకం మొదలైనవి భారతనాటకములు. ఇవికాక, శివభక్త శిథామణి అయిన నందవారు దివ్య చారిత్రమును అభివర్ణించే నందనార్ చరిత్రరక్షితనై కూడా ప్రసిద్ధమైన రచన. దీనికర్త గోపా కృష్ణ భారతి. పీటిలో అభినయాంశం కంటె గేయాంశమే ఎక్కువగా ఉన్నదనవచ్చు. కనుక ఇవి గేయరూపకములనీ పేర్కూనవచ్చు. నందనారు చరిత్రము, అరుణాచల క విరాయని రామనాటకము తప్ప కదమవచ్చి నేడు నామమాత్రము లని చెప్పుడం సమంజసం.

అరుణాచల క విరాయని రామనాటకం నుంచి ఒక గీతః:

పల్లవి

ఇదిగో విభీషణా: లంకాపురి రాజ్యం
ఇంద్రాది దేవత లున్నంతదాకా!

అనుప్లవి

నాకు తోడగా నీవు మనెదవని
నీ కొసగితి రాజ్యం నిఖిలోక మెరుగగా

॥ఇదిగో॥

చరణాలు

వేద మున్నంతదాకా వేదగీతి వినిపించునందాకా
పారిజాతములూ పంచభూతములూ ఉన్నంతదాకా
ఇదిగో ఇదిగో ఇదిగో ఇదిగో.

వాన కురియునందాకా కడలి సీరున్నంతదాకా
ఈరేడు లోకాలూ, నాపేరు నిలిచినందాకా
ఇదిగో ఇదిగో ఇదిగో ఇదిగో

॥ఇదిగో॥

గోపాలకృష్ణ భారతి సంతరించిన “నందనార్ చరిత్రిరకీర్తనై” నుంచి
ఒక ప్రసిద్ధ గీతం.

ప్లవి

శివలోకనాథని చూచి సేవించి వద్దాము రారె

అనుప్లవి

భవభయములను బాపి
పరమపదము నొసగే ఆ

॥శివ॥

చరణాలు

అశల కడలిలో పడితిమి, యిక
జ్ఞానమును విడిచితిమి
పాశము తొలిగే పథము కానక
పాపాత్ముల మైతిమి

॥శివ॥

మానవజన్మ మిచ్చెను - తనను
కొలువగ చేతులిచ్చెను

పాలూ తేనెలా తరలివెళ్ల

రథము కింద నిలిచి

శివ

తమిళ నాటక సాహిత్యమునకు కొత్త పుటలు చేచ్చినవారు పె సుందరంపిఛై,

వి.జి. సూర్యనారాయణశాంతి ప్రభృతులు.

లార్డ్ లిట్టన్ కృతి అయిన Lost Tales of Miletus నుండి గ్రహించి సుందరంపిఛై చునోన్యాణియం అనే చక్కని నాటకం వ్రాశారు. షైక్సింయర్ అడుగు జాడలలో నడిచిన సుందరంపిఛై పద్మరూపంలో రచన చేశాయ. కాని షైక్సింయర్ నాటకాలు రంగస్థలమును ఉద్దేశించి వ్రాయబడినవి. ఈవిషయమును సుందరంపిఛై పాటించినట్లు కనిపించదు. అందువల్ల మనోన్యాణియం ప్రదర్శనానుకూల మైన రచన కాలేదు. కాని సాహిత్యపు విలువకల నాటకమిది.

సూర్యనారాయణ శాంతి కూడా పేరు గడించిన నాటక రచయిత. ఆయన కళావతి, మాన విజయం పేరొక్కనదగినవి. వరదరాజు అయ్యంగారు అనే రచయిత విస్కృత విజయనగర సామ్రాజ్యం అనే నాటకం వ్రాశారు. శంకరదాన్ స్వాములవారు నాటకరంగమునకు చేసిన సేవ పేరొక్కనదగినది. ఆయన పెక్కునట్లిన్న తయారు చెయ్యడమే కాకుండా, సుమారు నలభై నాటకాలు కూడా వ్రాశారు. పద్మగత భావమును మళ్ళీ వచనంలోనూ వివరించడమనే ఆకాలపు పోకడ ఆయన నాటకములలో బాగా కనిపిస్తుంది. ఆయన నాటకములు పద్మమయం.

రంగస్థలమును మనస్సులో ఉంచుకుని నాటకరచన చేసిన యశస్వి పమ్మల్ సంబంధం ముదలియారుకి (1878 - 1964) దక్కుతుంది. దాదాపు నూరు నాటకాలు వ్రాశారు. వాటిలో కొన్ని పౌరాణికములు; మరికొన్ని సాంఘిక ములు. అభినయమునకు ప్రాధాన్య మివ్యదంవల్ల, ఆయన నాటకములలో పద్మములసంఖ్య పరిమిత మయిది. భాషతీతన తెలియజేయటకే పాటలు వాడబడినవి. తమిళ నాటక చరిత్రలో ఇది చెప్పకోదగిన మార్గం. ఆయన నాటకాలలో మనోహర (కాల్పనికం), వేదాశవలగం (సాంఘికం), సభాపతి (ప్రహసనం),

మగపతి (మాక్ బెట్కి అనుసరణ), ఆమలాదిత్యైవ (హోమ్ లైవ్ కి అనుసరణ) మొదటైనవి పేరొక్కనదగినవి. కానీ సాహిత్యదృష్టితో చూచినప్పుడు సంబంధం ముదలియారు నాటకాలు మనస్సుణియంవలె నిఱచునో లేదో ప్రస్తుతం చెప్పలేము.

ఆంధ్రనాటక పితామహులైన ధర్మవరం రామకృష్ణమాచార్యులవారికి నేను ఏకలవ్యాశిఘ్రుడను—అని సంబంధం ముదలియారు ఒకచోట పేరొక్కన్నారు³. ధర్మవరం వారి ప్రభావం ఆయనమీద ఉండడం గమనించదగిన అంశం. ధర్మవరం వారి సరస వినోదినీ సభ (యస్.వి.యస్) వంటి సభను ఒకటి స్థాపించి ముదలియారు తమిక నాటక రంగస్తలమునకు ఎనలేని సేవ చేశారు. ఆయన స్థాపించిన సభ పేరు సుగుణ విలాస సభ (యస్.వి.యస్.). స్వయంగా నటులు కావడంవల్ల, ఆయన రచనలు ప్రదర్శనానుకూలములై ప్రేక్షకుల్ని అందిస్తున్నావి. ధర్మవరం వారి ప్రోద్భవంవల్ల తాను నాటకకర్త నైనానని ఆయన పేరొక్కనడం, ఆయన సహృదయతనూ హృదయ వైళాల్యానికి తార్కాణం. సంబంధం ముదలియారుని తమికనాటక పితామహులని పేరొక్కనవచ్చు.

తమికనాటక వాజ్యాయ వికాసమునకు తోడ్పడిన సంస్కృతాంగ్ల నాటకానువాదములు కొన్ని ఉన్నావి. మత్తై మలై అడిగచ్చ అనువదించిన శాకుంతలం, కదిరేశసెట్టియార్ తమికం చేసిన “మణియల్ సిఱుతేర్” (మృచ్చకటికం), యస్.వి. కణ్ణపిరాన్ పిక్కలై చేసిన మర్చంట ఆఫ వేన్ అనువాదం మొదలైనవి పేరొక్కనదగినవి. ఇంకా సింబలిన్, జ్ఞాలియన్ సీజర్, బిథ్లైట్, మోస్ట్స్ (ఇబ్స్న్), చెర్రీ ఆర్చర్డ్ (చెక్స్‌వ్), నూర్జహన్ (ద్విజేంద్రలాల్ రాయ్) మొదలైనవి కూడా తమికం చేయబడినవి. కేంద్ర సాహిత్య అకాదమీ పత్రాన హోమ్ లైవ్ (అనుఃయన్. మహారాజన్), మాక్ బెట్ (అనుఃకె.ఆర్. శ్రీనివాస ఆయ్యంగారు), బిథ్లైట్ (అనుః. ఎ.సి. చెట్టియారు) అనువాదములు ప్రకటించబడినవి.

మహారాష్ట్రానుంచి వచ్చి తమికనామలో పర్యాటించిన కొన్ని నాటకాలు పేసిల వల్ల తమిక నాటకరంగ చరిత్రలో మార్పులు కొన్ని యేర్పడినవి. పాటలు తగ్గముఖంపట్టడం, వచనభాగం ఎక్కువ కావశం, సాంఘికేతివృత్తములను స్వీకరించడం మొదలైనవి ఆ మార్పులలో కొన్ని.

జాతీయోద్యమం ఫలితంగా తమిళంలో దేశభక్తి ప్రబోధాత్మకము లైన నాటకాలు వెలుగులోకి వచ్చినవి. తె.పొ. కృష్ణస్వామిహోవలర్ రచించిన ‘కదరిన వెద్ది’, (ఖద్దరువిజయం), బొంబాయి మెయిల్ మొదలైన చక్కని నాటకాలు ప్రజాభిమానం చూరగొన్నవి. అయిన వ్రాసిన దేశియక్కుడి (జాతీయజెండా) కూడా పేర్కును దగినదే. అంతేకాక ఆయన ఇంగ్లాండులో కూడా తమిళ నాటకాలు ప్రదర్శింపజేశాడు. ఈసందర్భంలో కన్నయ్యనాయుడు కృష్ణానియాడక తప్పదు. రంగస్థలమును ఆయనచేసిన సేవ ప్రశంసార్థం. రా. వెంకటాచలం వ్రాసిన వీరపాంక్రూ కట్టబోమైన్, ఎతిరాజులు రచించిన అవైయార్ (తమిళ కవయిత్రి) మొదలైనవి కూడా స్వరింపదగినవే. చారిత్రక నాటకాలతో పాటు పోరాటికములు కూడా ఎన్నో వెలువదినవి. ప్రసిద్ధ తమిళనవఱలు నాటకికరించబడినవి. ఈ కోపకు చెందిన వాటిలో “కలిగ్” రచించిన పార్థివన్ కనవు, శివకామియన్ శపథం మొదలైనవి గమనించదగినవి. ఈ సందర్భంలో కందసామి ముదలియార్ కృష్ణాని ప్రస్తావించాలి. చంద్రకాంత, మోహన సుందరం, రాజేంద్ర మొదలైనవి ఆయన రచనలలో కొన్ని. నవలలలోని సంభాషణలను ఆయన తన నాటకాలలో యథాతథంగా ఉంచాడు.

యస్.డి. సుందరం వ్రాసిన “కవియున్ కనవు” (కవిస్వామ్యం), బి.యస్. రామయ్య రచించిన “తేరోట్టి మగన్” (రథవోదకుని కుమారుడు - కర్ణుడు), ప్రసిద్ధెంట పంచాష్టరం మొదలైనవి, టె.కె. ముత్తస్వామి వేయించిన “గుమాస్తావిన్ పెణ్” (గుమాస్తా కూతురు), రాజూ భర్తృహరి మున్నగునవి, సి.యస్. అణ్ణాదురై సంతరించిన “టీర్ ఇరవు” (ఒక రాత్రి), చంద్రమోహన్ మొదలైనవి, కు.స. కృష్ణమూర్తి వ్రాసిన అందమాన్ తైది, నారణదురైక్కుణ్ణన్ రచించిన ఉయరోవియం (సజీవచిత్రం) మొదలైనపాచి కొన్ని ప్రసిద్ధనాటకాలు. ఇంకా ఆరు. రామసాతన్, శివకుప్పుస్వామిప్పెట్టే ప్రభుతులు కూడా నాటక కర్తలుగా ప్రసిద్ధి కెక్కారు.

ఈ సందర్భమున రేడియో నాటకములను గురించి కూడా ప్రస్తావించదం సమంజసం. రేడియోనాటకం (నాటికకూడా) శ్రవ్యమే ఆయనపుటికీ, కొన్ని విష

యాలను నాటక రంగస్తులంపీద కంటే రేడియో నాటకంలో సమర్థవంతంగా తెలియజీయవచ్చు. రేడియోనాటక శిల్పంలో ఒక ప్రత్యేక త కలదనడం నిర్మివాదాంశం. రేడియో వుణ్ణమా అని ఎన్నో నాటికలు సంతరించబడినవి. ఈ కోవకు చెందిన రచనలలో శుద్ధానందభారతి, కె.ఎ.పి. విశ్వాంధన్, శ్రీరం విశ్వాంధన్. త్రిలోక సితారాం, సుకి సుబ్రహ్మణ్యం, యన్.డి. సుందరం, బి యన్ రామయ్య, తుత్తువన్ ప్రభృతులవి ఉదాహరించ దగినవి. ఎ. శ్రీనివాసరాఘవన్, పెరియస్వామి తూర్పన్, కు.స. కృష్ణమార్తి మొదలైనవారు పద్మనాటికలు వెలయించారు. ప్రస్తుతం ఎందరో నాటికారచన కావిస్తున్నారు.

తమిళ నాటకరంగమును గురించి ప్రస్తావించేటప్పుడు కన్నయ్య, నవాద్ రాజమాణిక్కుం పిక్కె మున్నగువారిని ప్రశంసించక తప్పదు. రంగాంకరణ విషయంలో పీరు వహించిన ప్రథమ అనల్పం. పీరి నాటక ప్రశర్ణనలు చలనచిత్రములను తలపిస్తాయి. నవాద్ రాజమాణిక్కుం పిక్కె నాటక ప్రదర్శనలలో నన్న మిక్కిలిగా ఆకర్షించింది రామదాసు. రామదాసు నాటకంలో రాజమాణిక్కుం పిక్కె తానీషోనవాద్ వేషం ధరించేవారు. కనుకనే ఆయనకి నవాద్ రాజమాణిక్కుం పిక్కె అనేపేరు కలిగింది. అవైయార్, రాజరాజచౌక్కన్ మొదలైన చక్కని నాటకాలు ప్రదర్శించి పేరు పెంపలు గడించిన బీ.కె.యన్. సోదరులు కూడా సంభావ్యలు. యన్.వి. సహాసనామం, ఆర్.యన్. మనోహర్ ఎన్నో చారిత్రక పోరాణిక నాటకాలు ప్రదర్శించారు. ‘చో’నామాంతరం కల యన్.రామస్వామి మహమృద్భిన్ తగ్గక్, ఎన్నో తణియు మిన్న సుదందిర డాగం (ఎన్నడు మడియు నీ స్వాతంత్యదాహం) వంటి పెక్క సాంఖీక నాటకాలు ఎన్నోసార్లు ఎన్నోపట్టణాలలో ప్రదర్శించి తమిళల ఆదారాభిమానములు బహుభా చూరగొన్నారు. కె బాలచంద్ర్ ఎదిర్ని చ్చత్ వంటి ఉత్తమ సాంఖీక నాటకములు ప్రాశారు. సుప్రసిద్ధ చలనచిత్ర సటులైన యన్.యన్ కృష్ణన్, బీ.ఎ మధురం, శివాజి తణికన్, యం.కె. రాధ, యం.జి. రామచంద్రన్, యన్.యన్. రాజేంద్రన్ ప్రక శులు నాటకము లెన్నో ప్రదర్శించి యథోచితంగా రంగస్తులమునకు కూడా సేచ చారు; చేస్తున్నారు.

ఉపన హారమున, తమిళనాటక వాజ్యముగురించి రెండుమాటలు: ప్రాచీన కాలంలోనే తమిళంలో నాటకములు వాడుకలో ఉన్నట్లు పుడితుల విశ్వాసం. కానీ అవి నేటి నాటకముల వంటివి కావనడం సత్య సన్నిహితా. నాటకము లెన్నో వెలుగులోకి వచ్చినా, రంగస్తల సంప్రదాయములలో మార్పులెన్నో ఏర్పడినా, నాటక ప్రక్రియలో ప్రయోగము లింకా జరుగుతున్న వసీ త్వరలోనే ఉత్తమ నాటకములు వెలువడగలవనీ ఆశించవచ్చు.

నవల

ఆధునిక సాహిత్య ప్రక్రియలలో నవల చాలా ముఖ్యమయింది. ఇది ఇటీవలి కాలంలో వ్యాపిలోకి వచ్చినా, నేడు నవలకు గల ప్రచురప్రచారం మరియే యితర సాహిత్య ప్రక్రియనాలేదనవచ్చు. నవలను తమిళ రచయితలు నావల్ అనీ వుదినం అనీ వ్యవహరిస్తారు.

నేటికి సరిగ్గా నూరేళ్ళక్రితం తొలి తమిళ నవలాలయిన ప్రతాప ముదలియార్ చరిత్రం పెలిసింది. దీని రచయిత మాయూరం వేదనాయకంపికై (1826-1889). ఆయన కపీ, సంగీత శాత్రుజ్ఞుడూను. తమిళంలో వచనకావ్యాలు లేని కొరతను తీర్చే ఆభిలాషతో తానీ నవలను వ్రాసినట్లు ఆయన పీతికతో పేరొక్కన్నారు. ఆనాటి తమిళవచన కైలిని తెలుసుకునేందుకు మాడా ఈ నవల ఉపకరిస్తుంది. నేటి కొందరు రచయితలవలె కాక ఆయన సంస్కృత శబ్దములు కొంచెం ఎక్కువగానే ఉపయోగించినట్లు చెప్పవచ్చు. ఉదాహరణానికి కథాప్రారంభంలోని కొన్ని వాక్యాలను యథా తథంగా ఉదాహరిస్తు - ఇను.

“ఇన్నదేళం ఇంగిలీష్ దురైత్తనత్తార్ స్వాధీన మాగి చి కాలత్తిర్చు పిన్న సత్యపురి ఎన్నుం ఊరివే తొండైమండల ముదలియార్ కులత్తివేనాన్ పిఱునైన. ఎన్. పాటునారాగియ ఏకాంబరముదలియార్ ఇన్నదేళ తై ఆఙ్గనవాబు గళిదత్తిల్ దివానవద్యోగం సేయ్యు అశవ్ట దిరవియం గకైయుం బూస్తిగకై యుం సంపాదిత్తార్.” (ఈ దేశము ఇంగ్లీష్ దౌరతనమువారి స్వాధీనమైన కొంతకాల

మునకు పిమ్మట సత్యపురి అను ఊరిలో తొండమండల ముదలియార్ కులములో నేను పుట్టితిని. మా తాతగారైన ఏకాంబర ముదలియార్ ఈ దేశము నేలిన నవాబులయ్యెద్ద దివాన్ గిరి చేసి అంతులేని ద్రవ్యమును, భూస్థితిని సంపాదించెను.)

ప్రతాప ముదలియార్ చరిత్రం ఒక సాంఘిక నవల. తమిళనాడులోని ఆచారవ్యవహారములు, గృహస్థజీవితం మొదలైనవి యిందులో ఆఖివర్ణితములు. కథానాయకుడు సజ్జనుడూ, విద్యాంసుడూను. ఆతడు తన జీవిత వృత్తాంతమును-పుట్టినది మొదలు పెక్కి పేరంటము లయ్యేవరకు, ఆతర్యాత జరిగిన విశేషములు-కథగా వివరిస్తాడు. మధ్యమధ్య హాస్యరసం చిప్పిలుతూ వుండడం ఒక విశేషం. కథానాయకుని తల్లి అయిన సుందర అన్ని, భార్య అయిన జ్ఞానాంబాశూ విద్యుల్లతలవలె ప్రకాశిస్తారు. పీరిద్దరూ ఆఖిజాత్య సంపన్నులు. న్యాయంకోసం పాటు పడతారు. నీత్యద్వీధకంగా సంతరించబడిన యా నవలలోని పాత్రచిత్రణ ఉదాత్తముగా ఉన్న దనవచ్చు.

ప్రతాప ముదలియార్ చరిత్రమునే కాక సుగుణసుందరి చరిత్రం అనే నవలను కూడా వేదనాయకం పిక్కె ప్రాశారు. సర్వసమరస కీర్తనలు, నీతినూత్న, పెట్టమతినూలై మొదలైనవి ఆయన యతర రచనలు.

తమిళంలో వేసిన రెండవ నవల పి ఆర్ రాజు ఆయ్యరు (1872-1898) రచించిన కమలాంబాళ్ చరిత్రం. ఇవికూడా సాంఘిక నవలే. విమర్శకుల దృష్టిలో ఇదే మొదటి తమిళ నవల. ఎదుకంటే, ప్రతాప ముదలియార్ చరిత్రను చదువుతున్నంత సేపూ ఏదో ఒక పాతకథను చదువుతున్నట్టు అని పిస్తుంది.

కమలాంబాళ్ చరిత్రలో కమలాంబాళ్ కథానాయక. అమె జీవిత వృత్తాంతమే యిందలి ప్రధాన కథ. దైనందిన సంసార యూత్రలో సంభవించే సుఖముఖాలు, తమిళ దేశపు గ్రామజీవితం నవలలో కళ్ళకు కట్టినట్లుగా వ్యాపించబడిసవి. చక్కని పాత్రపోషణా, చిక్కని శైలీ యా నవలకు అందచందాలు చేకూర్చినవి. ఒక్క తమిళంలోనే కాదు, ఆంగ్లంలోనూ మంచి పండితుడు రాజమయ్యరు.

వేదాంత విషయాలంటే ఆయన కెంతో అభిమానం, కానీ దురదృష్టం, ఇరై ఆరేళ్లకే ఆయన శాశ్వతంగా కన్నమూళారు :

నవలా రచనలో కృషి చేసిన తొలి తమిళ రచయితలలో అ. మాధవయ్య (1872-1926) కడపటేపాడు ఆయన పద్మావతి చరిత్రం, విజయమార్ణాండం అనే నవలలు వ్రాశారు. వాటిలో పద్మావతి చరిత్రమే ప్రశస్తమయింది. ఆయన సంఘనంస్కరణాభిలాష ఈ నవలలో వ్రవ్యక్త మువతు ది. వేదసాయకం పిష్టి, రాజంఅయ్యరు, మాధవయ్య పీరు ముగ్గురూ తమిళ నవలా సాహిత్యమునకు గట్టి పునాదులు వేశారు.

ఈ సందర్భంలో కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులుగారి రాజశేఖర చరిత్రం గురించి రెండు మాటలు చెప్పుడం సమంజసం. నవలా సాహిత్యపుతొలిరోజులలో తెలుగులోగాని తమిళంలోగాని వెలువడిన రచనలకు చరిత్ర మనే పేరు పెట్టడం గమనించదగిన అంతం. సూక్త శాంగా చూచినట్లయితే, ఆ నవల లలో కనిపించే వ్యక్తుల మనస్తత్వం ఇంచుమించు ఒకేవిధంగా ఉన్నట్టు తెలియ వస్తుంది. పాపభీతి, దైవభక్తి, స్వాయంసురక్తి, పూర్వాచార పరాయణతా వారిలో కానవచ్చే కొన్ని సాధారణ లక్షణాలు. ఆభిజాత్య సంపన్నులైన వ్యక్తులనే కథానాయకులుగా వారు గ్రహించారు. సాంఘిక నవలతోనే తెలుగు తమిళ నవలా సాహిత్యాలు ప్రారంభికావడం పేరౌగ్నదగిన విషయా. తర్వాతనే చారిత్రక నవలలు, ఆపరాధ పరిశోధక నవలలు మొదలైనవి వెలుగులోకి వచ్చినవి.

అపరాధ పరిశోధక నవలలు వ్రాసిన వారిలో రంగరాజు, వడువూర్ దురైస్వామి అయ్యంగారు, కోదై నాయకి మొదలైనవారు ప్రముఖులు. కోదై నాయకి సుమారు 150 నవలలు వ్రాసి పేరు పెంపులు గడించుకున్న రచయిత్రి. కథాకథనంలో ఆమె ప్రదర్శించిన నైపుణ్యం. ప్రశంసార్థం. పండిత నచేశ జాత్రి రచించిన దీనదయాచు, దిక్కుట్ట కరు కుళసైగ్క (దిక్కులేని ఇద్దరు పిల్లలు) మొదలైనవి పేరౌగ్నదగినవి. రయ్యానాల్ నవలల్ని ఆధారం చేసుకుని ఆరజి కుప్పాస్వామి ముదలియార్ చక్కని నవలలు వ్రాశారు. ముణై మలై అడి

గళ (స్వామి వేదాచలం) రచించిన కుముదవల్లి లేక నాగనాట్టరసికూడా చక్కని నవల

తమిళ చారిత్రక నవల ఆనగానే కలిగైపేరు ప్రపథమంగా స్వరణకు రావడం పరిపాటి. కలిగై గుప్తనామం. ఆసలుపేరు రా. కృష్ణమూర్తి (1839-1958). సుప్రసిద్ధ రచయితగా, పత్రికా సంపాదకుడుగా, దేశభక్తుడుగా, తమిళ భాషాభిమానిగా ఆయన చిరచుశన్ను నాజ్ఞించారు. స్వయంగా నవలలూ కథాసికలూ ప్రాయడమే కాకుండా, నవలా రచననుకూడా పోత్సహించారు. నేటి తమిళ రచయితలు పలువురు ఆయన్ని అనుసరిస్తున్నారు కనుక ఆధునిక తమిళ నవలా సాహిత్యమన్నప్పడు, మొదట కలిగైని ఉదాహరించడం సమం జనం.

కళ్యాసిన్ కాదలి (బోరుని పేయసి), పార్టీన్ కరవు (పార్టీన్స్వప్నము), శివకామియన్ శపరం (శివకామి శపరం), అలైట్ క్లైప్ (అలల ఫోష్) మొదలై నవి కలిగై నవలలలో పేర్కొనునదగినవి. ప్రాచీన తమిళ నంస్కృతిఅన్నా, తమిళ మహిపతులాన్నా కలిగైకి కుహాభిమానం. ప్రాచీనకాలంలో పద్మల్లిన చేర చోళ పాండ్య మహిపతులు ధర్మమార్గావంబకులనీ, పీరవరేణ్యులనీ సాధారణంగా భావించబడుతున్నది. కలిగై రచనలు చదువుతున్నప్పడు ఈ భావం మనకు స్వంతస్తుంది. చారిత్రక నవలలు సంతరించడంలో ఆయన అందె వేసిన చెయ్యి.

కలిగై నవలలో అలైట్ క్లైప్ ప్రత్యేకంగా పేర్కొనునదగిన రచన “నేను ప్రాసిన పుస్తకాలలో యఖై లేక నూరేళ్ళపోటు నిలువగలిగేది ఏదైనా ఒకటి ఉన్నదంటే, ఆదే అలైట్ క్లైప్ అని నా ఆఖిప్రాయం.” అని ఆయనే పేర్కొన్నారు. ఇది 828 పుట్ల బృహదరచన. ఇది సాంఘిక నవలే అయినా, ఒకవిధంగా చూస్తే దిన్ని రాజకీయ నవల అనవచ్చ. ఒక సహ్యదయు డీ రచనను గురించి ముచ్చటిస్తూ, “ఈ నవలను గాంధీయుగ పురాణ మనవచ్చ” అని సెలవిచ్చాడు. ఇది నిజం. ఉప్పు సత్యాగ్రహం, కరాబి కాంగ్రెసు, బీపోర్ భూకంపం, హరిపురాకాంగ్రెసు, సంస్కారాధిపతుల ధోరణి, 1942 ఆగస్టు ఉద్యమం, దాని ననుసరించి

జరిగిన పోరాటం, ఆగస్టు 1947, ఆతర్వాత ఇండియాలోనూ పాకిస్తాన్‌లోనూ చెలరేగిన మతకలహాలు, కాందిశీకుల శిబిరాలు, గాంధీనిర్యాణం మొదలైన ఎన్నో విషయాలను ఎంతో నేర్చుగా కథలో చౌప్పించి, వాటికి సాహిత్యంలో స్థానం కల్పించారు కలిగ్కి. అల్లటికై నాలుగు భాగాల నవల. భూకంపం, తుపాను, అగ్నిపర్వతం, ప్రశయం-అని ఆ నాలుగు భాగాలకు నామకరణం చేశారు నవలాక్రత. బీహారు భూకంపం, కాంగ్రెసు సంస్థలో సోషలిస్టు పక్షమునకు చెందిన కొందరు యువకులు తెచ్చిన తుపాను, 1942లో మనదేశంలో ప్రతివ్యక్తి హృదయంలోనూ లేచిన అగ్నిపర్వతం, స్వాతంత్ర్యానంతరం మతం పేరుతో ఏర్పడిన ప్రశయం మొదలైనవి ఈ నాలుగు భాగాలలోని ప్రధాన విషయాలు. ప్రధాన కథలో కొంత డొంకతిరుగుడు ఉన్నప్పటికీ, ఈ వివిధ విషయాలను నేర్చుతో చౌప్పించి కథకు జీవం పోళారు కలిగ్గా. నవల పైద్దదే అయినా, పాతకునికి విసుగు కలగనట్టగా రచయిత దీనిని తీర్చిదిద్దారు. పైపెచ్చు, ముందుపుటలలో రచయిత ఏమి చెప్పునున్నాడో అనే ఉత్కంత కలుగుతుంది. కలిగ్గి నవలలో కనిపించే వైశిష్ట్యమే యిచి. కథాగత వివరములే కాక, కలిగ్గి రచనావిధానం, సన్నిఖేకకల్పనలు మొదలైనవి హృద్యంగానూ, సంభాషణలు సజీవంగానూ ఉంటాయి.

కలిగ్గి కృష్ణమూర్తికి తర్వాత పేర్కొన దగిన వారిలో ముఖ్యాలు చాండిల్యాన్, ము. వరదరాజన్, అఖిలన్, తి. జానకిరామన్, డి. జయకాంతన్, జగశిర్పయన్, రాజంకృష్ణన్, నా. పార్థసారథి, క. నా. సుబ్రహ్మణ్యం, ఆర్. షణ్ముగ సుందరం ప్రభృతులు.

సుప్రసిద్ధ పండితుడూ రచయితా ఆయన ము. వరదరాజన్ ఆగత విశక్తు (ప్రమిదాపం), కశిత్తుండు మొదలైన పెక్క నవలలు వ్రాశారు. ఆధునిక తమిళరచయితల కైలిలో రెండురకాలు కొట్టివచ్చినట్టగా కనిపిస్తున్నపే. కొందరు వ్యావహారికాన్ని ఆదరించే వారయితే, మరికొందరు గ్రాంథికవాదులు. కానీ వరదరాజన్ మధ్యమాగ్రం ఆనుసరించారు. ఆయన కైలి గ్రాంథికానికి సన్నిహితంగా కనిపించినా, అది వీరగ్రాంథికం కాదు; సులభ సుందరం. పి. యం. కళ్ళన్ వ్రాసిన నాగవల్లి, ముక్కచేలి; తి. జానకిరామన్ సంతరించిన మోహముక్కి, అమ్మా వన్నాక్కి; మి. పా. సోమసుందరం వ్రాసిన రవిచంద్రిక; చాండిల్యాన్ రచిం

చిన జీవభూమి; క. నా. సుబ్రహ్మణ్యం ప్రాసిన ఒరునాళ్ళ, పొయ్యిత్తేవు; టీ. యన్. కుమారస్వామి వెలయించిన అన్మిన్ యెల్లె; నా. పార్థసారథి రచించిన కుటీంజి మలర్; ఇ. బాలకృష్ణనాయుదు ప్రాసిన దనయక్కన్ కోట్లె మొదలైనవి తమిళ పాతకలోకమును ఆలరించిన గొన్ని నవలలు.

సుప్రసిద్ధ రచయిత అయిన ఆఖిలన్ నవలలలో ఒక విశిష్టత స్వప్తంగా గోచరి స్తుంది. స్వాతంత్ర్య సమరగాథ ఆయన రచనలకు నేపథ్యంగా కనిపిస్తుంది. నేతాజీ సుభాస్ చంద్రబాసు స్తాపించిన సైన్యమును ఆధారంగా చేసుకుని సుతరించబడిన నవల నెంజిన్ అలైగ్క్ (హృదయ తరంగాలు). చోళుల వృత్తాంతము నభివర్జించే చారిత్రక నవల “వేంగై యిన్ మైన్నన్”. ఈ మధ్య ఆయన ప్రాసిన “ఎంగే పోగిరోం” (ఎక్కడికి వెడుతున్నాం) నవల ప్రస్తుత పరిస్థితులలోని ఆవకతవక లనూ గాంధీయ మార్గంలోని వైశిష్ట్యమునూ తెలియజేస్తుంది. కోవి మజిశేఖరన్ పెక్కు చారిత్రక నవలలు సంతరించారు.

నేటి ప్రముఖ నవలా రచయితలలో ఒకరు జయకాంతన్. ఆయన రచనలో వాస్తవిక దృక్కుఫం గోచరిస్తుంది. “సిలనేరంగాల్ సిల మనిదర్గగ్క్” (కొన్ని వేళల్లో కొందరు మనుషులు) ఆయనకి పేరు తెచ్చిన నవలలలో ఒకటి. విభిన్న వ్యక్తుల మనస్తవ్య పరిశీలన యిందులో మనకు ప్రధానంగా కనిపిస్తుంది.

రాజం కృష్ణన్ విలక్షణమైన నవలా రచయిత్తి. ఆమె నవలలు ఇద్దరమ్మాయిలు మగ్గురు రబ్బాయిలు వంటివి కావు. ఆమె రచనకు ఒక ప్రత్యేక ఆశయం ఉంటుంది. గోవాస్వాతంత్ర్య సమరగాథకు సంబంధించిన నవల “వక్కై క్కరం.” సీలగిరి ప్రాంతాల నివసించే వారి సుఖదుఃఖాలను తెలియజేసే ప్రశస్తమైన నవల కుటీంజిత్తేన్. కనుక రాజం కృష్ణన్ రచనలు ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశించి చేయబడినవిగి భావించడం అత్యుక్తి కాదు. అంతే కాని ఆషామాషీగా చేయబడిన రచనలు కావు.

ఇంకా ఆశోకమిత్రన్, ఇందిరా పార్థసారథి. సీల పద్మావాథన్ ప్రశ్నతులు నవలా రచనలో ప్రయోగాలు చేస్తున్నారు’. ఉదాహరణానికి సీలపద్మావాథన్ “పళ్ళి కొండపురం” (ఆనంత శయనం) తిరువనంతపురంలోని సామాజిక జీవి

తాన్ని పలుకోణములనుంచి పరిశీలించి వ్రాయబడిన నవల. నవలలోని ప్రతిపాత్ర వెనుక రసవత్తరమైన ఒక కథ ఉటుంది. వారందరి కథలే తిరువనంతపురం సామాజిక జీవిత చరిత్ర. గుహాప్రియ, లక్ష్మీగా చిరపరిచిత అయిన త్రిపుర సుందరి. సి. సు. చెల్లప్ప, శంకరరామ్, చిదంబర సుబ్రహ్మణ్యం మొదలైనవారు తమ రచనలద్వారా తమిళ నవలా సాహిత్యాన్ని సుసంపన్నం చేస్తున్నారు. కల్ప, ఆనంద వికటన్, కలైమగళ్ మొదలైన ప్రతికలు నవలా రచయితలను ప్రోత్సహిస్తున్నావి.

ఈ సందర్భంలో ఇతరభాషలనుంచి తమిళంలోకి నవలలు అనువదిస్తున్న రచయితలను గురించి కూడా చెప్పడం సమంజసం. కా. త్రీ. త్రీ (కె. యన్. త్రీనివాసాచార్య), టి. యన్. కుమారస్వామి, పీఠినాథన్, సరస్వతీ రామనాథన్, యన్. కె. సీతాదేవి, యం. యన్. కమల మొదలైనవారు మరారీ, బెంగాలీ, తెలుగు, కన్నడం మున్నగు భాషలలోంచి మంచి మంచి నవలలు తమిళం చేశారు. చల్లా రాధాకృష్ణర్మ వ్రాసిన “అయిరం తలైనాగం” విశ్వనాథ సత్యనారాయణ గారి వేయిపడగలు నవలకు అనుసరణ. ఈ మధ్య కొన్ని తెలుగు నవలలు తమిళం చేయబడినచి.

కథానిక

ప్రతిభాషలో వలె, తమిళంలోనూ కథావాచ్చయం అతి ప్రాచీన మయింది. కాని ఆంగ్ల భాషాసాహిత్యముల సంపర్కం వల్ల కథానిక వాడకలోకి వచ్చింది.

వీర మా మునివర్ నామాంతరం కల రెవరెండ్ బెస్ట్ స్ట్రీట్ “పరమార్థసురు కదై” అనే చిన్న కథల సంపుటం ఒకటి ప్రకటించారు. ఇది హస్తరసప్రధానం. ఆ తర్వాత వినోదరస మంజరి, కథా చింతామణి వంటి కొన్ని సంపుటాలు వెలివడినవి. ఇవి వినోదభ్యానాత్మకములైన కథల పుస్తకములు. అయినా, కథానికా సాహిత్యానికి త్రీకారం చుట్టినవారు. వ. వే. సు. అయ్యరు. ఆయన ప్రముఖ దేశ భక్తుడు; సాహితీవేత్త కూడా. సుబ్రహ్మణ్య భారతికూడా కథానికలు కొన్ని వెలయించినా, వ. వే. సు. అయ్యరుని తమిళ కథానికా సాహిత్యమునకు మూల పురుషుడగా భావించడం సముచ్చితం.

రవీంద్రనాథ టాకూరు రచించిన కాబూలీపాలా మొదలైన పదకొండు కథలను తొలుదోలుత తమిళం చేసిన రచయిత వ. వే. సు. అయ్యరు. ఈ అనుమాద కథలతోపాటు, ఆయన కొన్ని స్వీతంత్ర కథానికలుకూడా సంతరించారు. “కుళ త్తంగరై ఆరశమరం సొన్నకదై” (చెరువు గట్టుమీది రావిచెట్టు చెప్పిన కథ) హృదయ విదారకమైన కథానిక. భర్తును అప్పార్థం చేసుకుని చివరికి ఆత్మ హత్య చేసుకున్న ఒక అభాగ్యురాలిని మన మీ కథలో చూడవచ్చు.

కథానికా సాహిత్యం పరిష్కారంగా వికసించింది యీ శతాబ్దిలోనే. పుము మైప్పిత్తన్ (చౌ. వృధాచలం), రాజాజీ (చక్రవర్తి రాజగోపాలాచారి), కు. ప. రాజగోపాలన్, బి. యన్. రామయ్య, ల. స. రామామృతం, మౌని, సి. సు. చెల్లప్ప, ఆశగిరిస్వామి, న. పిచ్చమూర్తి, తి. జానకిరామన్, యన్. అభిలన్, చిదంబర సుబ్రహ్మణ్యన్, జయకాంతన్, కి. వా. జగన్నాథన్, తి. జ. ర. మొదలైన వారు చక్కని కథానికలు సంతరించారు.

ఈ సాధు కథానిక లేని తమిళ ప్రతిక లేదన్నా ఆతిశయోక్తి కానే కాదు. కలిగ్కి, కుముదం, ఆనంద వికటన్, దినమణి కదిర్, దీపం మొదలైనవి కథానికలు ప్రకటిస్తున్నవి. కాని ఆ రోజుల్లో, (అనగా 1933 ఆ ప్రాంతాల) కథానిక అకు ఎంతో ప్రోత్సాహమిచ్చిన ప్రముఖ ప్రతిక మణిక్కుడి. దాని సంపాదకులు బి. యన్. రామయ్య.

పేరుకి తగ్గట్టగా, పుముమైప్పిత్తన్ నవ్వేదృష్టి కలవాడు. పాత కథలను కొత్త చూపుతో ఆయన పరిశీలించారు. అలాగే, శైలి విషయంలో కూడా పాత ఐడిన మాటలను పరిహారించి వాడుక తమిళమును స్వీకరించారు. అందువల్ల ఆయన శైలికి జిగీ బిగీ కలిగినవి. సాంఘిక సమస్యలనే కాకుండా పొరాణికి గాథలను కూడా ఇతివృత్తాలుగా గ్రహించారు. ఇందుకు ఒక ఉదాహరణ. పుముమైప్పిత్తన్ శాపవిమోచనం అనే కథానిక | పాశారు. ఇది అహల్యకథ. శాప మునకు విమోచనం లభించినా, చేసిన పాపానికి విమోచనం కలగలేదనే భావంతో బాధతో అహల్య మళ్ళీ ఇలగా మారిపోతుంది. గౌతము దేమో మళ్ళీ తపస్సుకి బయలుదేరతాడు. ఇలా అహల్య శాపవిమోచనమును కథానికగా అభివరించారు పుముమైప్పిత్తన్.

స్వాతంత్ర్య యోధుడుగా సాహితీవేత్తగా సమ్పజ్ఞ ప్రదర్శించిన సవ్యసాచి రాజాజీ. ఆయన కైలి సులభసుందరం. శక్తివంతమైన వాషపకథాషలో ఆనాట్లలో తీవ్రరూపం దాల్చిన సాంఘిక సమస్యలను ఆయన కథలుగా మచారు. దేవానై అనే ఒక కథానికలో చేసేత వస్తాపునికి గిరాకి లేకపోవడంవల్ల చేసేత పారిజ్ఞామి కులు ఆర్థికంగా పడిన బాధలూ వాటికల్ల కలిగిన దుష్పలితమూ వర్ణించబడినవి. చేసేత కుటుంబంలో పుట్టిపెరిగిన యువతి దేవానై. పల్లెదూరిది. స్వగ్రామంలో ఉన్నంతవరకూ హాయిగా ఉన్న దేవానై, ఇల్లు గదవని కారణంగా, పట్టణం చేరు కుని చిపరికి బిచ్చగత్తెగా మారుతుంది. కరుణ రస ప్రధాదమైన కథ యాది.

బి. యన్. రామయ్య పెక్క కథానికలు వెయించారు. ఆయన కథలలో సట్టత్తిరక్కుక్కనెగళ్ (సక్కత నంతానం) ప్రసిద్ధికెక్కింది. కల్పక్క కూడా కథానికలు వ్రాశారు. కేదారియ్యన తాయార్ (కేదారియొక్క తల్లి) కథలో ఛాంద స బ్రాహ్మణ కుటుంబములలో కాసవచ్చే మూడా చారములను ఆయన సింతంగా విమర్శించారు. మౌని చాలాకథలు వ్రాయలేదు. కాని వ్రాసినవిమాత్రం గొప్పవి. ఒక్కసారి చదివితే అని సులభంగా అర్థంకావు. తి. జానకి రామన్ సుప్రసిద్ధ కథకుఁలో ఒకరు. ఆయన రచనలలో తంజావూరు జిల్లా వాడుక తమిళం అందాలు దిద్దుకుంది. ఆయన వ్రాసిన గోపర హిక్కు ఒక కొత్తదృక్కుఫంతో వ్రాయబడింది. కుటుంబ సంరక్షణ ర్థం ఒక త్రి తన శరీరమును విక్రయించుకుంటుంది, ఆమె మరణానంతరంకూడా ఆమెను విమర్శిస్తారు ఆ గ్రావస్తులు. అంత అంద త్వంలో నివసిస్తున్న ఆ గ్రామస్థులు వెలుతుచు అవసరంలేదని భావించిన ఒక వృథాడు గొపురంమీద వెలుగుతున్న దీపమును ఆర్పివేస్తాడు.

సుప్రసిద్ధ పండితుడూ విమర్శకుడూ ఆయన కి. వా. జిగన్నాథన్ చక్కని కథానికలు కొన్ని సంతరించారు. ఆయన కథానికలలో మిట్టాయ్కొక్కరన్ ప్రసిద్ధమయింది. ఒక కుర్రవాడు మితాయి గంపనుంచి ఒక మితాయి తీసు కుని తింటాడు. అది చూచి ఆ మితాయి లమ్మేవాడు కోపంకొద్దీ కుర్రవాణ్ణి కొడ తాడు. కొంచెం సేపయన తర్వాత, దారిలో రాయి తగిలి మితాయి లమ్మేవాడు

కిందపడగా, గంపకాస్తా పక్కనున్న మురుగు కాలువలో పడిపోయింది. మిలాయి లన్నీ పాడయిపోయినాయి. అప్పు దనుకుంటాడుగదా ఆతడు. “ఒక్కమిలాయి తీసుకున్నందుకు కుర్రవాణ్ణి కొట్టాను. ఇప్పుడేం చెయ్యును.” పశ్చాత్తప్పదైన ఆతను వెంటనే ఆ కుర్రవాణ్ణి సమీపించి ప్రేమపూర్వకంగా అనుసయిస్తాడు. సంగకాలపు కవితలలో కానవచే కొన్ని సంఘటనలను ఆయన చక్కని కథలుగా చిత్రించారు.

జయకాంతన్ కథలలో విష్ణువాత్మక ధోరణి బాగా కనిపిస్తుంది. బ్రహ్మోత్సవదేశం ఆనే కథలో జాత్మాన్నత్వతత్వం విమర్శించబడింది. శీలసంపన్నదైన ఒక బ్రాహ్మణుడు నిమ్మజాతికి చెందిన ఒకనికి జందెం వేసి నువ్వే బ్రాహ్మణుడివి అని చెపుతాడు. అభిలంబ, సుందర రామస్వామి, కీ. చంద్రశేఖరన్, త.నా కుమారస్వామి, “ముని”, “విశ్వన్”, శ్రీ వేణుగోపాలన్ మొదలైనవారు కథానికలు ప్రాశారు.

రచయితులలో నవలలు ప్రాసేవారికంటే కథానికలు ప్రోసేవారే ఎక్కువ మంది కనిపిస్తారు. రాజం కృష్ణన్, వనుమతి రామస్వామి, చూడామణి, సరోజా రామమూర్తి, “కృత్తిక”, విమలారమణి మొదలైనవారు ప్రశస్తములైన కథానికలు రచించారు. మొత్తంమీద తమిళ కథానికా వాట్టయం సువిశాలమైనది. తమిళ కథలు కొన్ని తెలుగు, ఆంగ్లం మొదలైన భాషలలోకి ఆనూడితములైనవి.

విమర్శ వ్యాసము,

ఉత్తమ విమర్శ కావ్యరసాస్వాదనమునకు బహుభా ఉపకరిస్తుంది. తమిళ వేదమైన తిరుక్కుఱణకి ప్రాచినులే కొందరు ప్రశస్తములైన వ్యాఖ్యానములు వెలయించారు. వాటిలో పరిమేలకగర్ ప్రాసిన వ్యాఖ్యానం ప్రసిద్ధి తెక్కింది. నేడుకూడా ఈ ఉగ్గర్ధింథమునకు ఉత్తమ వ్యాఖ్యానాలు వెలువడుతున్నవి. నామ కృత్తమ రామలింగం పిక్కె “తిరుక్కుఱణ పుదు ఉత్తై”, మ. వరదరాజన్ ప్రాసిన “తిరువట్టవర్”, తె. పొ. మీనాక్షి సుందరం వెలయించిన “వట్టవర్”

కండనాడుం కామముం, కె. వ. జగన్నాథ్ నీ వెలయించిన వ్యాఖ్యానము మొదలైనవి పేర్కునదగినవి. ఈతకు బైజుల్లోని వివిధ విషయములను పరిశీలించు ఉక్కె మదరాసు విశ్వవేద్యాలయింలోకి ఒక ప్రత్యేక శాఖ ఏర్పాటు చేయబడడం గమనించదగిన అంశం. అలాగే, కంబరామాయణమును గురించి కూడా వలు వురు విమర్శగ్రంథములు వెలయించారు; వ్యాసములెన్నో ప్రకటించారు. ఆణ్ణమలై విశ్వవిద్యాలయం, ఉ.వే. స్టామినాథయ్యరు గ్రంథాలయం కంబరామాయణమునకో సంశోధిత ముద్రణములు ప్రకటించినవి. కంబన్ కళగం వంటి సాహిత్య సంస్థలు కంబరామాయణమునకు సంబంధించిన వ్యాసములూ, విమర్శలూ ప్రకటిస్తున్నవి. కంబన్ జయంత్యుత్సవములు జరుపుతున్నవి.

ఈ సందర్భంలో రసహృదయులూ ప్రసిద్ధ విమర్శకులూ ఆయన టీ.కె. సి.ని. (టీ.కె. చింబరనాథమందియారు) గురించి చెప్పుడం ముఖ్యం. కంబరామాయణమునూ ఇతర ప్రాచీన కావ్యములూ ఆయన విమర్శనాత్మక ర్పుష్టిలో ఆధ్యయనం చేసి పాటిలోని సాగసులు తెలియజేశారు. ఆయన దృష్టిలో కంబరామాయణం ప్రక్కి ప్రవర్తయిన మయం. టీ.కె.సి. పరిష్కార రామాయణంలో (కంబర్ తరుం రామాయణం) బాలకాండలో 167 పద్యములూ, అయోధ్యాకాండలో 550 పద్యములూ మాత్రమే చేర్చబడినవి. కదమవన్నీ తరువాత చేర్చబడినవి. కానీ ప్రస్తుతం ప్రచారంలో ఉన్న కంబరామాయణంలో బాలకాండలో 1,420 పద్యములూ, అయోధ్యాకాండలో 1,210 పద్యములూ ఉన్నవి. టీ.కె.సి. వల్ల ఉత్తేషితులై పలువురు రచయితలు కంబరామాయణాది కావ్యపరిశీలనచేశారు. పి. శ్రీ., ఆ. శ్రీనివాసరాఘవన్, ఆ. స. జ్ఞానసంబందన్, యన్. మహరాజన్, రామకృష్ణన్, యం. యం. ఇస్కూయిల్, కె. శ్రీనివాసన్ ప్రశ్నతులు కంబరామాయణమును గురించి ప్రశ్నస్తములైన పుస్తకములు వెలయించారు. ఇస్కూయిల్ అధ్యిక్షతను ఏర్పడిన కంబన్ కళగంవారు ప్రస్తుతం కంబరామాయణసంశోధిత ముద్రణమును తయారు చేస్తున్నారు.

ఉ. వే. స్వామినాథయ్యరు, చెల్యకేశవరామ ముదలియారు సోమసుదర భారతి, యన్. వైయాపురి పిల్లె, రా. రాఘవఅయ్యంగారు, ము. రాఘవశయ్యం గారు, ఆర్.పి. సేతుపిల్లె, తిరు.వి. కల్పణ సుందర ముదలియారు, ము. వరదరాజన్, అ. చిదంబరనాథన్ చెట్టియారు, క అప్పారుదై, కు. కోదండపాణి పిల్లె ప్రభృతులు తమిళ సాహిత్యం, తమిళ సాస్కృతి మొదలైనవాటేని గురించి అమూల్యములైన వ్యాసములు వ్రాతారు, ము. రాఘవ అయ్యంగారు సంతరించిన “ఆరాయ్యచ్చిత్తొగువి” ప్రకస్త పరిశోధక వ్యాస సంపుటి. అలాగే, వైయాపురి పిల్లె వ్యాసములు బహువిషయ సంఖ్యలలో పసిచేసే అధ్యాపకులు సాహిత్యవ్యాస సంపుటులు ఎన్నో ప్రకటిస్తున్నారు.

సాహిత్య విమర్శకు సంబంధించిన గ్రంథములు కూడా కొన్ని వెలువడినవి. అ. స. జ్ఞానసంబంధన్ వ్రాసిన ఇలక్కియక్కలై (సాహిత్యకళ), ము వరదరాజన్ సంతరించిన ఇలక్కియ తీఱన్, కి.వా. జగనాథన్ రచించిన తమిళ కాప్పియంగళ్ (తమిళ కావ్యములు) మొదలైనవి ప్రసిద్ధములు. భాషాతత్త్వశాస్త్రమునకు సంబంధించిన గ్రంథములలో ము. వరదరాజన్ “రచించిన మొళివరలాయి”, “మొళినూర్”; వైయాపురి పిల్లె వ్రాసిన “బౌత్కలై నిరుస్త” మున్న గునవి సంభావించదగినవి.

తమిళసాహిత్య చరిత్రను గురించి పలువురు పండితులు గ్రంథములు వెలయించారు. వారిలో వి.జి. సూర్యనారాయణశాస్త్రి (తమిళ మొళివున వరలాయి, తమిళప్యలవర్ చరిత్రిరం), టీ. ఎ. సదాశివ పండారత్తార్ (శతాబ్దముల వారిగా వెలువడిన తమిళ సాహిత్య చరిత్ర), రా. రాఘవ అయ్యంగారు (తమిళ మొళి వరలాయి). యన్ రామస్వామి నాయకు (తమిళ లక్కియం), మయిలై సీని వెంకటస్వామి (శమణము తమిళు, బోధముం తమిళు), ము. వరద

రాజన్ (తమిళ ఇలక్కియ వరలాఱు), ము. అరుణాచలం (సమ్మగ్ర తమిళ సాహిత్య చరిత్ర), ఎ.వి. సుబ్రహ్మణ్య ఆయ్యరు (తర్వాత తమిళ ఇలక్కియ), ప్రభృతులు పేర్కొనదగినవారు. వీరి రచనలు తమిళ సాహిత్య పరిశీలనకు ఎంతగానో ఉపకరిస్తాయి.

తమిళ భాషా సాహిత్యములను గురించి యం. యన్. హృద్భవింగంపిల్లె, తె. పొ. మీంటా సుందరం, జైసుదాసన్, వైయాపురి పిల్లె ఆంగ్గంలో గ్రంథ రచన కావీంచారు.

జీవిత చరిత్ర

ఇతర ప్రకియుతో పోల్చి చూచినప్పుడు, జీవిత చరిత్రలు చాలా తమిళంలో వెలువదలేదని చెప్పడం సత్య సన్నిహితం. ప్రముఖ దేశభక్తుడైన వ. ఉ. చిదంబరంపిల్లె తన భార్య జీవితకథను “వర్ణియమై చరిత్రిరం” అనే పేరున పద్యాలలో వ్రాశారు స్తుపసిద్ధ విద్యాంసులైన ఉ. వే స్వామినాథయ్యరు తమ గురువున మీంటాసుందరంపిల్లె జీవితవరితను అభివర్షించారు. ఆ కాలపు ఇతర పండితులను గూర్చి తెలుసుకోడాసికి కూడా ఈ జీవితచరిత ఎంతైనా ఉపకరిస్తుంది. టాల్స్పాయ్ వంటి పాశ్చాత్య ప్రముఖుల్ని గురించి స్వామినాథశర్మ ప్రభృతులు అమూల్యములైన జీవిత చరిత్రలు వ్రాశారు. స్తుపహృణ్య భారతిని గురించి వ రా., రా. పద్మనాభన్ మొదలైనవారు చక్కని పుస్తకాలు ప్రకటించారు ఈ సందర్భమున, ఎంతో శమకోర్చి భారతి వచనరచనలను “భారతి తమిళ” అనే పేర ఒక సంపుటంగా ప్రమరించిన పెరియసామి తూర్పు కృష్ణ ప్రశంసనీయం.

మ. పొ. శివజ్ఞానం మధురమోహనమైన కైలిలో వీరపాండ్య కట్టబొమ్మన్, కప్పలోట్టియ తమిళన్ (ఉత్తర నడిపిన తమిళకు - వ. ఉ. చిదంబరంపిల్లె) మొదలైన జీవిత చరిత్రలు వెలయించారు. రామలింగ స్వామిని గురించి ఆయన సంతరించిన గ్రంథం అమూల్య మయింది. కి. చంద్రశేఖరన్ బహుముఖ ప్రజ్ఞాతాలి ఆయన కృష్ణస్వామి అయ్యరుని గురించి వ్రాశారు.

ప్రముఖ వైద్యుడూ అశేష శేమువీ సంపన్నుడూ అయిన డాక్టర్ రంగా చారిని గోలించి రాజీవ్ కృష్ణన్ రచించిన ఉగ్రీంథి అధునిక జీవిత చరిత్రలకు తలమానిక మనవచ్చు. ఇంకా పలువురు ప్రముఖ దేశభక్తులు, కవులు, సంఘ సంస్కర్తలు మొదలైన వారిని గురించి జీవిత చరిత్రలు చిన్నవీ పెద్దవీ పెలయించారు. అ. వె. నటరాజ్ ఎంతో వ్రమించి మహాపురుషులను గురించి జీవిత చరిత్రలు పెలయించారు. సుప్రసిద్ధ రచయిత పి. శ్రీ. రామానుజాచార్యులవారి జీవిత చరిత్రను సాధికారంగా ప్రాశారు.

స్వియ చరిత్ర

తమిళంలో పెలువడిన స్వియ చరిత్రల సంఖ్య అత్యుల్చం పెలువడిన వాటిలో కొన్ని మంచివే ఉండడం గమనించదగిన ఆంశం, ‘తమిళ తాత’ అని పేరు గడించిన ఉ. వే. స్వామినాథ య్యారు ప్రాసుకున్న ‘ఎన్ చరిత్రిరం’ (నాచరిత్ర), తిరు. వి. కల్యాణ సుందర ముదలియార్ ప్రాసుకున్న ‘వాళ్ళ త్రైకుజిప్పగళ్ళ’ (జీవిత సూచనలు), నామక్కల్ రామలింగం పిత్తోగారి స్వియ చరిత్ర మొదలైనవి పేర్కూనదగినవి.

ఆధునిక విజ్ఞానం మొదలైనవి

సాహిత్య మనగా కథలూ కాకరకాయలు కాదనే భావం ఇప్పడిపుడు క్రమ క్రమంగా తొలగిపోతున్నది. ఆధునిక విజ్ఞాన శాస్త్రమును గురించి తమిళంలో రచన చెయ్యాలనే ఆభిలాష రచయితలలో బలీయంగా ఉన్నది. తత్పరితంగా కొన్ని మంచి రచనలు పెలుగులోకి వచ్చినవి. యన్. శివపాద సుందరం ప్రాసిన ‘ఒసిపరప్పక్కలై’ శబ్దప్రసారమునకు సంబంధించిన బృహద్రచన. పి. యన్. అప్పస్వామి ప్రభుతులు విజ్ఞానశాస్త్ర సంబంధములైన చక్కని రచనలు చేశారు. ఎ. కె. చెట్టియార్ ప్రాసిన ఉలగం చుద్దియ తమిళన్ (ప్రపంచం పర్యాటించిన తమిళు) ప్రశస్తమైన ప్రయాణగ్రంథం. ఆయన యిటువంటివే మరి కొన్ని పుస్తకాలు ప్రాశారు. మీ. ప. సోమసుందరం తన లండన్ పర్యాట నానుభవములను చక్కని కైలిలో “అక్కరై చీమైయుల్” (ఆవలి గట్టునున్న

సీమలో) అనే ప్రయాణగ్రంథం వ్రాశారు. ఇంకా సి, సుబ్రహ్మణ్యం, యన్. డి. నుందరవడివేఱు, మణియన్, ఆ. ము. పరమశివానందం మొదలైనవారు ప్రయాణగ్రంథములు సంతరించారు.

తమిళనాడులోని వివిధ మండలములను గురించి ప్రశాస్తివితమును గురించి ప్రశస్తములైన పుస్తకాలు ప్రచురించారు సోమ. లె. ఆనబడే యన్ యం. అష్ట్రైణ్ కుట్టుకశను గూర్చి కుఱులి రాజేశ్వరి మంచి పుస్తకం వ్రాశారు.

లేఖా సాహిత్యంకూడా కొంతవరకు తమిళలో ఆభివృద్ధి చెందింది. సి. యన్. అణ్ణార్థరై. ము. వరదరాజన్ మరికొందరు లేఖలలో తమిళనాస్త్రుతి మొదలైనవాటిని గురించి వివరించారు.

సుప్రసిద్ధజ్యేతములను గురించి ఆకర్షకమైన కైలితో భరణిధరన్ ఎన్నో వ్యాసములు ప్రకటించారు. వీరి కస్తూరితిలకం (కస్తూరిబాయి జీవిత చరిత్ర) ఒక ప్రశస్తకవన. సదాశివపుండాకత్తార్, నాగస్వామి ప్రశ్నతులు శాసనములకూ గుట్ట గోపురములకూ సంబంధించిన వ్యాసము లెన్నో ప్రకటించారు. సాహిత్య గ్రంథాలలో పాటు చారిత్రక రచనలకూడా ప్రకటించారు మ. రాజమాణిక్కం, ఆ. కి. పరంధామార్ మొదలైనవారు.

బాల సాహిత్యం

అతి ప్రాచీనమైన బాలసాహిత్యంలో కృష్ణచేస్తున్న తమిళ రచయితలు ఎందరో మనకు కనిపిస్తారు. బాలసాహిత్యమును ప్రోత్సహిస్తున్న ప్రతికల సంఖ్యా నానాటికి ఎక్కు వవుతున్నది. అలాగే బాలసాహిత్యమును ప్రకటించే పుస్తక ప్రకాశకులూ చాలామంది ఉన్నారు. అంతేకాదు. 1950లో బాల రచయితల సంఘం (కుళై ఎళుతాళర్ సంగం) మదరాసులో స్టాపించబడింది. నాటిమంచి నేటిదాకా ఈ సంఘం బాలవాజ్ఞాయమునకు ఎనలేని సేవ చేస్తూనే వున్నది. బాలసాహిత్య మహాసభలు నిర్వహించడం, బాలసాహిత్య నిర్మాతలను సమచిత రీతిని గౌరవించడం, బాలసాహిత్యంగురించి పరిశోధన మొదలైనవాటిని జరిపించడం మొదలైనవి ఈ సంఘ కార్యకలాపాలు. బాలసాహిత్య రచ

యతలు ఎవరెవరు? అనే పుస్తకం కూడా ప్రకటించింది. తమికంలో వెలువడిన పిల్లలపు స్నకాల పట్టిక నొకదానిని తయారు చేసింది. బా. సాహిత్యం గురించి ఒక పరిశీలన జరిపి పిల్లల అభిరుచులూ మొదలైన వాటిని గ్రహించేందుకు తోడుడింది. ఈ సంవత్సరం ఈ సంఘం రజతోత్సవం జరుపుకుంది. దీని స్థాపకులు ఆశ. వర్షియప్ప. బాలవాజ్ఞాయ వికాసమునకు ఆయన చేసిన కుషి అభినందనీయం.

తమిక బాలసాహిత్య మన్మహ్యం సుబ్రహ్మణ్య భారతి పేరు తొలుత స్వరంగు పస్తుంది. పిల్లలకోసం ఆయన గేయములు వ్రాశారు; కథలూ కల్పించారు. మచ్చకి ఒకటి డెండు గేయములు.

వేదము వెలసిన దేశమిది - మేటీ

వీరులు పుట్టిన దేశమిది.

అభింద హిందూస్తాన మిది - దైవ

మనుచు హృజింపుము దీనిని పాపా.

జాతులు లేవే పాపా - కులమున

హౌచ్చతగులు ఎంచుట పాపము

నీతీ న్యాయము విద్యాబుద్ధులు

గఱవారే జాత్యధికులు.

కల్లులాడకు పాపా - ఎన్నడూ

సాధిలు చెప్పుకు పాపా.

దేవుడే మనల కాపాడు పాపా - ఎట్టో

కీడూ వాటిల్లదు పాపా.

చక్కని ఆట లాడుము పాపా - నుహ్సూ

సోమరివై ఉండకు పాపా.

కలిసి మెలిసి ఆడుము పాపా - ఒక్క

రినీ నిందించకు పాపా.

శ్రీధనిక యుగము

చిట్టి పిచ్చుకవలె నవ్వు
తిరగాలి ఎగరాలి పాపా.

పులుగులు పెట్టులు చూసి నువ్వు
మురిసిపోవాలి పాపా.

కవిమణి దేశిక వినాయకం పిట్టె కూడా భాలబాలికల్ని ఉద్దేశించి చక్కని
గేయములు ఎన్నో ప్రాశారు. కాకిని గురించి ఆయన చెప్పిన గేయం:

కాకీ కాకీ ఎగురుచు రావె
కళ్లకు కాటుక తీసుకు రావె.

కోడీ కోడీ కూయుచు రావె
పాపకు పూలూ తీసుకు రావె.

తెల్లని అవా వెంటనె రావె
పిల్లకు పొలూ తీసుకు రావె.

కోడిని గురించి యా కింది గేయం ఆయన ప్రాశారు

కోడీ కోడీ రా, రావె
కొకొగురొకో మంటూ రావె
కోడీ పరుగిడి రా, రావె
పూలను చూపగ రావె.

పొడిచీ యుద్ధం చేయుటకో
చెత్తను కుళ్ల గించుటకో
కత్తుల వంటివి కాలికి వేఱ
దేవుడు సీకూ ఇచ్చాడు.

పొద్దున పూట కూయుచు మమ్ము
నిద్దుర నుంచీ లేపెదవు

చక్కగ పనులు చేయగ మమ్ము
లేపెదవు, మా మంచికోడి.

దేశిక వినాయకం పిట్టె ఆఫుస్ గురించి ఒక పెద్ద గేయం వ్రాశారు.
అందులోంచి కొన్ని పంక్తులు :

తీయని పాలూ యచ్చేవు - పొలానికి
మంచి ఎరువూ యచ్చేవు.
బండిని లాగే ఎద్దుని - చక్కగ
పెంచి పెద్ద చేసేవు.

తల్లిలేని పిల్లలకు తల్లివయ్యేవు - వ్యాధితో
తల్లిడిల్ల వారికి మందు వయ్యేవు.

కవిమణి భావసంపదను గ్రహించడానికి పై పంక్తులు తోడ్పుడగలవు.

కా. నమశ్శివాయ ముదలియారు, మణి తిరునావుక్కరను ముదలియారు,
మయివై శివమత్తు, పెరియస్వామి తూర్పున్, తణికై ఉలగనాదన్, తి. జ. ర.
(తి. జ. రంగనాథన్), పె. నా. అప్పస్వామి, యన్. నచేశన్ (రాజి), ఆళ.
వళ్లియప్ప, హవళ్లన్ (వి.డ. గోపాలకృష్ణన్), సుందర వడివేలు, వైతళ్ల,
కల్యా గోపాలకృష్ణన్, శబరిరాజన్, “ఆర్య” తంబి శ్రీనివాసన్, నాగము త్రయ్య,
కె. జయలక్ష్మి. కామాక్షి శ్రీనివాసన్ ప్రభుతులు పిల్లలకోసం కమ్మని కవితలూ
చక్కని కథలూ ఎన్నెన్నో సంతరించారు. బాలసాహిత్య ప్రకాశకులుగా కూడా
పారినిలయం, కలైమగళ్ల కార్యాలయం, తమిళ పుత్రకాలయం, శైవసిద్ధాంత
పుస్తక ప్రకాశక కళగం మొవలైన సంస్థలు ప్రసిద్ధి తెకిగునవి.

పిల్లలకు కథలు చెప్పడంలో తి. జ. ర. అందెవేసిన చెఱ్ఱు. విజ్ఞాన
శాస్త్రాది విషయములు విచరించడంలో కల్యా గోపాలకృష్ణన్, అప్పస్వామి
మొదలైనవారు సిద్ధహస్తులు. కమ్మని కవితలు పెలయించడంలో పెరియస్వామి
తూర్పున్, ఆళ. వళ్లియప్ప ప్రభుతులు వైవువాటము లెరిగినవారు. ఈ మధ్య
హరణన్ తమిళ బాలసాహిత్య చరిత్రను వివరించే పుస్తకం వ్రాశారు. కాగా,

బాలసాహిత్యమునకు ఉజ్జ్వలమైన భవిష్యత్తు ఉన్నదని నిస్పంచయంగా పేర్కొన వచ్చ.

పెరియస్యామి తూర్పన్ గురించి రెండు మాటలు: ఆయన కవి. తమిళ విజ్ఞాన సర్వస్యమునకు ప్రధాన సంపాదకులు. ఆయన సంపాదకత్యమున బాల విజ్ఞాన సర్వస్యాం కూడా వెలుగులోకి రావడం ఎంతైనా కొనియాదగిన అంశం. విమానం గురించి ఆయన ప్రాసిన గేయం.

రెక్క లల్లార్ఘకుండా
గగన పీథికి లేచెదను

పక్కివోలె సై కెగిరెదను
మీకు సంతోషం కలగగా.

మెరువు తీగలా వేగంగా
నే నెగిరి వెడుతు న్న
ఎంద రెందరినో నాలో
ఎక్కుంచుకు వెళ్లెదను.

ఎమీ పండని ఎదారినీ
కొండలు, కడలిని దాటి
రెండు రోజులలో పపంచం
తిరిగి వచ్చేను నేను.

నీలాకాశంలో ఎగరడమూ
ఎంతోదూరం వెళ్లడమూ
నాకు సంబరం ప్రతిరోజూ -
మంచి పాపవు, నాతో రావా.

తమిళ బాల సాహిత్యానికి తన రచనాక క్రిని పూర్తిగా వినియోగిస్తున్న అశ. వల్లియప్ప ముఖ్యంగా కవి. “మలకుం ఉల్లం” అనే ఆయన కవితా సంపుటం పేర్కునదగింది. మహాపురుషుల జీవిత కథలను మనోజుమైన కైలిలో తెలియ

జీశారు. మణికుర్నిమణి అనే పిల్లల నవలను కూడా వ్రాశారు. మచ్చకి రెండు గేయములు:

చదువుకుండాం

తేనె ఉన్న చోటు వేదుకుచు
ఎగిరి వచ్చ తుమ్మెదలా
పంచదార ఉన్న తావుని
చేరుకానెడు చీమలా

పండ్ల చెట్లు ఉన్న తోటకు
పరుగు లెత్తు చిలుకలా
సిరులు కులుకు దేశమునకు
చేరునట్టి ప్రజలా

పట్ల మెరిగి గలగల మంటూ
ప్రవహించు వరదలా
మంచిమంచి పుస్తకాలు
వెదికి వెదికి చదువుకుండాం.

ఇల్లు కడ దాం

ఇటుకలు వద్దు సిమెంటు వద్దు
దబ్బాదన్నం ఆసలే వద్దు
త్వరలోనే అందమైన యిల్లు
తయారవుతుంది తమ్ముడూ.

ఇనుమూ వద్దు కలపా వద్దు
ఏమీ వద్దనే వద్దు తమ్ముడూ
అతి త్వరగా మనమూ కట్టవచ్చ
అందమైన యిల్లాకటి తమ్ముడూ.

వద్రంగి వద్ద తాపిమెత్తి వద్ద
పనివారితో అనలే పనిశేడు
దొంగలు లోనికి రాలేరు.
చీకు చింతలు వద్ద తమ్ముడూ.

తాళపు చెవి వద్ద తాళము వద్ద
గొక్కెం గొక్కెం అనలే వద్ద
సర్గారు వారికి యింటిపన్ను
కట్ట నవసరం లేదు తమ్ముడూ.

దబ్బాదన్నం పనిముట్టకోసం
దిగులెందుకు తమ్ముడూ
కడలి యొడ్డున ఇసుకయిల్ల
కట్టాలంటే తమ్ముడూ.

ఈ సందర్భంలో మదరాసులోని దక్షిణ భాషా పుస్తక సంస్థవారు బాల పూజ్యయాభివృద్ధికి చేసిన కృష్ణాని ప్రశంసించక తప్పదు. మంచి మంచి పుస్తకాలు, చక్కని బొమ్మలతో, ఎన్నో ప్రకటించారు. పిల్లల పుస్తకాల పోటీలు నిర్వహించారు. పోటీలలో నెగ్గిన బాలకథలను ఇతర దక్షిణాది భాషలలోకి అనువదించారు.

తమిళ ప్రతికలు

ఈనాడు రేడియోవలె, ప్రతికలు కూడా సాహిత్యాభివృద్ధికి తోడ్చుడుతున్నవి; రచయితలను ప్రోత్సహిస్తున్నవి. కనుక సాహిత్య పరిశీలన చేసేటప్పుడు, ప్రతికలను గురించి కూడా దిజ్యుత్రంగానైనా తెలుసుకోవడం సముచితం. 4

తొలుత తమిళంలో మతసంబంధమైన ప్రతికలు వెలుగులోకి వచ్చినవి. 1875లో స్నేగబోదన అనే కైర్ స్తవమత ప్రతిక వెలువడింది. ఆ తర్వాత వేదవిషక్కన్ (1890), వేదబోద మాద తోళి (1929) మొదలైన ప్రతికలు వెలువడినవి. 1888లో హందుమత సీర్చిరుత్తి అనే ప్రతిక వెలుగు చూసింది.

సిద్ధంతం (1912), ద్రావిడ భాగవతన్ (1914), రామానుజన్ (1918) మొదలైనవి కాలక్రమాన వెలువదినవి. అలాగే ఇస్లాం నేశన్ (1909) మొదలైన మహామృదీయమత ప్రతికలు కూడా వచ్చినవి. ఆయు కులములకు సంబంధించిన ప్రతికలు కూడా వెలువదినవి. జాన్సోర్ కులవివేక బోధిని (1909), వస్తుయి (వహ్ని) కుటుంబియి దీపం (1912), ఆర్వైశ్వాభిమాని (1914) మొదలైనవి యూ కోవకు చెందినవి.

నానాటికి మన దేశంలో రాజకీయ చైతన్యం ఎక్కువయ్యేకాద్ది, వివిధ భారతీయ భాషలలో దిన, వార, మాస ప్రతికలు మొదలైనవి ప్రచారంలోకి వచ్చినవి. ఆలా వచ్చిన వాటిలో దినవర్తమాని (1852) మొట్ట మొదటిది. ఆ తర్వాత, 1880లో సుదేశమిత్రిన్ (స్వదేశ మిత్రన్) వార ప్రతికగా వెలువ దింది. క్రమక్రమంగా అది వారానికి మూడుసార్లు వెలువడుతూ చివరికి దిన ప్రతికగా వెలువడసాగింది. నేటికి ఇది ప్రచారంలో ఉండడం గమనించదగిన విషయం. దీని స్తాపక - సంపాదకులు జి. సుబ్రహ్మణ్య అయ్యరు. ఆయన దేశ భక్తుడు; సంఘ సంస్కరణాభిలాషి. ఈ ప్రతికలో తమిళ నవయుగ ప్రవక్త సుబ్రహ్మణ్య భారతి 1904, విపంపిరులో సహాయ సంపాదకుడుగా చేరారు. భారతి నిజమైన సారస్వత జీవితం ఆ సంవత్సరంనుంచే ప్రారంభమైనట్లు కొందరి అభిప్రాయం.

మంచిమాటలతో పని చేయించుకోవడంలో సుబ్రహ్మణ్య అయ్యరు ఫుటీకు లటి: ఈ విషయమును భారతి ఒకచోట ఇలా తెలియజేశాడు. ఏదైనా అవసరమైన పని వచ్చినప్పుడు అయ్యరుగారు, “భారతి: నువ్వు చక్కని తమిళం ప్రాస్తావు.. సీకు అక్షరలక్షలు ఇవ్వావచ్చు. నువ్వు కాళిదాసంతటివాడివి. కాని నేను భోజమహారాజును కానుగడా మరి: సీకు తగిన సనా ० చెయ్యగల ఆర్థిక స్టోమత నాకు లేదు.” అనేవారట. ఇలా పని చేయించుకున్నా సుబ్రహ్మణ్య అయ్యరుని గురించి ప్రాచిన్నుంటూ భారతి యిలా పేర్కొన్నాడు. “ప్రతికారంగ ములో నాకు శిక్షణ అనుభవమూ కలుగుటకు కారకులు ఆయనే. ఆయన్ని నేను ఒక విధంగా నా గురువని భావిస్తున్నాను.” ఆరోజుల్లో దినప్రతికను స్తాపించి, ప్రతికారచనలో మార్గదర్శకత్వం వహించిన సుబ్రహ్మణ్య అయ్యరు బహుభాపశంసార్లు. ५

ఆ తర్వాత తిరు. వి. కల్యాణసుందర ముదలియారు దేశభక్తున్ అనే దిన ప్రతికను స్థాపించారు. ఆయన చేతిలో తమిళ ప్రతికా రచన అందాలు దిద్దు కున్నది. ప్రసిద్ధ దేశభక్తులైన డాక్టర్ పి. వరదరాజులు నాయుడు సంపాద కులుగా ఉన్న తమిళనాడు అనే దిన ప్రతిక మదరాసునుంచి చాలాకాలం వెలు వడింది. మొవర్లో అది వార ప్రతికగా ఉండేది. రాయ చౌక్కలింగం అనే విద్వత్ప్రవి సంపాదకత్వంలో ఊరియన్ అనే దిన ప్రతికా, జయభారతి, సుయ రాజ్య (స్వరాజ్య) మొదలైన జాతియ హరప్రతికలూ మదరాసునుంచి వెలువడి నవి. టి. యస్. చౌక్కలింగం సంపాదకులగా గాంధి, ఇందియా, దినమణి, దినసరి మొదలైన దినప్రతికలు వెలువడినవి. ఆ తర్వాత కాలక్రమాన నవ యుగం, భారతదేశి, దినత్రంతి, దారుల్ ఇస్లాం, ఎంగ్లీ నాడు, నంనాడు, తమిళ్నాడు, నవ ఇందియా, నవమణి, దినమలర్, జస్తి, మురస్సాలి మొదలైన దిన ప్రతికలు వెలుగు చూచినవి. వీటిలో కొన్ని రాజకీయ పక్షములకు చెందిన ప్రతికలు.

ఈ సందర్భంలో ప్రతికా సంపాదకులగా కూడా సుబ్రహ్మణ్య భారతిని గురించి తెలుసుకోవడం సమంజసం. అప్పుడే ఆయన బహుముఖమైన సేవను గ్రహించడానికి ఏలు కలుగుతుంది. స్వదేశమిత్రును పని చేసే రోజులలో, తన వ్యక్తి గతాభిప్రాయములను నలుగురికి నిర్వయింగా తెలియ జేయాలనే సంకల్పం ఆయనకి కలిగింది. తత్తులింతంగా భారతి 1850లో చక్రవర్తిని అనే మాన ప్రతికను ప్రారంభించాడు. ఆ మరుసటి సువత్సరం ఇందియా అనే వార ప్రతికను ఆరంభించాడు. స్వాతంత్ర్యం, సమత్వం, సహాదరత్వం - ఇవే ఆ ప్రతిక ఆశయాలు. విడిప్రతి వెల ఒక్క అంశా. కానీ సాలుచండా వివరాలు వింత గొలుపుతాయి. పరికించండి.

ప్రభుత్వమునకు	రూ. 50-00
జమీందారులు, సంస్థానాధిపతులు మొదలైన వారికి			రూ. 80-00
సెలకు రూ. 200-00 పైబడి ఆదాయం గలవారికి			రూ. 15-00
కడమ వారికి	రూ. 8-00

ఇందియా ప్రతిక మొదట మదరాసునుంచి, ఆ తర్వాత పుడుచ్చేరినుంచి వెలువదేది.

సాహిత్య మాసప్రతికలు కూడా ఎన్నో వెలువదినవి. మాదర్ ప్రతి (1889), మహాణి (1887), చక్రవర్తిని (1905), మాదర్ బోదిని (1911) మొదలైనవి తొలినాళ్లలో వెలువదినవి. ఇవి మహికల ప్రతికలుకూడా. ఆ తర్వాత ఆనందబోదిని, ఆనంద గుణబోదిని, వివేక చింతామణి, జనాభిమాని, చెందమిళ, చెందమిళ చైల్యు, తమిళ ప్రౌళీల్, కలై మగళ (1923), తామరై మొదలైనవి ప్రచారంలోకి వచ్చి, యథోచితంగా సాహిత్య సేవ చేసినవి.

చెందమిళ ప్రతికను గురించి రెండుమాటలు చెప్పడం సమంజసం. ఈ సాహిత్య ప్రతిక మధురలో స్థాపించబడింది. దీని తొలి సంపాదకులు రా. రాఘవ అయ్యంగారు. ప్రాచీన పద్ధతి ప్రకారం తమిళ భాషా సాహిత్యాలు అధ్యయనం చేసిన పండితు డాయన. అమూల్యమైన సాహిత్యవ్యాసము లెన్నో అయన ఆ ప్రతికలో ప్రకటించారు. మహాపండితుడైన ము. రాఘవ అయ్యంగారుకూడా ఆ ప్రతికు సంపాదకులు కావడం గమనించ దగిన అంశం.

అలాగే కలై మగళ కూడా సాహిత్యసేవ చేస్తున్న ప్రముఖ ప్రతిక. దీనికి చాలాకాలంగా సుప్రసిద్ధ రచయిత అయిన కి. వా. జగన్నాథన్ సంపాదకులుగా ఉన్నారు. సాహిత్య వ్యాసములను ఆదరించడంతో పాటు ఉత్తమ నవలారచనను కూడా ప్రోత్సహిస్తున్నది. ఈ ప్రతికా నిర్వాహకులే మంజరి అనే ఉత్తమ సాహిత్య ప్రతికను (Literary Digest) నడుపుతున్నారు. ఇతర దేశభాషా ప్రతికలలో ప్రచురితము లయ్యే ఉత్తమ వ్యాసములను తమిళం చేసి యిందులో ప్రకటిస్తున్నారు. అంతేకాక ఉత్తమ గ్రంథములను కుదించి ఆ సంగ్రహములను కూడా ప్రచురిస్తున్నారు. ఈ కోవకు చెందిన సాహిత్య ప్రతిక తెలుగులో లేదని నా అభి ప్రాయం. ఈ ప్రతికు ప్రస్తుత సంపాదకులు త. నా. సేనాపతి. ఈయన బహుభాషాభిజ్ఞుడైన రచయిత.

మరొక ప్రముఖ సాహిత్య ప్రతిక దీపం. దీని సంపాదకులు నా. పార్థ సారథి. ప్రసిద్ధ రచయిత అయిన పార్థసారథి బహుగ్రంథకర్తలు. ఎన్నో నవ

అలూ కథానికా సంపుటములూ వెలువరిచారు. ఆలాగే ఓసై యూకి మొదలైనవి ఆధునిక సాహిత్యమును ప్రోత్సహించే ప్రతికలు.

కేవలం కథలకోసమే పుట్టినవా అన్నట్లు కొన్ని ప్రతికలు వెలువడినవి. సర్వజన రంజని (1911), నావత్ (1918), మనోరంజని (1920), కథారంజని (1922) మొదలైనవి ఈ వర్ధమానకు చెందినవి.

ఆలాగే హస్యరస ప్రధానములైన కొన్ని ప్రతికలు వెలుగులోకి వచ్చినవి. ఆనంద వికటన్, ఆనందవిజయ వికటన్, ప్రచండ వికటన్, వసంత వికటన్, కుమారవికటన్, కుఱుంబన్ మొదలైనవి. ఏటిలో నేటికి ప్రచురప్రచారంలో ఉన్న ప్రతిక ఆనందవికటన్. ఇందులోని వ్యంగ్య చిత్రాలు కడ. పుబ్జీటట్లు నవ్విస్తాయి. దీని తొలి సంపాదకులు వికటకవి వైద్యునాథ య్యారు. ఆ తర్వాత దీనిని సుప్రసిద్ధ చలనచిత్ర నిర్మాత యన్. యన్. హసన్ నిర్మాణచారు. ప్రచండ వికటన్ సంపాదకులైన నాదాయణ దురైకృతిన్ కథానికలూ నవలలూ సంతరించారు. నూతన సాహిత్య ప్రక్రియలకు చోహాద పి. బ్రిన సహాదయులు.

నేటి హస్యరస ప్రధాన ప్రతికలలో ముఖ్యంగా చెప్పదగింది “చా” నిర్వి హిస్తున్న “తుగ్గక్”. గాజకీయ విషయములను వ్యంగ్యంగా చిత్రించడంలో ఈ ప్రతిక విజయం సాధించిదని చెప్పవచ్చు.

నేడు ప్రచుర ప్రచారంలో ఉన్న తమిళ వార ప్రతికలలో కలిగ్క, కుముదం - రెండూ పేర్కాన దగినవి. 1941, ఆగస్టులో కలిగ్గని టీ. సదా శివన్, సుప్రసిద్ధ రచయిత ఆయన “కలిగ్క” రా. కృష్ణమూర్తి, ప్రారంభించారు. రాజాజీ, టీ. కె. సి. ప్రశ్నతులు అండగా నిలిచారు. తమిళనాడులో ప్రతికావశసనక్రించిన కీర్తి కలిగ్కి చెందుతుంది. “కలిగ్క” నవలలు తాగ్గభూమి, శినకామియన్ శపథం ధారాహాపికంగా ఈ ప్రతికలో ప్రచరిత మయ్యే రోజులలో, వారం వారం ప్రతులకోసం సాహితీ ప్రియులు కూడాలో నిలచి దేవారు. కాగా పశనాసక్తిని - ముఖ్యంగా మహిళలలో - ఆ విధంగా ఈ ప్రతిక

ఎక్కువ చేసింది. ఉత్తమ నవలల ప్రమాణతోపాటు, కలిగై చక్కని హస్యమును కూడా తమిక్ పాశక లోకమునకు అందించింది. కి రాజేంద్రన్, యన్. వి. యన్. (యన్. వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం) ప్రభృతులు ఈ ప్రతికకు సంబంధించిన హారే. తొలుత ఇది ప్రక్క ప్రతికగా ఉండేది.

ఒక్క తమిక్సంలోనే కాముకాతర భారతీయ భావలలోనూ అత్యధిక ప్రచారం కల ప్రతిక కుముదం. దీనిని సుమారు నాలుగున్నరలక్షల మంది చదువు తున్నారు. దీని సంపాదకులు యన్. ఎ. పి. ఆణ్ణామలై. ప్రముఖ వారప్రతికలలో “దినమణి కదిర్”కి కూడా స్థాన మున్నది.

ఈక భాలల ప్రతికలూ ఎన్నో వెలువడుతున్నవి. భాలియర్ మిత్రిన్ (1911), భాలవినోడిని (1918), భాల చింతామణి (1935), అంబులిమామా (చందులు), పాప్పా, కణ్ణన్, కలగ్గంమ, గోకులం మొదలైనవి ఈ కోవకు చెందినవి.

తైవి కాక వ్యవసాయం, విజ్ఞానశాస్త్రం, చలనచిత్ర పరిశ్రమ మొదలైన వాటికి సంబంధించిన ప్రతికలూ ఎన్నో వెలువడుతున్నవి.

దక్షిణ భాషాపుస్తకసంస్థ ఆద్వార్యవంలో యునెసోగై కూరియర్ తమిక్సంలో వెలువడడం ఒక విశేషం, హిందీ తప్ప ఏ యితర భారతీయ భాషలోనూ ఈ అంతర్జాతీయ ప్రతిక వెలువడడం లేదు. దీని ప్రస్తుత సంపాదకులు యం. మృహమద్ ముస్తఫా.

1971 లెక్కల ప్రకారం తమిక్సంలో 572 ప్రతికలు వెలువడుతున్నట్టు తెలియవస్తున్నది. ఈ కింది వివరాలు పరిశీలించ దగినవి.

	తమిక్సం
దినప్రతికలు	13
వార ప్రతికలు	96
ప్రక్క ప్రతికలు	54
మాస ప్రతికలు	210
మొత్తం	373
	572

తమిళనాడు నుంచి వివిధ భాషలలో వెలువదే ప్రతికల సంఖ్య 1,077
కాగా అంధప్రదేశ్ నుంచి 647 మాత్రమే వెలువదుతున్నవి.

1. నాటక లక్షణములను తెలియజేసే గ్రంథ మిది. దశరూపకము ననున రించి యిది ప్రాయిబడిందనవచ్చు. దీనికి కర్త వి.జి. సూర్యనారాయణ శాస్త్రి. న. బలరామ అయ్యరు దీనికి చక్కని వివరణ వెలయించారు.
2. చూడు : వి. జి. సూర్యనారాయణ శాస్త్రి గారి “తమిళ మొళియన్ వరలాయలు”, పుట కరి. చెన్నపురి కైస్తువ కళాలలో ఆయన చాలా కాలం తమిళ పండితులుగా పని చేశారు. బహు గ్రంథకర్త. తమిళ భాషాభిమానం కొద్దీ ఆయన తన పేరుని పరిదిమాత్ర కల్పించర్ అని మార్పుకున్నారు. 33 యేండ్లు మాత్రమే ఆయన జీవించారు (1870-1903).
3. పరిశోధన.
4. వివరములకు నా సుప్రియుణ్య భారతిని చూడుడు: పుటలు 11-14.
5. ఇంకా వివరములకు చూడుడు: మా. సు. సంబందన్ వ్రాసిన వ్యాసం, భారతి, 1960.

8. ఉపసంహారము

తమిళ భాషా సాహిత్యములు బహు ప్రాచీనములు. ఇది నిర్విచాదాంకం. అయినప్పటికీ సంస్కృతభాషాసాహిత్యముల ప్రభావం తమిళం మీద లేక పోలేదు. మొదటినుంచీ తమిళులు సంస్కృత శబ్దములను తమభాషా స్వభావం అనుసరించి తమిళం చేసుకు గ్యాదు. ఆ విధంగా సంస్కృత శబ్దములను ఉపయోగించినా. సంస్కృతమును ఆ పేరుతో పిలువక వడమేళి అని వ్యాఖ్య రించినా, తమిళుకు మొదట్లో సంస్కృతభాషా సాహిత్యము, పట్ల ద్వైషభావం ఉన్నట్లు చెప్పలేదు. ఇతర భారతీయ భాషలవలె, తమిళం కూడా రామాయణ, భారతాదులనుండి ఇతివృత్తములు గ్రహించింది. సంగయుగపు సారస్వతంలోనే రామకథా ప్రశంస కనిపి-చిదం; ఆ నాట్కలోనే భారతం తమిళ సాహిత్యంలో చోటు చేసుకోవడం మొదలైన విషయాలు పరిశీలించదగినవి. అంతమాత్రాన సంగయుగపు తమిళసాహిత్యమునుకు ప్రత్యేకత లేదని భావించరాదు. అది అంతగా మత ప్రస్తుతి లేనిది. పైగా సంగయుగంలో సంకలన కృతులు వెలువ డడం మరొక విశేషం. కవయిత్రులు కూడా కొందరు వర్ధిలినట్లు తెలియవస్తున్నది. అయితే తమిళంలో చంపూకాప్యారచనా పద్ధతి చాలా ఆలస్యంగా ప్రచారంలోకి వచ్చింది.

నేడు నామమాత్రంగా ఉన్న బంద్రవ్యాకరణము ననుసరించి ప్రశ్న లక్షణ గ్రంథమైన తొల్క్కప్పియం సంతరించబడినట్లు భావించబడుతున్నది. తొల్క్కప్పియ రచనాకాలం క్రి.హా. మూడవ శతాబ్ది అని కొందరి ఆభిప్రాయం. పూర్వు లీ విధంగా పేర్కొన్నారు, ప్రాచీన గ్రంథాలలో ఇలా పేర్కొన బడింది- అని తొల్క్కప్పియం కర్త చాలా చోట్ల చెప్పినందువల్ల, ఆ లక్షణ గ్రంథం వెలుగులోకి రాక పూర్వుమే తమిళంలో సాహిత్యం ప్రచారంలో ఉండి వుండాలని తమిళ పండితుల విశ్వాసం. నిజమే కావచ్చ. అప్పటి గ్రంథము లన్నీ తరువాతి కాలంలో భ్రష్టములై ఉండవచ్చ. ఏది ఎలా ఉన్నా, బంద్రవ్యాకరణం తమిళ నాడులో ప్రచారంలో ఉండడం, అది తొల్క్కప్పియ రచనకు తోడ్వుడడం

గమనించ రగినవి. కాలక్రమాన, సంస్కృత శబ్దములను సంస్కృత భాషాభిజ్ఞ లైన జైన వైష్ణవ విద్యాంసులు తమ తమిళ రచనలలో యథేచ్చంగా ఉపయోగించారు. మణి ప్రవాశ మనే కొత్తకైలి వాడుకలోకి వచ్చింది.

కాని రాను రాను సంస్కృత శబ్దములను పరిహరించాలనే ఆభిలాష తమిళ రచయితలకు కలిగొంది. కాని కొందరి ప్రాతలలో సంస్కృత శబ్దములు ఎన్నో చోటు చేసుకున్నవి. సంగకాలపు కవులలో కపిలర్, నక్కి (త్త్వ)ర్ మొదలైన వా రెందరో బ్రాహ్మణులు. తొల్స్యాప్రియనారు కూడా బ్రాహ్మణుడనే ఆభిప్రాయం ఒకటి లేకపోలేదు. నక్కిరుని గురించి ఒక ఉదంతం. కుయకోగ్రుడన అనే కుమ్మరి ఆచ్యం (సదస్కృతం) మంచిది, తమిళం మంచిది కాదన్నందుకు నక్కిరుడు ఎంతో నొచ్చుకున్నాడట! ఈ సందర్భంలో ఒక సంగతి చెప్పడం సమంజసం. ప్రాచీన తమిళవాఙ్మయంలో మనకు బ్రాహ్మణేతర కవులు పలువురు కనిపిస్తారు. తిరుకుగ్గాళ్ళ, సిలప్పదికారం, మణిమేకలై, పెరుంగదై (బుహాత్మధ), జీవక చింతామణి, పెరియ పురాణం, (కంబ) రామాయణం, కందపురాణం, మొదలైనవి బ్రాహ్మణేతరకవుల రచనలే. వ్యాఖ్యాతలలో పలువురు బ్రాహ్మణులు.

సంస్కృతం దేవభాష అని మనం అనుకున్నా, ఆ భాష ఎన్నో ద్రావిడ భాషా శబ్దములను స్వీకరించిన విషయం పండితలోకమునకు తెలిసిందే. ఆ నాక్కలో మన పెద్దలు ఇతరభాషా శబ్దములను తమ తమ భాషలలో చేర్చుకున్నారు. అలా శబ్ద సంపదను వృద్ధి చేసుకున్నారు. ఆరోగ్యకర మైన యాలక్షణం భాషాభివృద్ధికి ఎంతై తోడ్పడుతుంది.

ఈనాడు అన్నికులాల వారిలోనూ అన్నిమతాల నారిలోనూ ఉత్తమ రచయితలు ఉండడం పేర్కుననగిన అంశం. కొందరు గ్రాంథిక భాషావాడులు; మరికొందరు వ్యావహారిక భాషావాడులు. గ్రాంథికవాడుల తమిళ కైలి మరీ మడి కట్టుకున్నట్టుగా ఉంటుంది. వీరి కైలిలో సంస్కృత శబ్దాలుగాని అంగ్రేష్టాలు గాని కనిపించవు. ఈ కైలిని ఎక్కువగా ఆదరించేవారు పండితులు మాత్రమే అన్నా సాహసం కాదు. వాడుక తమిళంలో సంస్కృత శబ్దాలతోపాటు ఆంగ్రేష్టాలుకూడా వినిపిస్తా వుంటాయి. వ్యావహారిక భాషావాడులు వీటని పరిహరించరు. నవలలు, కథానికలు మొదలైనవి ప్రాసేవారిలో ముక్కలు ముఖ్యసం

మంది వ్యావహరిక భాషావాదులే. ముఖ్యంగా యూవరచుతలు పలువురు వాడుక భాషను అదరిస్తున్నారు. కొందరు ఆయా జిల్లాలలో వాడుకలో ఉన్న భాషనే స్వీకరిస్తున్నారు. తమిళ శైలిలో ఈ మార్పుని తీసుకువచ్చిన రచయిత తమిళ నవయుగ ప్రవక్త ఆయిన సుఖిహృజ్య భారతి అనక తప్పదు. కలిగ్త మొదలైన తరువాతి రచయితలు ఈ వాడుకభాషా వాదానికి అండదండగా నిలిచారు; ఖ్రిహృజం పట్టారు. కవితలో కూడా వాడుకభాషను చొప్పించిన కీర్తి భారతికే చెందుతుంది. ప్రాచీనత అన్న, ప్రాచీన కవులన్న ఆయనకి అభిమానం ఉన్న, ఆ అభిమానం ఆయనలో దురభిమానంగా మారలేదు. అంతేకాక, ఆ అభిమానం భారతి నవ్యదృష్టికి అడ్డుగోరగా నిలవనూ లేదు. భారతి సాహిత్యంలో పొతకొత్తల మేలి కలయిక అలవోకగా చూచేవారికి సైతం కనిపిస్తుంది. ఆయినా, విశ్వవిద్యాలయములలోనూ పొతకాలలలోనూ గ్రాంథిక తమిళంలో ప్రాయబడిన పుస్తకములనే పొత్యుగ్రంథములుగా నిర్ణయిస్తున్నారు.

ఆధునిక తమిళ సాహిత్య వీఘలు సుందరములూ సువిశాలములే అయినా, ఉత్తమ నవలలవలె, ప్రశస్తములైన కథానికలవలె కమ్మని కవితలు అంత విరివిగా వెలువదుటలేదని నా అభిప్రాయం. భారతి ప్రవేశపెట్టిన వచనకవిత యింకా ప్రయోగదశలోనే ఉన్నది. సంగకాలపు కవితలు, తర్వాత వెలువడిన పంచకావ్యములు, ఆ తర్వాత వెలువడిన కంబరామాయణం మొదలైన వాటితో పోల్చు చూసినప్పుడు ఈ వెలితి కొట్టివచ్చినట్టు కనిపిస్తుంది. ఉత్తమ కవితా సంప్రదాయములు కలిగిన తమిళ సాహిత్యంలో నేడు ఉత్తమ కవితలు విరివిగా కనిపించక పోవడం శోచనియం. ఒకవేళ, ఈ సంప్రదాయపు బరువువల్ల ఇటువంటి పరిస్థితి యేర్పడిందేమో! కావచ్చ. కానీ ఉత్తమ సాహిత్యం శాస్యంలోంచి ఏర్పడు కనుక, ఈ సంప్రదాయ ప్రాఱల్యం అత్యుత్తమ కవితా ప్రాదుర్భావమునకు తోడ్పుడగలదని నా అభిప్రాయం.

తమిళం ఎంత ప్రాచీనమైనదో అంత ప్రధానమైన భాష. ఆధునిక తమిళ రచయితలలో ఉత్తమ కథకులూ నవలాక్రతలూ ఉన్నారు; ప్రతిథ గలవారున్నారు. అయినా, ఏ తమిళ రచనకూ భారతీయ జ్ఞానపీతం వారి బహుమతి నేటివరకూ రాలేదు. ఈ కొరత త్వయిలోనే తీరాలని నా కోరిక.

తమిళ ప్రతికారంగం వలె, తమిళనాటక రంగస్థలం ఎంతో ప్రగతిని సాధించింది. రంగస్థల నాటకములు ప్రజల అభిమానమును చూరగొంటున్నవి కూడా. సామాజిక పరిస్థితులను సునిశితమైన హస్యంతో మేళవించి నాటకములు ప్రదర్శిస్తున్నారు. కొన్ని రంగస్థల నాటకములను రేడియో వారు ధారావాహికంగా ప్రసారం చేస్తున్నారు! అవి లోతలను ఆకట్టుకుంటున్నవి. కాని సాహిత్యపు విలువ కల నాటకములు అంతగా లేవని చెప్పవచ్చు.

మొత్తంమీద, వేదతుల్యమైన తిరుక్కుఱక్కు, రసవత్స్వావ్యము లైన సిలప్పదికారాదికృతులు, రసరామణియకములకు కాణాచి అనదగిన కంబిరామాయణం, ప్రోథ గంభీర భావ బంఘరము లైన తిరుమూలర్ మొదలైన సిద్ధుల గేయములు, గరియఃప్రతిభుదైన సుబ్రహ్మణ్యభారతి రచనలు మున్న గునవి తమిళ సాహిత్య సర్వోత్తమికి అమూల్య భూషణము లని నిస్సంకయంగా చెప్పవచ్చు. ప్రతి ప్రాంతీయ భాషా భారతీయ భాషే కనుక, ఈ తమిళ రచన లన్నీ భారతీయ సాహిత్య సుందరోద్యానంతో వికసించిన విరులు : సౌరభములు వెలార్చే సంపెంగలు : భారతీయ లందరూ ఈ పుష్ప సౌరభములను తనివితీరా ఆఫ్మాణించా లని నా అభిలాష.

అనుబంధం 1

తెలుగులో తమిళ రచనలు

ఆస్తుల్ శాదర్ (వశరుం చుదర్) ఆకాశ దీపం. అను : మధురాంతకం రాజురాం, పెల్లల నవల.

ఆవైయార్ (సల్వో) సితిభవనము. అను : కొత్తపల్లి సూర్యరావు, పద్యములు, 1924.

అండాక్, తిరుప్పావై అను : మేడెపల్లి వేంకట రమణచార్యులు, 1937.

--- తిరుప్పావై అను : కందాడై శేషాచార్యులు, 1939.

--- తిరుప్పావై అను : టి. యన్. యన్. జె. తిరువెంకటాచార్య, 1957.

--- రసధని. అను : ముత్తేవి లక్ష్మణదాసు. 1970.

--- అను : దేవులపల్లి వేంకటకృష్ణ శాస్త్రి, 1975

ఇశంగో అడిగెక్ (సిలప్వదికారం) అందియ కత అను : హతలపట్టు శ్రీరాములు రెడ్డి, కావ్యం, 1957.

కంబన్ (రామాయణం) కంబ రామాయణము అను : హతలపట్టు శ్రీరాములు రెడ్డి, కావ్యం, 1950, 1953.

కపిలర్ (కురింజిపాట్టు) కైలగీతము అను : ముదునూరి జగన్నాథరాజు, కపిత, 1968.

“కల్ప” రా. కష్టమూర్తి (పార్తిపన్ కనపు) పార్థివ స్వప్నము అను : యన్. సి. వి. నరసింహాచార్య, నవల, 1972.

కల్యా గోపాలకృష్ణ (మణి యౌన్) తైమెంతయింది? అను: చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ, పిల్లలకోసం, 1967.

--- (వి కాట్టియ ఉత్తమర్) దారి చూపిన తాత: గాంధీ, అను: చల్లా రాధాకృష్ణశర్మ, జీవిత చరిత, 1969.

--- (పరక్కం పాప్మా) పేపరు పాపాయి, అను: టి. వి. రంగాచార్యులు, పిల్లల నవల, 1960

--- (కనవు ఉలగిల్ కుళందైగళ్) స్వప్నలోకంలో, అను: సభాపతి, పిల్లల నవల.

కుమర గురుపరస్యామి (సీతి నెత్త విశక్కం) సీతి మార్గ ప్రదీపిక, అను: డి. సుబ్రహ్మణ్యం, పద్మములు, 1968.

చిదంబరనాథన్ చెట్టియార్, ఎ. (సంపాదకుడు) (తమిళ చిరుకదైక్కుళంజియం) తమిళ కథామంజరి, అను: వాకాటి పాండురంగరావు, కథానికలు, 1972.

జయం గొండాన్ (కలిం గత్తుపురణి) వెన్నెలవేసవి (కొంత భాగం మాత్రం), అను: ఆరుద్ర, కవిత, 1968.

తిరువష్టవర్ (తిరుక్కుఱ్ళ) త్రివర్గ ప్రదీపిక, అను: కనుపర్తి వేంకటరామ విద్యానందనాథులు, పద్మము, 1877.

--- త్రివర్గము, అను: చోక్కం నరసింహులు నాయదు, పద్మము, 1892.

--- త్రివర్గము, అను: పూతలపట్టు శ్రీరాములు రెడ్డి, పద్మము, 1948.

--- కుఱళ్, అను: ముదిగంటి జగ్గన్నాత్రి, ఇంగీఘనుంచి, 1952.

--- సీతిసుధ, అను: జాలయ్య, పద్మము, 1955.

--- శ్రీపదులు, అను: శోంరి శ్రీపతిశాత్రి, పద్మము, 1966.

తిలకవతి, ఎ. పిల్లల టాగూరు, అను : మ. రాజారాం, 1961.

పట్టణపీట, పట్టణపీట పద్మములు, అను : బి. రామస్వామి నాయడు, 1887.

పెరియాళ్వరు (తిరుప్పల్లాండు) తిరుప్పల్లాండు ద్విషపదలు, అను : సుదర్శనాళ్వరయ్య, స్తుతి, 1861.

భవానందం పిల్లె, యస్. హరిశ్చంద్ర నాటకము. అను : తెలియదు. 1918.

రామలింగస్వామి (దేయువ మణిమాలై) దైవత మణిమాల అను : యం. పద్మసామి, పద్మములు, నాథం, 1965.

రాజం అయ్యరు (కమలాంబాక్ చరిత్రిరం) సంసార సాగరం, అను : శ్రీవాత్సవ, నవల.

రాజగోపాలాచారి, సి. (ఆత్మ చింతనై) ఆత్మ చింతనము అను ; చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ, వేదాంతం, 1953.

--- (కర్పనైకాగ్రదు) రాజాజీ కట్టుకథలు, అను : టీ. రంగాచార్యులు, పిల్లలకథలు, 1957.

--- (వ్యాసర్ విరుద్ధ) రాజాజీ మహాభారతం, అను : శ్రీవాత్సవ, వచనం, 1960.

--- (చక్రవర్తి తిరుమగన్) రాజాజీ రామాయణం, అను : కె. శ్రీనివాసాచార్యులు, వచనం, 1961.

--- (రామకృష్ణోపనిషదం) శ్రీరామ కృష్ణోపనిషత్తు, అను : ప్రతిపాటిసత్యసారాయణ, వేదాంతం.

వల్లియప్ప, ఆళ (మణికుర్ మణి) చిట్టికి చిరుగంట, అను : చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ, పిల్లల నవల, 1962.

శబరి రాజన్, యం. యల్. (మన్త్రివిత్తై) కడుపులో గారడి, అను : చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ, పిల్లలకోసం, 1960.

- శతగోప (నమ్మాళ్వారు - తిరువాయ్మెళ్లి) శతగోప గీతామృతము, అను :
నల్లాన్ చక్రవర్తుల వెంకటరాఘవాచార్యులు, పద్యము, 1942.
- శతగోప సహస్రం, అను : మేడెపల్లి వెంకట రమణాచార్యులు,
పద్యము.
- తిరువాయ్మెళ్లి, అను : కె. రామానుజాచార్య, 1910,
- శ్రీమతి సూక్తి, అను : బచ్చ పాపయ్యట్టేష్టి, పద్యము, 1948.
- శాత్రువుర్ (మణిమేకలై) మణిమేళల, అను : హృతలపట్టు శ్రీరాములు రెడ్డి,
కావ్యం, 1955.
- సంచిందం ముదలియార్, పి. లీలావతీ సులోచనము. అను : శ్రీపాద కామేశ్వర
రావు, నాటకం, 1927.
- సుబ్రహ్మణ్యం, కా. నా. (అసురగణం) అసురగణం, అను : బి.వి. సింగరాచార్య,
పి. సభాపతి, నవల, 1968.
- సుబ్రహ్మణ్య భారతి, సి. (భారతియార్ ఇన్‌వి‌త్తిరట్టు - ఆర్. పి. సేతుపిత్తై
సంపాదితం) భారతి వారి మమర కవితా సంహిత, అను : హృతల
పట్టు శ్రీరాములు రెడ్డి, కవిత, 1961.
- (చందిరికైయిన్ కడై) చంద్రిక కథ, అను : గోపాలకృష్ణ, రాఘవన్,
నవల, 1971.
- సేక్కుళారు (పెరియ పురాణం) తక్ లీలామృతము, అను : ఒ. వై. దౌరసా
మయ్య, వచనం, 1900.
- శ్రీ శివభక్త చరితము, అను : పొంగూరు సూర్యనారాయణ శర్మ,
వచనం, 1962.
- స్థోమసుందరం, మీ. ప. (సంపాదకుడు) నవనాదికలు, అను : శ్రీవాత్స.
- తమిశ కథానికలు, అను : చల్లా రాధాకృష్ణ శర్మ.

స్వామినాథ అయ్యరు, ఉ. వే. (ఎన్ చరిత్రిరం) నా చరిత్ర, అను : యన్.
సి. వి. నరసింహచార్య, స్వీయచరిత్ర, 1965.

[ఈ పట్టిక అనుమతిగము.

ప్రతివాది భయంకర ఆజ్ఞాగ్రాచార్యస్వామి, కరాలపాటి ఆశ్వారయ్య, మాధభూషి గోపాలాచార్యులు ప్రభృతులు ఆశ్వారులు వెలయించిన పాశురము లను ప్రతిపదార్థ సహితంగా, తెలుగు చేశారు. ఉదాహరణానికి, మాధభూషి గోపాలాచార్యులు కులశేఖర సూక్తిమాల, భాగవత సారము, శ్రీ గోదా సూక్తిమాల మొదలైన వాటిని తిరుపతి, శ్రీ వేంకటేశ్వర ఓరియంటల్ ఇన్స్టిట్యూట్ వారి పత్రికలో ప్రచరించారు. ఇవి పుస్తకరూపం దాల్చిలేదు. అలాగే, క్రొత్తపల్లి సూర్యారావు ఆవైయార్ సూక్తులు మరికాన్ని బేసి తెలుగు చేసి 1924, 1925 లలో భారతిలో ప్రకటించారు. ఇవి కూడా పుస్తక రూపం దాల్చి లేదని నా అభిప్రాయం. కనుకనే వీటిని ఈ పట్టికలో చేర్చిలేదు. నా దృష్టికి రాని మరికాన్ని తెలుగు సేతలు ఉండవచ్చు.]

అనుబంధం. 2

తమిళ సాహిత్యమునకు సంబంధించిన
కొన్ని తెలుగు రచనలు

అణంగరాచార్య స్వామి, ప్రతివాది భయంకరః వూర్యాచార్య ప్రభావము
వైష్ణవాచార్యుల జీవిత వృత్తాంతములు, వచనం, 1947.

నరసింహాచార్యులు, కె.టి. యిల్ : ద్వాదశ సూరి చరిత్ర, వచనం, 2 భాగములు,

1973. ACCM0 . 7385

పంచాపకేళ అయ్యర్, ఎ. యన్ : కోవలన్ - కళకి. ఇంగ్లీషు నుంచి వరిగాండ
సత్యానారాయణమూర్తి చేసిన తెలుగు సేత.

ఉ. పురి

--- మణి మేళలం ; వై. రామయోగి, పి. గోపాలయ్య, పి. నారాయణయ్య
ప్రశ్నతులు ఇంగ్లీషు నుంచి తెలుగు చేసిన, రచన వచనం, 1950.

భజంగళర్చై, దుగ్గిరాలః ప్రసన్న శారద, కంఱ మహికవి జీవిత చరిత్ర నథి
వర్ణించే వచన రచన, 1954.

మునిరత్నం పిల్ల, పుల్లార్: శ్రీ జ్యోతి రామలింగస్వాములువారి జీవిత చరిత్ర
సంగ్రహము, 1947. RA.D. 811

RA.D

రాధాకృష్ణశర్మ, చల్లా : మణిమంజీరము, సిలప్పదికారము నందలి కథ,
వచనము, 1952.

--- తమిళ వేదము, తిరువశ్వవర్క జీవితకథను సంగ్రహంగా తెలియజేసే
వచన రచన. చల్లా లక్ష్మీనారాయణ శాస్త్రి కొన్ని కురచలకు
చేసిన తెలుగు సేతలు కూడా ఇందులో చేర్చబడినవి, 1954.

--- తమిళ పంచకావ్య కథలు, సిలప్పదికారం మణిమేకలై, జీవక చింతా
మణి మొదలైన కావ్య కథలు, వచనం, 1955.

- సుబ్రహ్మణ్య భారతి, భారతిసాహిత్య సింహవలోకనం ఇందలి ప్రభావ విషయం, 1965.
- తెలుగు - దాక్షిణాత్మ్య సాహిత్యాలు; తమిళముపై తెలుగు వెలుగు, తెలుగుమీద తమిళ ప్రభావం మొదలైన విషయములు ఇందు చర్చించ బడినవి, 1975.
- తమిళ సాహిత్యం; 4రి పుటల వ్యాసం (దక్షిణ భారత సాహిత్యములు), 1962.
- తమిళ కవయిత్రులు; “అభిల భారత కవయిత్రులు”లో వ్యాసం, 1965.

శేషాచార్యులు, గట్టపల్లి: ఆశ్వారుల చరిత్ర

శేషాచార్యులు, కండాడై: సంప్రదాయ అకారాది లేక ద్రావిడాంధ్ర నిఘంటువు, నాలాయిరం దివ్య ప్రబంధ పదసూచిక యిది. వాటికి తెలుగు అర్థములు ఇవ్వబడినవి ; 1993.

అనుబంధం. 3

**సాహిత్య ఆకాదమీ బహుమతి పొందిన
తమిళ పుస్తకులు**

సంవత్సరం	పుస్తకం పేరు	రచయిత
1955	తమిళ ఇన్యం (వ్యాసములు).	ఆర్. పి. సేతుపిట్టె
1956	అలై టిట్లె (నవల)	కల్పి రా. కృష్ణమూర్తి
1958	చక్రవర్తి తీరుమగ్న (వచనంలో రామకథ)	సి. రాజగోపాలాచారి
1961	అగల్ విశక్కు (నవల)	ము. వరదరాజన్
1962	అక్కరై చీమైయ్ల్ (ప్రయూష గ్రంథం)	మీ. ప. సోమసుందరం
1963	వేంగై యన్ మైన్వన్ (నవల)	అభిలన్
1965	శ్రీ రామానుజర్ (జీవిత చరిత్ర)	పి. శ్రీ. ఆచార్య
1966	వళ్లలార్ కణ్ణ ఒరుమైప్పుడు (జీవిత చరిత్ర)	మ. పొ. శివభూనం
1967	వీరర్ ఉలగం (వ్యాసములు)	కి. వా. జగన్మాథన్
1968	వెళ్లపురవై (కవిత)	అ. శ్రీనివాస రాఘవన్
1969	పిసిరాస్టైయార్ (నాటకం)	భారతి దాసన్
1970	అన్యాశిప్పు (కథానికలు)	టి. అశగిరిసామి
1971	సముదాయ పీడి (నవల)	నా. పార్థసారథి
1972	సిలనేరంగళిత్ సిల మనిదర్గణ్ (నవల)	డి. జయకాంతన్

1973	వేదకుంసీర్ (నవల)	రాజం కృష్ణన్
1974	తిరుకుంఱు సీతి ఇలక్కియం (విమర్శ)	డి. డి. తిరునావుక్కరసు
1975	తఙ్కుల తమిళ్ ఇలక్కియం (విమర్శ)	ఆర్. దండాయథం

సంప్రతించిన కొన్ని ముఖ్య రచనలు

తమిళము :

- కందయ్య పిట్టై : తమిళగం
కార్తికేయ ముదలియారు, యం : మెహినూర్, 1913.
జగన్నాథన్, కి. వా. : తమిళ కాప్పియంగళ
రాఘవ అయ్యంగారు, ము. : ఆరాయ్యచ్చిత్తోగుది
రాఘవ అయ్యంగారు, రా. : తమిళ వరలాఱు, 1941
వరదరాజ్, ము. : తమిళ్ ఇలక్కియ వరలాఱు, 1972

అంగ్రేషు :

Meenakshisundaran, T.P. : A History of Tamil Literature, 1965

Purnalingam Pillai, M.S. : Tamil Literature, 1928

Sesha Iyengar, T.R. : Dravidian India.

Vaiyapuri Pillai, S. : History of Tamil Language and Literature, 1956